

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

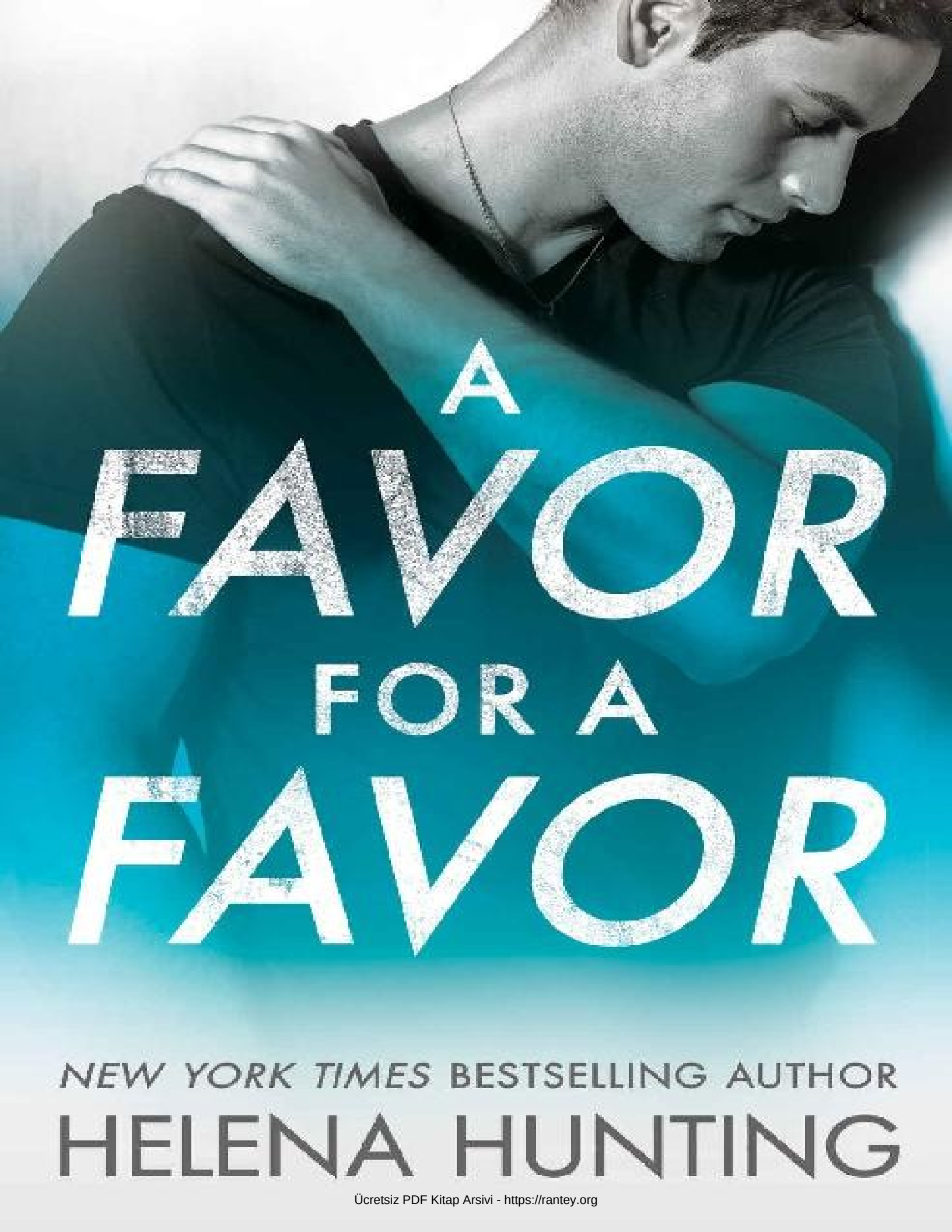
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with short dark hair, wearing a black t-shirt and a thin chain necklace, is shown from the chest up. He is looking down and to the right. A hand is resting on his left shoulder. The background is a soft, out-of-focus light blue and white.

A FAVOR FOR A FAVOR

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
HELENA HUNTING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HELENA HUNTING'İN ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"Helen Hoang'ın *The Kiss Quotient* kitabının hayranları için mükemmel. Yüksek riskli ve bol duygu yüklü, eğlenceli ve ateşli bir aşk hikâyesi."

-*Kirkus Reviews Sevimli ile Tanışın* hakkında

"Çok satan Hunting'in son mizahi ve içten aşk hikâyesi... zekice ve mükemmel bir şekilde uygulanmış bir başka romantik komedi."

-*Booklist Sevimli ile Tanışın* üzerine

"Eğlenceli, komik ve duygusal."

-*Harlequin Junkie Sevimli ile Tanışın* üzerine

"Hunting, romantizmin en iyi seslerinden biri olma yolunda hızla ilerliyor!"

-*RT Yorumları*

"Seksi. Komik. Duygusal. Buharlı ve hassas ve bir kitaptan çok daha fazlası. *Hooking Up* bana aşk romanı okumayı neden sevdiğimi hatırlatıyor."

-*USA Today* çoksatan yazarı L. J. Shen

"İçten, komik, ateşli ve çok fazla seksilik!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Tijan *Shacking Up* üzerine

"Helena karşı konulmaz erkekler yazıyor. Bu seksi, komik ve lezzetli yaramaz hikâyeye bayıldım!"

-*USA Today* çoksatan yazarı Liv Morris *Shacking Up* üzerine

"Eğlenceli, seksi ve kalp dolu... Patlayıcı kimyası ve sevimli karakterleriyle kahkahalarla güldüren bir aşk hikâyesi. Helena Hunting yine yaptı yapacağını!"

-*USA Today* çok satan yazarı Melanie Harlow hakkında
Evlenmek

"Helena Hunting'in o mükemmel yeteneğiyle, *Shacking Up* seksi, tatlı ve komikliğin mükemmel bir kombinasyonu. Kaçırmak istemeyeceğiniz bir plaj kitabı!"

-*New York Times* çok satan yazarı K. Bromberg

"Dövme ve piercing dünyasına bir bakış, bir tutam mizah ve hem hayranları hem de yeni okuyucuları memnun edecek iyi hissettiren bir son."

-*Publishers Weekly* on *Mürekkepli Zırh*

"Eşsiz, lezzetli derecede ateşli, sevimli derecede tatlı, kahkahalarla güldüren, fevkalade iyi zaman geçirten bir romantizm!!! . . . Her sayfasına bayıldım!!!"

-*New York Times* çok satan yazarı Emma Chase
Pucked

"İç çektiren, bayıltan ve hayranlık uyandıran bir seksilik. Tüm yıldızlar!"

-*USA Today* çok satan yazarı Daisy Prescott
Pucked serisi

"Sıcak bir roller coaster yolculuğu!"

-*New York Times* ve *USA Today* çok satan yazarı Julia Kent, *Pucked Over*'da

"*Pucked Over* Helena Hunting'in şimdiye kadarki en komik ve en seksi kitabı. PEE-INDUCING LAUGHS ile SCORCHING HOT. Kunduz Kraliçe'ye selam olsun."

-*USA Today* çoksatın yazarı T. M. Frazier

"Kalbinize dokunacak karakterler ve sizi nefessiz bırakacak bir romantizm."

-*New York Times* çok satan yazarı Tara Sue Me on
Kırpılmış Kanatlar

"İç burkan, seksi, çarpık, karanlık, inanılmaz erotik ve eşi benzeri olmayan bir aşk hikâyesi. Tüm zamanların favorileri listemde."

-Alice Clayton, *New York Times*'in çok satan yazarı
Wallbanger ve Redhead serisi *Clipped Wings*'te

OceanofPDF.com

A
FAVOR
FOR A
FAVOR

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HELENA HUNTING YAZARA AIT DİĞER KİTAPLAR

PUCKED SERİSİ

Pucked (Pucked #1)
Pucked Up (Pucked #2)
Pucked Over (Pucked #3)
Forever Pucked (Pucked #4)
Pucked Under (Pucked #5)
Pucked Off (Pucked #6) Pucked
Love (Pucked #7)
51. Bölge: Silinmiş Sahneler ve
Çekimler Mürekkepleniyor (crossover
novella)
Pucks & Penalties: Pucked Serisi
Silinmiş Sahneler & Outtakes

KIRPILMIŞ KANATLAR SERİSİ

Cupcakes and Ink
Kırpılmış Kanatlar
Çatlaklar Arasında
Mürekkepli Zırh
Zırhtaki Çatlaklar
Mürekkepteki Kırıklar

SHACKING UP SERİSİ

Shacking Up
Getting Down (novella)
İlişki Kurmak

*Makyaj Yapmanı Çok
Seviyorum
Dikkatli Kullanın*

TEK BAŞINA ROMANLAR

*Kütüphaneci Prensibi İyi
Şans Tılsımı Sevimli
Buluşma*

OceanofPDF.com

A
FAVOR
O A
FAVOR

HELENA HUNTING

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı© 2020 by Helena
Hunting Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, [.com](http://www.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542015202
ISBN-10: 1542015200

Kapak tasarımı: Eileen Carey

Kapak fotoğrafı MaeIDesign.com'dan Regina Wamba'ya ait

OceanofPDF.com

Başka birinin ışığının parlama şansı bulabilmesi için gölgede kalmış herkes için.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>BÖLÜM 1</u>	
<u>BÖLÜM 2</u>	
<u>BÖLÜM 3</u>	
<u>BÖLÜM 4</u>	
<u>BÖLÜM 5</u>	
<u>BÖLÜM 6</u>	
<u>BÖLÜM 7</u>	
<u>BÖLÜM 8</u>	
<u>BÖLÜM 9</u>	
<u>BÖLÜM 10</u>	
<u>BÖLÜM 11</u>	
<u>BÖLÜM 12</u>	
<u>BÖLÜM 13</u>	
<u>BÖLÜM 14</u>	
<u>BÖLÜM 15</u>	
<u>BÖLÜM 16</u>	
<u>BÖLÜM 17</u>	
<u>BÖLÜM 18</u>	
<u>BÖLÜM 19</u>	
<u>BÖLÜM 20</u>	
<u>BÖLÜM 21</u>	
<u>BÖLÜM 22</u>	
<u>BÖLÜM 23</u>	
<u>BÖLÜM 24</u>	
<u>BÖLÜM 25</u>	
<u>BÖLÜM 26</u>	
<u>BÖLÜM 27</u>	
<u>BÖLÜM 28 SONSÖZ</u>	

YAZAR HAKKINDA BİLGİLER

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

KÖTÜ GÜN

Stevie

Kötü günlere gelince, bu çok uzun zamandır yaşadığım en kötü günlerden biri. Los Angeles'tan Seattle'a dört saatlik uçuş gecikmesini ve uçakta eski peynir ve üç günlük iç çamaşırı gibi kokan bir adamın yanında oturmayı atlatabilirim. Ama bavullarımdan birinin Alaska'ya -ya da belki de Nunavut'a; kim bilir-sapmasını ve diğer bavulumun sapının kırık ve bir tekerleğinin eksik olduğu gerçeğini de ekleyince, bugün daha da kötüleşmeye devam ediyor.

Bu boktan pastanın kreması mı? Bir saatten kısa bir süre önce erkek arkadaşım Joey'i -şimdi eski sevgilim- yepyeni oturma odamızdaki kanepede benim dışımda biriyle sevişirken gördüm. Kardeşimin bize yeni ev hediyesi olarak aldığı kanepede. Sanırım beklenenden iki gün önce gelerek Joey'i şaşırtmamın karşılığı buydu. Doğum günümde.

"Seattle'a gelip bu dangalağı dövmemi istemediğine emin misin? Sabah ilk iş yola çıkabilirim." Kardeşim RJ hafta sonu için şehrin bir buçuk saat dışında bulunan kayınvalidesinin evinde. Benim adıma bu kadar heyecanlı olması, tüm bu olanlar hakkında kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Ancak kardeşim bir NHL oyuncusu, bir baba ve bir koca. Eski sevgilimi bir pislik ve hilekar olduğu için dövmesine izin vermek, yıkılan egomu yatıştırabilir ve kırık kalbimi iyileştirmeye yardımcı olabilir, ancak bu harika bir fikir değil. Birincisi, RJ dayak atarsa, saldırı suçlamasıyla karşı karşıya kalma ihtimali yüksek. O zaman yüzü tüm medyaya yansır,

Joey bir gösteri yapacak ve ben de bunun içine sürükleneceğim. Sosyal medyada yüzümün ünlü kardeşim ve iğrenç eski sevgilimle anılması isteyeceğim son şey. Joey her ne kadar kırık bir burnu ve morarmış bir gözü hak etse de, olası sonuçları düşünerek hayır diyeceğim. "Benim adıma şiddete başvurma isteğinizi içtenlikle takdir ediyorum, ancak bunun saldırı ve darp suçlamasına değeceğini sanmıyorum."

"Bununla tek başına ve doğum gününde uğraşmandan nefret ediyorum Stevie. Erken geleceğini bilseydim, bu hafta sonu buralarda olmamızı planlardım. Gelip seni alsam ve birkaç günlüğüne Lainey'nin ailesine götürsem nasıl olur?"

"Planlarda son anda bir değişiklik oldu." Ve belli ki harika bir plan değildi. "Teklif etmen çok hoş ama bana kalacak bir yer ayarlıyor olman yeter de artar bile." Kardeşimi içtenlikle seviyorum, ama ayrılık sonrası üzülmeye evremde onun kayınvalidesiyle takılmakla kesinlikle ilgilenmiyorum. "Ayrıca, Pazartesi günü klinikte işe başlıyorum, yani boşu boşuna bir sürü gidip gelme olacak. Söz veriyorum iyi olacağım." Asansör yükselirken rakamların geçişini izliyorum. Yakında berbat geçen günümün ardından güzel bir çöküş yaşayabileceğim. "Daireye varmak üzereyim. Neden seni sabah aramıyorum?"

"Tamam. Bir süre daha ayakta olacağım, bu yüzden içeri girerken herhangi bir sorunla karşılaşırırsanız bana bir mesaj gönderin. Kilit sistemi alışana kadar biraz zor."

"Eminim bir sorun çıkmayacaktır; tekrar teşekkürler, RJ."

"Her zaman, Stevie. Bunu biliyorsun. Gerçekten çok üzgünüm. Mutlu yıllar, ufaklık. Akşam yemeği ve şehre döndüğümüzde sana en sevdiğin pastadan alırım, tamam mı?"

"Elbette, kulağa hoş geliyor. Tekrar teşekkürler. Seni seviyorum, kardeşim." Aramayı sonlandırıyorum ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için çenemi yukarı kaldırıyorum.

Asansör, çatı katına varış zilini çalıyor. Sanırım eski erkek arkadaşımın beni aldattığını öğrenmemin tek artısı çok daha güzel bir yerde kalacak olmam. En azından yeni bir daire bulana kadar.

Kapılar açılırken bavulumun kırık sapını düzeltiyorum ve onu ve kendimi asansörden dışarı sürüklüyorum. Milyon kere yorgunum ve katartik bir sümüklü hıçkırık seansını dört gözle bekliyorum. Bir ya da beş bardak dondurma da iyi olurdu.

Açık fuayenin ihtişamını yeterince takdir edebilmeyi isterdim, ancak asık suratlı ruh halim bu hoşgörüyü izin vermiyor. Fuayeye adım attığımda

Yumuşak, lüks halı, valizimin kırık tekerleği kapıların açıldığı o iki inçlik boşluğa sıkışıyor.

"Ciddi misin?" Kapılar kapanmaya başlayıp tekrar açılmadan önce çantama çarparken, kırık tekerleği yerinden çıkarmak için uğraşıyorum. Çantamı yere atıyorum, böylece onu kurtarabilirim ama iyice sıkışmış durumda. Asansör yüksek sesle bipleyerek kapıların çok uzun süredir açık olduğunu işaret ediyor.

Geç oldu, neredeyse gece yarısı ve umarım bu duvarlar ses geçirmezdir çünkü epey gürültü çıkarıyorum. Bavulum nihayet kurtuluyor ve ben de tökezleyerek geri çekiliyorum, çantama takılıp kığımın üstüne düşüyorum. En azından halı yumuşak ve zemin temiz. Birkaç saniye öylece yatıyorum, bir piyanonun ya da kasanın tavandan düşüp üzerime konmasını bekliyorum, çünkü öyle bir gün oldu.

Başka kötü bir şey olmadığında -şimdilik- kendimi yerden kaldırıyorum ve bavulumla başa çıkmanın en iyi yolunun onu halının üzerinde kaydırmak olduğuna karar veriyorum. Normal bir apartmanın aksine, çatı katında uzun bir koridor yok. Bunun yerine açık fuayede ikisi solda, ikisi sağda olmak üzere dört kapı var; böylece 4004 numaralı daireyi bulmak kolay. Sanırım bu, hiç değilse sessiz olacağı anlamına geliyor.

Fuayenin ortasında, üzerinde muazzam bir çiçek aranjmanı bulunan camdan bir masa var ve bu da ağır parfüm kokusunu açıklıyor. Çantamı halı üzerinde kaydırarak geçici yeni evime doğru ilerlerken masanın üzerinden geçiyorum, sonra çantamın hâlâ asansörlerin yanında yerde durduğunu hatırlıyorum.

Resepsiyonda verdikleri anahtar kart çantamın dibine göç etmiş gibi görünüyor. İçindekileri karıştırıp arıyorum ama sanki Mary Poppins'e aitmiş gibi, o kadar çok ıvır zıvır var ki içinde. Bavulumu sandalye olarak kullanıyorum, çürük plastik dış yüzey kığım çarptıkça yüksek sesle çatlıyor. Oh neyse; zaten kadar parçalanmış haliyle çöpe gidecekti. Sivri bir parça kığımı dürtüyor ama hareket edemeyecek kadar yorgunum.

Anahtar kartım ve telefonumun ikisi de sihirli bir şekilde çantamın astarındaki çeyreklik bir deliğin içinde kayboldu. Onları geri çıkarmak sonsuza kadar sürüyor. Kapının nasıl açılacağına dair talimatları buluyorum, çünkü anlaşılan bu binanın anahtar sistemi adım adım açıklama gerektiriyor. Kendimi ayağa sürükledikten sonra altı haneli kodu giriyorum, kartı okutuyorum ve kolu çeviriyorum ama tek yaptığı bana bip sesi çıkarmak oluyor.

"Sadece istiyorum," diye mırıldanıyorum kapıya doğru. Kodu ikinci kez deniyorum ama daha uzun ve daha yüksek bir bip sesi daha alıyorum. "Ne oluyor lan? Neden açmıyorsun?" Fısıltıyla bağıyorum. İçeri girmeye çalıştığım her seferde bip sesi daha da artıyor ve sabrım tükeniyor.

Sinirli bir şekilde kolu çekiyorum. RJ'i tekrar aramak istemiyorum çünkü lanet olası bir kapıyı kendi başıma açabilmeliyim. Muhtemelen küçük bir şeyi gözden kaçırıyorum. Ayrıca saat geç oldu ve her zaman gece boyunca uyumayan ve sabahın köründe kalkmayı seven bir yürümeye başlayan çocuğu var. Gerçi Kody çok sevimli, o yüzden horoz gibi erken kalkması çoğunlukla tolere edilebilir.

Koridorun tam karşısındaki kapı açılıyor. Harika. Şimdi geçici komşumu uyandırdım. Kötü bir ilk izlenimden bahsediyoruz. Özür dilemek niyetiyle döndüm ama ağzım aniden kurudu.

Açık kapı aralığında bir adam duruyor. Çok, *çok* iri bir adam. Ağabeyim iri bir adamdır; 1.80'lik boyuyla herkesin üzerinde yükselir. Ama bu sinirli görünümlü adamın kafası kapının pervazını zar zor geçiyor. Ayrıca geniş. Aşırı geniş. Genel olarak aşırı iri bir adam.

Gülünç derecede uzun ve geniş olmasının ve kaşlarını çatarak sinirlenmesinin ötesinde, giydiği tek şey bir çift boxer külot. Ezici cüssesini ve ateş gibi ela gözleri, sert kare çenesi ve dolgun dudaklarıyla tamamladığı koyu kahverengi, uykuda dağılan muhteşem saçlarını aşabilirim. Ayrıca, gözümü göbeğinden boksör külotuna doğru yönlendiren güzel bir saç tozuyla tamamlanan tüm o tonlanmış kaslarla, dalgalı karın kaslarıyla ve şişkin pazılarıyla da başa çıkabilirim. Ama burada takılıyorum, çünkü kasıklarında tam da aletin olması gereken yerde bir kayalıkla birlikte **DÜŞEN KAYALARA DİKKAT EDİN** yazısı var. Yani şimdi sanki paketini kontrol ediyormuşum gibi görünüyor. Öyle sayılır.

"Ne haltlar dönüyor burada? Neredeyse gece yarısı oldu ve sen burada lanet olası bir gürültü yapıyorsun. Bazılarımız uyumaya çalışıyor." Sesi derin, sert ve yüksek. Hantal kollarını kesik göğsünün üzerinde çaprazlıyor, bu çıplaklığın bir kısmını örtmeye yardımcı olmalı ama sadece kollarının ne kadar kalın olduğuna dikkat çekiyor gibi görünüyor.

Ayrıca. Vay canına. Düşmanca konuşmak.

"Özür dilerim. Anahtar kartım ve bavulumla ilgili bazı sorunlar yaşıyorum." Anahtar kartımı gösteriyorum ve tahrip olmuş çantamı işaret ediyorum. Birden çok terledim. Muhtemelen iç çamaşırlarıyla seksi bir adam tarafından azarlanmanın utancından.

Seksi iç çamaşırılı adam alay ediyor. Özrümü kabul etmedi. Yardım teklifinde de bulunmuyor ya da sık kafalılığını azaltmıyor. "O anahtarı nereden buldun lan?"

"Bu seni nasıl ilgilendirir?" Mesajlarım arasında geziniyor, anahtar kartı ve şifreyle ilgili neyi yanlış yaptığımı bulmaya çalışıyorum ki daireye girip bu A sınıfı pislikten kurtulabileyim.

"Bu *beni* ilgilendirir çünkü *benim* katımda gereksiz yere gürültü yapıyorsunuz ve o anahtar kartı için birine para ödediğinize bahse girerim."

Mesajımı kaydırmayı durduruyorum, böylece ona daha etkili bir şekilde bakabiliyorum. "Pardon?" Bu adam saçma sapan suçlamalarıyla aptallar pastasını alıyor. Böyle destansı bir ateş israfı.

Yontulmuş çenesini yukarı kaldırıyor, bana dik dik bakıyor ve parmağını doğru uzatıyor. Gerçekten korkutucu biri. "Güvenlik görevlilerinden hangisine ödeme yaptın? Yoksa işin içinde başka iyilikler de var mıydı?"

"İyilik mi? Sen neden ki?" Kafam çok karıştı.

Şimdi.

Donlu herif kapı pervazına yaslanmış, gözleriyle sırtıyor. geçin. Kot pantolon ve üzerinde karikatürize edilmiş bir doğum günü pastası olan bir tişört giyiyorum. Bütün gün seyahat ettiğim ve nem saçıma iyi davranmadığı için saçımı beremin sokmuşum. "Bunu milyonlarca kez görmediğimi mi sanıyorsun? Kızlar buraya çıkmak için her zaman güvenliğe anahtar rüşveti veriyor."

"Ben yapmadım-"

Ona haddini bildiremeden sözümü kesti. "Bak tatlı yanak, ne çektiğini ya da ne içtiğini bilmiyorum ama oraya şifre olmadan girmen mümkün değil. Ve girsen bile, tüm bu boktan gösterinin" -yüzünü işaret ediyor ve bana doğru hareket ediyor- "tam bir ereksiyon katili olduğunu söyleyeceğim, bu yüzden kendini utandırmayı bırak ve kırık kışını geldiğin yoldan geri götür."

Az önce yüzümün ereksiyon öldürücü olduğunu mu söyledi? Bu gece pisliklerden bıktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

HASARIN NE?

Piskopos

Tamam, ereksiyon öldürücü yorum gereksiz olabilir ama saat gece yarısı ve yorgunum. Buraya 4001'de yaşayan adamla yüzleşeceğimi düşünerek geldim. Şehre her gelişinde günlerce süren bir parti veriyor. Ve sonra en az bir hafta sessizlik oluyor, daha uzun olmasa bile. Neyse ki, burada olduğundan daha fazla gidiyor. Ne olursa olsun, o ne zaman buralarda olsa, asansörde takılan çok sayıda açık saçık giyimli, potansiyel olarak zührevi hastalık taşıyan kadın da oluyor.

4001 serserisi yerine, tren enkazı gibi bir kadınla karşı karşıyayım. Kabul ediyorum, ne kadar kötü görünse de hala seksi, ama takım arkadaşımın çatı katına girmeye çalışırken her türlü gürültüyü çıkarıyor. Hani şu ev falan aldığı için kalmadığı. Karısı ve çocuğuyla birlikte.

Rook Bowman ile konuşmalarım kısa sürdü ve de hoş değildi. Onun en büyük hayranı değilim. Geçtiğimiz sezonlarda birbirimize karşı oynadığımız neredeyse her maç, birimizin bir tür ceza almasıyla sonuçlandı. Ancak takas edilemez maddesinden feragat edip son dakikada Seattle'ın genişleme takımına katıldığında ona olan nefretim tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı. O kadar da kötü olmazdı ama benim olması gereken takım kaptanlığı pozisyonunu da ona verdiler. "Yapabilirsin, biz bir takımız!" tavrı ve koçun lanet olası arka cebinde olması ondan daha fazla nefret etmeme neden oluyor. Onun iyi niyetli davranışlarını anlıyorum. Ayrıca savunmaya geçmemi önerdi, muhtemelen ben de

onun gözde birinci sıra orta saha pozisyonu için bir rekabet olmayacaktı. Acı çektiğimden falan değil.

Ve şimdi de takımın verdiği çatı katını kullanan bir yancısı var gibi görünüyor. Ne pislik ama.

Kadın dudak büküyor, omurgası dikleşiyor. "Sık kafalılarla buraya kadar geldim." Başının üst kısmını işaret ediyor. Kısa boylu olduğu için çok yüksek değil. "Hakaretlerine ve pisliklerine karşı bu kadar yardımcı ve anlayışlı olduğun için teşekkürler. Bu boktan günün ardından tam da ihtiyacım olan şey buydu, bu yüzden yaratıcı saçmalıklarınız için gerçekten çok minnettarım."

"Ben sadece olduğu gibi söylüyorum. Gerçekler acı veriyorsa benim suçum değil."

"Tanrım, sen gerçekten bir , değil mi? Kişiliğinin dış görünüşünle taban tabana zıt olması çok kötü." Öfkeyle bakışlarını üzerimde gezdiriyor. Beni için neredeyse kendine kızmış gibi görünüyor. Boş zamanlarında evli takım arkadaşşıma biniyorsa ben de öyle olmalıyım. "Ve neden lanet olası iç çamaşırlarınla buradasın? Bunu kim yapar ki?"

Dostum, çok sinirli, bu da yarı eğlenceli olurdu, ancak saat gerçekten geç ve ben uyandırıldığım için çok sinirliyim. İç çamaşırı sorusuna cevap verme zahmetine girmiyorum, çünkü bu konuşmayla hiçbir ilgisi yok. "Pislik gibi davranan biri varsa o da bu kadar gürültü yapan sensin."

Mesajlar arasında gezinirken telefonuna tekrar bakar. Bu sefer kartı tarıyor ve bir kod giriyor. Yeşil ışığı aldığıında sinir katsayım artıyor. Sanırım Rook'un gerçekten bir yan parçası var, bu da onun kendini gösterdiği kadar mükemmel olmadığını kanıtlıyor.

Kadın omuzlarıyla kapıyı açıyor ve yıpranmış valizini beceriksizce içeri sürüklüyor. "Yardımlarınız için çok teşekkürler. Binada bu kadar sıcak karşılanmak çok güzel." Bana bir kuş işareti yapıyor ve çatı katında gözden kayboluyor.

Yarım saniye boyunca koçumuz ya da genel müdür gibi birini aramayı düşündüm ama bunun bir anlamı olduğundan emin değildim. Rook koçumuz Alex Waters'la çok iyi anlaşıyor, Chicago'da birkaç yıl birlikte oynamışlardı. Waters da genel menajerle sıkı fıkı. Ayrıca, Rook'un ders dışı aktiviteleri benim sorunum değil. Eğer karısını aldatıyorsa, kesinlikle bunun ortasında olmak istemem.

Önünde uyuyakaldığım televizyonu kapatıp yatağıma uzanıyorum. Torbalı olduğum için hemen uykuya dalmayı bekliyordum ama kendimi

makul olandan çok daha uzun süre koridorun karşısında neler olup bittiğini merak ediyorum.

Ertesi sabah, dün geceki koridor rahatsızlığı sayesinde geç uyanıyorum. Koridordan gazeteyi almadan önce bir fincan kahve hazırlıyorum. Kitap okumam, çünkü zaman ayırmam gerekir ve bir kitabı bitirecek kadar uzun süre oturamam ya da odaklanamam, ama gazete farklıdır. Spor bölümünden tüm temel bilgileri alabiliyorum ve kahvaltı ederken dünyada neler olup bittiğini takip etmek için güncel olayları tarayabiliyorum.

Sabah gazetemi almak için kapımı açıp koridorun karşısına baktığımda yarı sakın ruh halim bozuluyor. Şimdi ölü bir uykudan uyandırılmadığımı göre, bir pislik olduğumu kabul edebilirim, her ne kadar öyle olmak için bir nedenim olduğuna inansam da. Özellikle de Rook ekibine tahsis ettiği çatı katında güzel bir evcil hayvan besliyorsa.

Tam içeri girmek üzereydim ki komşumun kapısının aralık olduğunu fark ettim. İlk eğilimim bunu görmezden gelmek, çünkü bu gerçekten benim sorunum değil ... ama sonra kapının neden açık olduğuna dair birkaç olası nedeni düşünüyorum:

- A. Dün geceki tren enkazının kod konusunda şanslı yaver gitmiş ve her yeri aramış.
- B. Rook yan parçasını kullanmak için uğradı.
- C. Rook'un karısı bir şekilde sevgilisini öğrenmiş ve gece ikisini de öldürmeye karar vermiştir.

Eğer A şıkkıysa, güvenlikten biri işinden olmak üzere demektir. Ama B şıkkı olursa ve Rook'u iş üstünde yakalarsam, bunu kendi avantajıma kullanabilirim. Eğer C seçeneğiysa ve çatı katında cesetler varsa, koridor eninde sonunda kokmaya başlayacaktır.

Dairemin kapısının tamamen kapanmasını önlemek için kağıdı pervaz ile kapı arasına sıkıştırıyorum ve koridor boyunca ilerliyorum. Buz kazaları sayesinde epeyce kan görmüş olsam da, cesetler bambaşka bir hikâyeye ve maruz istemediğim bir şey. Ancak bu durumda, taze bir ceset birkaç gündür ortalıkta dolaşan bir cesetten daha iyidir, bu yüzden gerçekten vatandaşlık görevimi yapıyorum.

Kapıyı çaldım ve birkaç santim gıcırdayarak açıldı. Kapıyı ikinci kez çalmadan önce tam on beş saniye bekliyorum. Kimse cevap vermeyince

Yarım dakika sonra içeri girip etrafa bir göz attım. Yerde hiç kan birikintisi yok. Hiçbir yerde yatan bariz bir ceset yok. Yani henüz 911'i aramama gerek yok.

İnsan seslerini, yani acı ya da zevk iniltilerini dinliyorum ama tek duyduğum klimanın vızıltısı, bu yüzden yüksek sesle "Alo?" diye sesleniyorum. Hâlâ bir şey yok. Umarım kimse ölmemiştir. Çatı katına giriyorum. Düzen olarak benimkiyle tamamen aynı, ancak kişisel dokunuşlardan yoksun, bu da onu steril, bir gösteri evi gibi hissettiriyor. Her şey tertemiz ve el değmemiş, yani misafiri evi talan etmemiş ve herhangi bir cinayet belirtisi yok, ancak ikincisinin kirli işlerin gerçekleştiği yatak odasında bulunması daha muhtemel olabilir.

Tekrar "Alo?" diye bağıryorum ama yine yanıt alamıyorum, bu yüzden yatak odalarına doğru devam ediyorum. Koridorun yarısına gelmişim ki bir kapı açıldı ve dün geceki kadın görüldü. Kesinlikle tek parça halindeydi. Yeni duş almış, havluyla sarılmış bir parça. Başına ikinci bir havlu sarılmış. Bu sabah çok daha iyi görünüyor; dün geceki sersemlemiş halinden çok, siyah havlulara sarılmış sekse benziyor. Atletik ama kıvrımlı, güç ve kadınlığın mükemmel dengesi. Ferah ve kırılabilir değil. Bu gözlem beni rahatsız etti.

Beni gördüğünde "Bu da ne!" diye bağırdı.

"Kapı açıldı." Ellerimi kaldırıyorum ve bakışlarımı kısa havlunun çıplak kalçalarının üstünü zar zor okşadığı yerden ayırıyorum. Bahse girerim kollarını kaldırırsa para atışı yapabilirim.

Havlusunun üst kısmını kavrayıp daha yukarı çekiyor. Gözlerimi yüzünde tutmak için verdiğim içsel savaşa rağmen, iznim olmadan aşağıya inip parıltı olup olmadığını kontrol ediyorlar. Yokluğundan dolayı hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığıma karar veremiyorum.

"Yani ben duş alırken içeri girip beni süzebileceğini mi düşündün? Senin derdin ne lan?" diye bağıryor boştaki elini sallarken.

Gözlerimi tekrar yüzüne dikmeye zorluyorum. "Seni süzmüyorum. Kapıyı iki kez çaldım ve üç kez merhaba dedim. Dediğim gibi, kapı açıldı, bu yüzden çıkarılması gereken ceset olmadığından emin olmak için kontrol ediyordum."

"Cesetler mi?" Yüzünü buruşturdu. "Bu konuda ciddi misin-" Başını sallıyor ve bir elini havada sallıyor, sanki sözlerimi siliyormuş gibi, ya da belki

beni silmeye çalışıyor. "Ne var biliyor musun? Bunun bir önemi yok. Belli ki sende bir sorun var. Ben polisi aramadan önce gitmen gerek."

Dostum, çok çabuk heyecanlanıyor. Gerçi çıplak ve havluya sarılmışken yabancı bir adamı neden istemediğini anlayabiliyorum.

Teslimiyet göstergesi olarak ellerimi kaldırıyorum ve tehdidini gerçekleştirmemesi için koridorda geri geri ön kapıya doğru birkaç temkinli adım atıyorum ama onu iğnelemekten kendimi alamıyorum. "Belki de polisi arayan ben olmalıyım. Gecenin bir yarısı buraya geliyorsun ve sanki buranın sahibiymişsin gibi kendini evinde hissediyorsun, ama burada yaşaması gereken adamı tanıyorum ve o şehirde bile değil." Bu yarı saçmalık. Rook'un bu hafta sonu şehirde olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, yatak odalarından birinde saklandığı.

"Nasıl-" Ben ön kapıya doğru geri çekilirken bana doğru ilerlerken elini havada gezdiriyor. "Biliyor musun? Sana kendimi açıklamama gerek yok. Evime zorla giren sensin."

"Burası *senin* dairen değil." Oturma odasına doğru geri geri giderken neredeyse yan masadaki lambayı deviriyordum.

"Aman Tanrım! Çık dışarı! Lanet bir havlunun içindeyim. Duştaydım. Gördüğünüz gibi ceset falan yok." Tertemiz, çoğunlukla boş işaret ediyor, ben kapıya yaklaştıkça hâlâ ilerliyor.

"Belki de kanıtları duşla yok ediyordun." Şimdi de onunla uğraşıyorum. Neden bilmiyorum. Muhtemelen çok sinirli olduğu için. Belki de Rook'un başka bir pislik olduğu halde altın çocuk gibi görünmesine sinirlendiğim içindir. "Burada kiminle birliktesin?"

"Kimse yok. Burada yalnızım, tıpkı geçen sefer olduğu gibi-" Elini ağzına kapatıyor ama aynı hızla bırakıyor. "Şu anda buraya doğru gelen bir misafirim var. Dışarı çıkman gerek."

Eşikten geri adım atıyorum, böylece artık dairede değil antredeyim. "Hayatta olduğundan ve bir bıçak bloğuna dönüşmediğinden emin olmak için kontrol ediyordum. Ayrıca yalnız olmandan faydalanmakla da hiç ilgilenmiyorum."

"Dün geceki ereksiyon öldürücü yorumunla bunu açıkça belirtmiştin, ama tekrarladığın için teşekkürler." Omzumu itiyor, bu sefer agresif bir şekilde, bu yüzden birkaç adım geri sendeliyorum. "Ve neden bu lanet

kapı açık olabilir mi? Dün gece, sen bana hakaret etmeyi bitirdikten hemen sonra kapattım."

"Dün gece kendini gördün mü? Hot Mess Express'in kraliçesiydin."

"Sen hiç susmaz mısın?" diye bağıyor beni daha da güçlü bir şekilde iterken. İtiraf etmeliyim ki, bu kadar küçük biri için oldukça güçlü.

Bu sefer gerçekten tökezliyorum ve cam masanın kenarına çarpıyorum. Devasa çiçek vazosu birkaç saniyeliğine devrilme tehlikesi geçiriyor. Neyse ki yerinde duruyor. Bir yığın kırık camı güvenliğe açıklamak istemiyorum. Doğrulup bir elimi göğsümde gezdiriyorum, o da bu hareketi aç bir disk tavşanı gibi dikkatle takip ediyor. Belki de gerçek bir sopa avcısıdır. "Gece öldürülmediğinizden emin olduğum için rica ederim."

"Bir pantolon al!" Kapıyı çarptı ama kapanmadı. Onun yerine geri sekerek açılıyor. "Ve bir gömlek!" Beni tersledi ve kapıyı ikinci kez çarptı.

Zıplayarak açılıyor. Tekrar.

Yeniden ortaya çıktığında gülümseyip el sallıyorum. Havlu başından çözülüp yere düşmüş, uzun, *pudra pembesi saçları* ortaya çıkmıştı. Dün gece bir berenin içine sokulmuştu, bu yüzden gizlenmişti.

Kapıyı tutuyor ve gövdesine sarılı havlu gevşeyerek vücudundan aşağı kayıyor, bu da kapı üçüncü kez çarpmadan önce bir çift güzel, diri göğüs görebileceğim anlamına geliyor.

"Güzel göğüs işi!" Kapalı kapıya doğru bağıyorum.

Bu kez açıldığında, dar aralıkta bir orta parmak belirir. "Onlar gerçek, göt herif." Parmak kaybolur kapı tekrar çarparak kapalı kalır.

Bowman için fazla alıngan görünüyor. Ahlaki bir pusulam olması çok kötü.

Yoksa onunla oynamak eğlenceli olabilir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

JERKS A.Ş.

Stevie

"Ne pislik ama!" Göğüslerime söylüyorum. Göğüs uçlarımı görsel olarak taciz edilmekten korumak için artık gerekli olmadığından, üzerlerindeki kolu indiriyorum. Cüssesine ve sanal bir yabancı olmasına rağmen, apartmandaki beklenmedik varlığından dolayı kendimi tehdit altında hissetmedim. Belki de gülünç iç çamaşırları yüzünden?

Her neyse, göğüslerim bana ait ve çok da güzeller. Şimdiye kadar ikinci aşamayı geçtiğim her erkek arkadaşım göğsüme aşık oldu - ki bu çok fazla erkek olmadı çünkü ben öyle biri değilim. Görünüşe göre harika göğüslerim ve meme uçlarım var. Erkekler garip bir şekilde onlardan büyüleniyor.

Gözetleme deliğinden bakabilmek için yüzümü kapıya yaslıyorum. Aptal herif hâlâ antrede duruyor ve aptalca sırtıyor. Aletinin yanındaki bacağına iç tarafını kaşıyor, duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve sallana sallana daire kapısına doğru gidiyor. Güzel, güzel kıcını ve inanılmaz derecede belirgin sırtını kontrol edebiliyorum.

Kişiliği bu kadar eksik olan birinin bu kadar yakışıklı olması hiç adil değil. Dairesinde kaybolmadan önce gazetesini almak için eğildi.

Giyindikten sonra dolaplarda yiyecek var mı diye kontrol ediyorum. Bir poşet erişte ve dört poşet çay dışında hiçbir şey yok, bu da market alışverişini en önemli öncelik haline getiriyor. Evden çıkmayı gerçekten istemiyorum ama başka seçeneğim de yok gibi görünüyor.

Kapıyı açmaya hazırlanırken çantamdaki telefonum çaldı. Joey, onu erkeklik organını başka birinin vajinasına sokmuş halde bulduğumdan beri durmaksızın mesaj atıyor. Tipik "Kahretsin, yakalandım" saçmalığı: *Çok üzgünüm bebeğim, bir kazaydı; hiçbir anlamı yoktu; bunu halledebiliriz.*

Belki bu işi çözebilirdik ama çözersek ne olacaktı? Önümüzdeki bilmem kaç ayı güvensiz hissederek, ben evde yokken ne yaptığını ya da Los Angeles'taki ailemi ziyaret ettiğimde sadık olup olmadığını merak ederek geçirecektim. Bunun nasıl sonuçlanacağını şimdiden görebiliyorum ve kesinlikle benim için iyi olmazdı. Joey'i yakaladıktan sonra onunla tekrar bir araya gelirsem kendimi iyi hissetmem. Sanırım şimdi en azından çizgimin tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

Ekranada Joey'nin yerine kardeşimin adı belirince rahatladım sayılır.

"Selam." Hoparlörü açtım ve kanepeye uzandım.

"Bu sabah nasılsın? Dün gece her şey yolunda gitti mi?" RJ'nin ebeveyn tarzı endişesi, sistemimde sıfır kafein varken can sıkıcı olduğu kadar sevimli de.

"Ben iyiyim." Bu bir yalan, ama gerçeği bütün bir terapi seansı, o yüzden öyle bırakalım. "Kilidin zor olduğu konusunda haklıydın ama ben çözdüm. Koridorun karşısındaki adam içeri girmeye çalıştığını sandı."

"Hangi adam?"

"Uh, süper-buff olan mı?" Dün gece daire numarasına dikkat etmemiştim ve kıcımlı kaldırıp kontrol edemeyecek kadar tembelim.

"Oradaki insanların çoğu kendi halindedir, ama içlerinden biri size sorun çıkarırsa bana söyleyin, ben ilgilenirim."

"Sorun yok. İlk başta kodu yanlış girdiğim için gürültü yapıyordum." Adamın bana hakaret ettiği ve bu sabah zorla içeri girdiği kısmı atlıyorum çünkü kardeşimin kapısını çalıp olay çıkarmasına gerçekten ihtiyacım yok.

"Peki ya eski dangalak? Seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?"

Sadece bir milyon kez. "Mesaj attı. Cevap vermedim." Konuyu değiştiriyorum çünkü gözlerimin daha fazla aptalca yaşla dolduğunu hissedebiliyorum. "Buralarda en yakın market ve kahve dükkânı nerede?" Uber Eats'i kullanırsam Pazartesi sabahına kadar evden hiç çıkmamış olurum ama bu da elimdeki sınırlı parayı boşa harcamak olur.

"Birinci katta bir kahve dükkanı var, market de sokağın aşağısında. Çatı katında bir şey olmadığı için üzgünüm, ama online teslimatı kullanabilirsiniz. Kapıcı sizin için her şeyi getirecektir."

"Bunun için bir tür ücret yok mu? Ayrıca, yeni bir yer bulur bulmaz taşınacakken buzdolabını doldurmanın pek bir anlamı yok."

"Başka bir yer bulmana gerek yok Stevie. Yönetimle görüştüm ve durumu açıkladım bile."

"Emin misin?" Kardeşimden otlamak istemesem de, başka bir daire aramak ya da kira faturasını tek başıma ödemek zorunda kalmamak birçok stresimden birini hafifletecektir.

"Olumlu. Arkadayım Stevie. Market teslimat ücretleri konusunda da endişelenme. Kartım zaten onlarda kayıtlı. Sana giriş bilgilerimi ve şifremini göndereceğim; sonra ihtiyacın olanı sipariş edebilirsin."

"Bana kalacak bir yer vererek gereğinden fazlasını , zaten mobilyalarım falan da yardım ettin; bir de yiyeceklerimi ödemene gerek yok." Yirmi dört yaşında olduğum ve kendi kendime yetemediğim için kendimi kötü hissediyorum, özellikle de RJ yirmi yaşından beri milyonlarca dolar kazandığı için. Yüksek lisansımı yeni bitirmiş olmam, kariyerimle ilgili ilk işimden maaş çekimi alana kadar banka hesabımın hafif kalacağı anlamına . İşin iyi tarafı, maaş ve sosyal haklar gerçekten harika; kötü tarafı ise, beni aldatan eski sevgilimle aynı klinikte çalışıyor olmam.

"Henüz işe bile başlamamışken para konusunda endişelenmene gerek yok. Bırak yardım edeyim. Aileme bakabilecek durumdayım, bu yüzden bana bunu yapabilmem için bir şans verin."

Haklı, çünkü yılda on bir milyon kazanıyor. Kredi kartı faturası biriktirmek, her şeyin üzerine bir de stres eklemek istemiyorum, o yüzden kabul ediyorum. Şöhretinin ve parasının pek çok açıdan hem bir lütuf hem de bir lanet olması ironik.

◆ ◆ ◆

Hafta sonunun geri kalanı Joey'den gelen cevapsız mesajlar ve sesli mesajlar, online market alışverişi sayesinde bir sürü Ben & Jerry's ve birkaç kutu kağıt mendil ile bulanık bir şekilde geçti. Pazar gecesi, ikinci valizim Alaska'ya yaptığı yolculuktan hala dönmemişti, ancak hızlı kargo ile bir sürü kıyafet sipariş ettim - kardeşimin kredi kartı sayesinde - böylece en azından yeni işime çıplak başlamak zorunda kalmadım.

Pazartesi sabahı işe gitmek için hazırlanırken midem düğümleniyor. Yemek yiyemeyecek kadar gergin olmama rağmen yanıma atıştırma malzemeleri alıyorum, bir fincan kahve dolduruyorum ve ayakkabılarımı giymeden önce anahtar kartımın yanımda olduğundan emin oluyorum. Kapımı açtığımda önünde bir gazete duruyor, bu garip görünüyor ama onu daireme tekmeliyorum. Belki ücretsizdir ya da öyle bir şey.

Kapıyı arkamdan kapattığımda, koridorun karşısındaki kapı açılıyor ve hıyar komşum dışarı çıkıyor. Tıpkı ilk karşılaşmamızda olduğu gibi üzerinde sadece boxer külot vardı. Bu sefer siyah-beyaz dama desenli. Aletinin tam üzerinde **FINISH LINE** yazan kesenin üzerinde bir dizi bayrak var. Kasıklarına bakmamak fiziksel olarak imkânsız. Gözlerimi zorla yukarı kaldırıyorum, gülünç derecede kesilmiş karın kaslarının üzerinden yavaşça sinir bozucu derecede çekici yüzüne doğru sürüklüyorum.

Beni fark ettiğinde duraksıyor, gözleri rahat yoga tarzı pantolonumun ve sade golf gömleğimin üzerinde geziniyor, bu da sessiz bir yargılama gibi geliyor. Muhtemelen ben de onu aynı şekilde değerlendiriyorum ama daha az salya akıtarak ve daha çok küçümseyerek. Sırt çantama ulaştığında, dudakları iğrenç bir küçümsemeyle kıvrılıyor. "Öğrenci misin?" Bunu korkunç bir hastalıklımsı gibi söylüyor.

Kaslarımı çatıyorum ve kayışı bilinçli bir şekilde ayarlıyorum. Bir bez çantaya falan yatırım yapabilirdim ama sırt çantaları ağırlık dağılımını daha iyi sağlıyor ve omuz hizasının bozulmasına neden olmuyor. "Size de günaydın." Ona doğru ikinci bir bakış bile atmadan asansörlere yöneldim. Ne hıyar ama.

Kapılar hemen açıldığında minnettarım. İçeri giriyorum, lobi düğmesine basıyorum ve hâlâ orada durup durmadığını kontrol etmemek için kendimle savaşıyorum. Kapılar tamamen kapanmadan yarım saniye önce savaşı kaybediyorum. Göbeği ile iç çamaşırının bel bandı arasındaki boşluğu kaşıyor. Gözlerimi deviriyorum ve asansör inmeye başladığında rahat bir nefes alıyorum.

Bu adamın sorunu ne merak ediyorum. Elbette, ilk gece çok gürültü yaptım, ama bunun onun sürekli küçümsemesini gerektirdiğini sanmıyorum. Her neyse. Onunla arkadaş olmak zorunda değilim. Onu tanımak zorunda bile değilim.

Yeni işime giden otobüs yolculuğu son derece olaysız geçti. Klinik, üniversite kampüsünün kenarında yer alıyor. Seattle'daki yeni genişleme takımı nedeniyle kısmen toplu işe alım gerektiren yepyeni bir merkez açtılar. Bir şehre bir hokey takımı koyarsınız ve bir anda yüzlerce

Üniversiteli gençler profesyonel olmak istiyor ve bunun için mümkün olan her türlü avantajı arıyorlar.

Ağabeyimin bağlantılarından faydalanabilir ve doğrudan profesyonel takımlarla çalışan kliniklerden birinde bir iş bulabilirdim ama ben işi ağabeyimin adıyla değil kendi liyakatimle almak istedim.

Spor rehabilitasyonunda uzmanlaşarak fizyoterapi alanında yüksek lisans yaptım ve sınıfımın en iyisi olarak mezun oldum. Bu, profesörlerimden aldığım parlak tavsiyeler, kliniğe yerleştirilmem ve mülakat becerilerimle birlikte bana iş getirdi. Ve bunu yapmak için kardeşime ihtiyacım yoktu.

İşte buradayım, yeni işimdeki ilk günümde Joey ile gözyaşlarına boğulmamak için dua ediyorum. Ondan iki ay sonra işe başlamanın iyi yanı, benim oryantasyonumun bir parçası olmayacak olması. Ayrıca klinik çok büyük: fizyoterapistler, masaj terapistleri, akupunkturcular, kiropraktörler ve hatta bir doktorun yanı sıra kişisel antrenörlerden oluşan bir ekip de dahil olmak üzere yüzden fazla personel var - Joey bunun için işe alındı. Kliniğin büyüklüğünden dolayı onunla sık sık karşılaşmayacağımı umuyorum - daha da iyisi, fizyoterapi ekibiyle birlikte olduğum için hiç karşılaşmayacağım.

Yaklaşık yirmi beş dakika erken geldim, kayıt yaptırdım, evraklardan oluşan oryantasyon paketini aldım ve seminer odasındaki birçok boş masadan birine oturdum. Bir üniversitede öğrenciden başka bir şey olarak bulunmak garip.

Ben formları doldururken etrafımdaki koltuklar gergin bedenlerle doluyor. İçine kapanık biri sayılmam ama beni aldatan eski sevgilim dışında kimseyi tanımadığım yeni durumlar beni geriyor.

Aşağı yukarı benim yaşımda görünen iki kadın yanımdaki boş koltuklara oturuyor. Kızlardan biri uzun boylu ve salkım gibi, pixie kesimli, diğeri ise kısa boylu, atletik yapılı, uzun saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış. Yerleştiklerinde merhabalaşıyor ve isimlerimizi söylüyor. Söğüt gibi olanın adı Jules, atletik olanınki ise Pattie. Görünüşe göre kuzenler.

Telefonum masamın üzerinde yeni mesajlarla titriyor ama görmezden geliyorum. RJ bu sabah bana şans dileyen bir mesaj göndermişti, annem ve kardeşim Kyle da öyle. Dikkatimi dağıtmaması için cihazı çantama atıyorum ama bunu yapmadan önce Joey'nin bağlantısına verdiğim yeni ismi fark ediyorum: Douche-Hole. Saniyeler önce gönderdiği en son mesajda **look up** yazıyor.

Bu sabah ihtiyacım olan ya da istediğim son şey onun pislik suratını görmek. Yukarı bakmıyorum. Onun yerine dikkatim dağılmış bir şekilde oryantasyon kitapçığını karıştırıyorum.

"Hey! Stevie!" Joey sıranın sonundan bağılıyor.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım.

"O adamı tanıyor ?" Pattie fısıltıyla sorar.

"Maalesef, evet." Başımı öne eğdim, ona tekrar iyi tarafıma geçme şansı olduğunu düşündürecek herhangi bir işaret vermemeye kararlıyım. Asla.

"*Psst*, Stevie." Sesi şimdi daha yakın, sanki kulağımın dibinde.

Pattie'ye bakıp, "*Arkamda mı?*" diye soruyorum.

Başımı sallıyor.

Odanın önünde duran yüzde 100 kastan yapılma minik kadın, ağzı kaşlarını çatarak benden öteye bakıyor. "Bay Smuck, bir tazelemeye mi ihtiyacınız vardı? Bu yüzden mi varlığınıza bizi onurlandırıyorunuz?"

Evet, Joey'nin soyadı Smuck. İroniyi görmezden gelmek zor.

Odadaki herkes şu anda ona bakıyor ve ben de vereceği tepki karşısında kolay hedef oluyorum. Yanaklarımdaki sıcaklığı hissedebiliyorum.

Benden birinin çıplak kışını tokatlayan eli omzuma konuyor. "Sadece selam veriyorum-"

Utanc, kuşku ve öfkeyle çarpışıyor. Kolumu bırakıp kalemimi bacağına saplıyorum. Hakkını yemeyelim, sadece bir iniltiye boğuluyor, bir öksürük ve "Arkadaş" ile bitiriyor.

Oda iğne ucu kadar sessiz. Yerde eriyip yok olmak istiyorum.

"Sosyal çağrılarınızı iş dışı saatlere saklayın, Bay Smuck."

"Evet, . Özür dilerim, hanımefendi." Sesini alçalttı ve fısıldadı, "Benden sonsuza kadar kaçamazsınız." Sonra sırayı karıştırır ve hafifçe topallayarak odadan çıkar.

O gittikten sonra oryantasyon liderimiz sanki hiç kesinti olmamış gibi işe koyuluyor. İş derken, buz kırıcıları kastediyorum. Çıkardığı oyunlarla sanki liseye geri dönmüş gibiyim. Onun bu kadar heyecanlı olması karşısında herkesin hevessiz kalmasına neredeyse üzüleceğim.

İlk sıradaki yeni askerlerden birine silindir şapkadan bir kart çektiriyor. Kart yüksek sesle okunduktan sonra aklımıza gelen ilk şeyi bağıarak söylememiz gerekiyor. Kim benzer yanıtlar verirse, günün geri kalanında gruplar halinde birlikte çalışacaklar.

Soruyu soran zavallı adam odadakilere "İlk buluşmada hangi yiyeceğe kesinlikle hayır denir?" diye sorar.

Birkaç kişi "Sarımsak!" ya da "Soğan!" diye bağırıyor. Ben gereğinden fazla yüksek sesle "Sosis!" diye bağırıyorum.

Aynı yanımdaki Pattie "!" diye bağırıyor. Jules onu takip ediyor, "Penis! Yani muz!"

Birdenbire odadaki en utangaç kişi olmaktan çıktım ve sanırım kız takımımı buldum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

İÇ ÇAMAŞIRI YARIŞMASI

Stevie

Oryantasyondan sonra Pattie ve Jules beni akşam yemeğine davet ettiler, ancak doğum günü sonrası-yeni iş kutlaması için kardeşime gitmem gerekiyordu, bu yüzden erteleme talebinde bulundum. Yine de hızlıca bir şeyler içmek için onlara katıldım, çünkü oryantasyon günü etkinliklerini beklediğimizden daha erken bitirdik. Şimdiden arkadaş edinmiş olmak güzel, özellikle de Joey orada çalışırken ve bugün onunla kaç kez karşılaştığıma bakılırsa benim gölgem olmak isterken.

Baldızım Lainey, eve dönerken beni bardan aldı.

Yeğenim Kody, araba koltuğuna bağlanmış, iki yumuşak hokey diskini birbirine vururken gevezelik ediyor. Ben cipe bindiğimde "Evie!" diye bağırıyor.

Yolcu koltuğunda dönüyorum ve bir ayakkabısı eksik olan ayağımı gıdıklıyorum. "Hey, küçük adam! Bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum!" Lainey'e yandan sarılıyorum. "Beni almak için buraya kadar geldiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Zaten ayak işlerini yapıyorduk, bu şekilde otobüse binmek zorunda kalmazsın." Lainey'nin burnu kıvrılıyor. Toplu taşıma araçlarını pek sevmez; kendini onlardan üstün gördüğü için değil, kalabalıktan ve kapalı alanlardan hoşlanmadığı için.

Lainey bana işteki ilk günümün nasıl geçtiğini ve adını vermeyeceğim pislikle karşılaşp karşılaşmadığını soruyor. Bu konuşmanın rahatsız edici kısımlarını geçiştiriyorum, çünkü konu bende ağlama isteği uyandırıyor.

Kardeşimin evine vardığımızda, Lainey akşam yemeğini hazırlarken ben de Kody ile oynuyorum. Yemek hazır olduğunda onu mama sandalyesine oturtuyorum ve küçük sevimli suratına yemek tıktırmasını izliyorum.

Lainey sezon öncesi antrenmanlardan bahsetmeye başladı, çünkü bu güvenli bir sohbetti ve RJ de şu anda orada. Beni kendisiyle birlikte arenaya gelmeye ikna etmeye çalışıyor ve kardeşimi sevmeme ve aslında bir hokey hayranı olmama rağmen, onun maçlarına katılmaktan çekiniyorum.

Geçmişte insanların kardeşime ulaşmak için beni kullanmasıyla ilgili sorunlar yaşadım. Seattle gibi bir şehirde yepyeni bir genişleme takımının parçası olmak büyük bir olay, bu yüzden kendi arkadaşlarımla yerleşmişsem ve maçlara gitme fikrini düşünmeden önce sezonun başlamasının heyecanı azalmışsa daha kolay oluyor. Kardeşimi seviyorum ve başarısını ona çok görmüyorum ama bununla başa çıkmak zor olabiliyor ve bazen küçük kardeş sendromuna yenik düşüyorum.

Lainey bana sinsi bir bakış attı. "RJ'in takım arkadaşlarının çoğu gerçekten çok hoş. Henüz flört havuzuna geri dönmeye hazır olmadığını biliyorum ama muhtemelen senin yaşına yakın ve bekâr olan birkaç sevimli kız var."

"Teşekkürler, ama o adamlardan herhangi biriyle çıkmakla hiç ilgilenmiyorum."

"Neyle çıkıyorsunuz çocuklar?" RJ mutfakta belirir, eve yeni gelmiştir.

"Senin takımındakiler," diye cevap veriyorum.

RJ kaşlarını çatı. "O adamların hiçbiri seninle çıkmaz zaten."

"RJ!" Lainey elindeki spatulayı onun parmak uçlarına bir santim kala tezgâha vuruyor.

Kardeşim iki elini de havaya kaldırdı. "Dur, dur, çıkılası biri olmadığın için demiyorum Stevie. Eğer bir şey varsa, o da senin *çok* çekici olduğundur."

"Bu da ne demek şimdi?" Kolay biri değilim ve hiçbir zaman da olmadım. Duygusal olarak çabuk bağlanırım, bu da ideal değildir, bu yüzden bir erkekle hemen yatağa atlamam, eğer yürümezse kendim için daha kötü hale getirmekten kaçınırım.

RJ kollarını arkamdan büyük bir ayı gibi sarılıyor. "Sende Bowman gamzeleri var Stevie. Karşı cins için ölümcüldürler. Öyle değil mi, Lainey?"

Kederle başını sallıyor. "Gamzelerine karşı koymak zor. Sanırım ağabeyinin söylemeye çalıştığı şey, ne kadar anlamsız olursa olsun, senin büyüleyici olduğun ve onun

takımından seninle çıkmaya çalışan herhangi bir erkeğe ağabey kartını gösterecektir."

Neyse ki kimse gecenin geri kalanında çıkmaktan ya da RJ'nin takım arkadaşlarından uygun seçenekler olarak bahsetmiyor. RJ beni gereksiz ve abartılı doğum günü hediyeleri ve en sevdiğim pastayla şımartıyor ama gecemin en önemli olayı Kody'yi yatırmak.

Kardeşim beni çatı katına geri götürdüğünde saat geç olmuştu. "Kira paranı Assface'ten geri alman için sana yardım etmemi ister misin?" diye soruyor.

Ne zaman Joey'e atıfta , başka bir yaratıcı hakarete bulunuyor.

"Ben halledebilirim." Gülümsüyorum, ama düz hissediyorum.

"Yapabileceğini biliyorum Stevie, ama yapmak zorunda değilsin. Bunu yaşadığın için gerçekten nefret ediyorum. Gelip bizimle evde kalabilirsin, böylece yalnız olmazsın."

"Bu çok hoş ama muhtemelen önce Lainey'e danışmadan önermemen gereken bir şey."

"Bunu zaten konuşmuştuk. Havuz evi kolayca ayrı bir daireye dönüştürülebilir, böylece kendi alanınız olur."

Yalnız olmama fikri cazip ama RJ'nin yeni evi kliniğe kırk dakikalık mesafede ve benim arabam yok; kardeşimin de bana bir araba almasını istemiyorum.

"Teklifin her ne kadar güzel olsa da RJ, sen yeni evlisin. Bir bebeğiniz olduğunu ve bir yıldır birlikte yaşadığınızı anlıyorum ama Lainey, Kody'ye bir erkek ya da kız kardeş vermek istediğinizi söyledi ve siz bunun üzerinde çalışırken yaşam alanınızda olmamayı tercih ederim."

"Yemek masasında sevişecek değiliz ya."

"Konumuz bu değil ve bu istenmeyen görüntü için teşekkürler. Ayrıca, çatı katı iş yerime yakın. Tabii bir şeyler değişmediyse ve kalacak başka bir yer bulmam gerekmiyorsa?" Bu düşünce beni aniden paniğe sevk etti.

Komşusundan ve onun gülünç iç çamaşırlarından nefret etmeme rağmen, daire aramaktansa bununla uğraşmayı tercih ederdim. Bu da Joey'le peşin ödediğim kira konusunda yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına geliyor. Bunu eninde sonunda halledeceğim ama uğraşmak zorunda kalmadan önce birkaç hafta zihinsel hazırlık yapsam fena olmaz.

"Hiçbir şey değişmedi. Daire bu sezon için sizindir." "Tamam, bu harika. Sana kira falan ödeyebilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz. Kontratımın bir parçası ve aksi takdirde boş kalacaktı, bu yüzden kirasız kalabilirsin." Arabayı binamın önüne çekti,

arabayı park eder ve dörtlüleri yakar. "Seni yukarı çıkarmamı ister misin?"

"Böyle iyyim ama teşekkürler." Ona yandan sarıldım. "Yemek ve lüks konaklama için teşekkürler." Dışarı çıkarken binayı işaret ediyorum.

"Sorun değil Stevie. Ve eğer o pislikle ilgili yardımına ihtiyaın olduğu konusunda fikrini değiştirirsen, bana haber ver. Senin için onun sımasını sağlamaktan mutluluk duyarım."

"Biliyorum ve minnettarım."

Binaya girmek için kartımı kullanıyorum ve sonra tekrar asansöre biniyorum, çatı katına çıkarken kollarım hediye torbalarıyla dolu. Kardeşimi seviyorum ve onun da birkaç yıl önce kaybettiğimiz babamız gibi davranmak zorunda olduğunu hissettiğini biliyorum. Çoğu zaman ağabeyim RJ'ye ihtiyaım var, sözde baba RJ'ye değil, ama bunu ona duygularını incitmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

atı katına ulaştığımda asansör çalıyor ve Jerkwad'in dairesinden bir kadın çıkarken kapılar kayarak açılıyor. Siyah elbisesi ikinci bir deri gibi yapışıyor ve pek bir şey rtmyor. Uzun siyah saçları dağınık ve yanakları kızarmış. Son zamanlarda orgazm trenine binmiş gibi görünüyor. Tabii ki komşum *o adam*. Eminim yürüyen, konuşan, kadın düşkünü bir klişedir.

"şunu benim için tutar mısın?" diye sesleniyor antreden geçerken.

Bu asansörü kullanan çok az insan olduğu için neden onun için asansörü tutmam gerektiğini bilmiyorum ama gülümsüyorum, "Elbette" diyorum ve kapanmasını önlemek için bir elimi kapının üzerinde tutuyorum.

"Teşekkürler!" Asansörden çıkarken yanımdan geçip gidiyor, rujsuz gülümsemesiyle beni bir kez daha süzüyor. "Umarım sen de benim kadar iyi bir gece geirmişsindir!" Kapılar kapanırken göz kırptıyor.

Komşumun kapısına zihinsel bir orta parmak atıyorum, korkunç kişiliğine rağmen harekete geçmesine sinirleniyorum, hem de manken gibi görünen birinden. Onun gerçekten küçük bir penisi olduğunu hayal ederek kendimi rahatlatıyorum, her ne kadar kız bunun doğru olması için bile fazla mutlu görünse de.

◆ ◆ ◆

Takip eden hafta boyunca, birkaç farklı kadın Jerkwad'in çatı katında dolaşıyor. Ayrıca sabahları onunla iki kez daha karşılaşıyorum. *Karşılaşmak* muhtemelen doğru ifade değil. Ben işe gitmek için evden çıkarken, o da tuhaf iç çamaşırlarıyla karşıma çıkıyor. Sanki joystick'ine binmekten hoşlanan birkaç farklı kadına sahip olduğu gerçeğiyle gösteriş yapıyor gibi görünüyor. En azından ben öyle yaptığını varsayıyorum. Bakışmaktan başka bir şey yapmıyoruz, bu yüzden sadece spekülasyon yapıyorum.

İki haftadır çatı katında yaşıyordum ve sanırım onun programını çözmüştüm. Aynı sarışın kadın arka arkaya çarşamba günleri onun evindeydi, yani hafta ortası sevişmesi olmalı. Bir öğleden sonra kapının önünde durmuş postaları karıştırırken antrede bir kadın sesi duydum. Ben de gözetleme deliğinden baktım.

Pislik görünürde yok, ama başka bir kadın, bu minyon, kısa kahverengi saçlı, asansöre doğru ilerliyor, elinde telefon, kapıların açılmasını bekliyor. Bu pisliğin canı kimi isterse, ne zaman isterse onunla yatması ve bu kadınların hiçbirinin bunu umursamaması beni çok rahatsız ediyor. Belki de onlara para ödüyordur. Bu mantıklı olurdu. Onlara bir şekilde ödeme yapmadan seks çağrılarını yapmak için çok fazla sik kafalı gibi görünüyor.

Takip eden hafta boyunca bir çeşit rutine giriyoruz. Salı ve Perşembe günleri sabah gazetesini tam olarak aynı saatte - ben işe giderken - her zaman lanet olası iç çamaşırlarıyla alıyor. Çarşamba ve Cuma günleri ise ben çıkana kadar gazete çoktan gitmiş oluyor; o günler benim işe geç başladığım günler.

Ertesi Salı günü, tesadüf olup olmadığını anlamak için gözümü kapı deliğine dikip gazeteyi almasını bekliyorum. Dakikalar geçiyor ve onun kapısı sıkıca kapalı kalıyor, en azından ben kendi kapımı açana kadar. Yine de dışarı adım atmıyorum. Bunun yerine, onunki açıldığında, bir çift saykodelik boxer külotla sarılmış gülünç derecede tonlanmış vücudunu ortaya çıkarırken kapanmasına izin veriyorum.

Bu adam ve iç çamaşırları da neyin nesi?

Evime doğru bakıyor, gazetesini alırken kaşlarını çatıyor. Yavaşça kapısının arkasında kayboluyor.

Bugün oyunumu geliştirmeye karar verdim, çünkü belli ki bir oyun oynuyoruz. Bu adamın teşhirci ve tam bir playboy gibi görünmesi dışında amacın ne olduğundan tam olarak emin değilim. Normalde bu saatlerde iş için giyinmiş oluyorum, ama bugün bir çift atletik koşu şortu - popo yanaklarımı zar zor kapatan türden - ve spor sütyenimi giyecek kadar ileri gidiyorum. Sonra kıyafetimi tamamlamayı erteledim.

Bir fizyoterapist olarak formumu koruyorum. Kıvrımlıyım ama fitim. Dergilerde zayıf tipler harika görünüyor ama ben kıvrımlarımın her birine sahip çıkacağım.

Kapıyı her zamanki gibi tam 7:03'te açıyor - o saate kadar beklediğim için 7:05'te açtığı bir sefer dışında - ben de kendiminkini açıyorum. İç çamaşırı Hawaii desenli.

Bakışları bana doğru kayıyor ve kendinden memnun sırıtışı yüzünden kayıp gidiyor. Gözlerinin neredeyse yuvalarından fırlayışını izlemek gülünç derecede tatmin edici. Ona arkadan bakabilmek için hafifçe dönüyorum ve kâğıdımı almak için belimden eğiliyorum. Bu kesinlikle benimle alay ettiği gibi onunla da alay etmek için bariz bir girişim ve aval aval bakmasına bakılırsa işe yarıyor.

Ona doğru küçümseyici bir sırıtış fırlatıyorum. "Güzel külot." Sonra dairemin güvenliğine dönüyorum ve tepkisini görebilmek için gözümü gözetleme deliğine dayıyorum.

Hâlâ orada duruyor, ağzı bir karış açık. Bir elini göğsünde gezdiriyor ve kendi kâğıdını almak için yavaşça eğilmeden önce kendini yeniden düzenliyor, gözleri hâlâ kapalı kapımda. Ortadan kaybolmadan önce bir kez daha omzunun üzerinden bakarken duyamadığım bir şeyler söylüyor.

"Ereksiyon öldürücü olmak buraya kadarmış." Yeni işime başladığımdan beri ilk kez gülümseyerek işe hazırlanıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

KOMŞULUK

Piskopos

Sezon öncesi antrenmanları genellikle dört gözle beklediğim bir şeydir ama şu anda tam tersi. Kariyerimin büyük bölümünde forvet oynadım. İri bir adam olabilirim -takımdaki forvetlerin çoğundan daha iriyim- ama hızlıyım ve pakı vurabiliyorum. İşte bu yüzden Bowman ve koçumuz Alex Waters'ın beni forvetten defansa ve tekrar defansa kaydardıkları bu bariz yan konuşmalarından rahatsız oluyorum.

Bowman'a karşı zaten buzdaki pislik hareketleri ve sahte ben çok iyiyim saçmalıkları yüzünden pek de iyi olmayan hislerim vardı, ama şimdi oyunumu da mahvediyor. Ayrıca, onun çatı katı olması gereken yerde yaşayan bir kadın var ve orada ne haltlar döndüğünü anlayamıyorum. Bu beni sinirlendiriyor. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda her şey beni kızdırıyor.

Lobide arabama doğru giderken, en sevdiğim sezon öncesi boxer külotumun hâlâ mutfak tezgâhımda, bıraktığım yerde durduğunu fark ediyorum. Üzerimdekileri giyip giyemeyeceğimi tartışıyorum ve giyemeyeceğime karar veriyorum. İç çamaşırlarım bir şeydir.

Neyse ki asansör hala lobi katında, ben de hemen geri dönüyorum. İki dakikadan kısa bir süre sonra en sevdiğim iç çamaşırlarımı spor çantama tikiştiriyorum ve bir kez daha dairemden çıkıyorum. Asansörün kapısı açık ve orada, tüm pembe-pamuklu-şeker saçlı ihtişamıyla, takım arkadaşımın yan parçası duruyor.

Bir kez daha "spor yapıyormuş gibi davranmayı seviyorum" kıyafetlerini giymiş, muhtemelen üçüncü sınıf psikoloji dersine gidiyor ve potansiyel olarak hayatları mahvettiğinden habersiz. Her neyse. Benim maymunum değil. Benim sirkim değil.

Beni görünce düğmeye basmaya başladı ama kapıların kapanmasını önlemek için bir elimi içeri kaydırmayı başardım. "Asansörü benim için tuttuğun için teşekkürler."

"Rica ederim." Bana tepeden bakan bir gülümseme atıyor ve kapılar tekrar kapanırken köşeye doğru ilerliyor.

Sonra da onun binlerce yansımasının olduğu küçük çelik kutunun içine hapsoluyorum. Şimdi ona gerçekten yakından bakma şansım olduğu ve onu ilk gördüğümdeki tren enkazı olmadığı için, güzel olduğunu kabul edebilirim. Aslında güzelden de öte. Muhteşem olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim ve güzel kokuyor, bu da kim olduğu ve nerede kaldığı nedeniyle sinir bozucu.

Kaptan Bowman'ı henüz burada görmedim ama belki tuhaf saatlerde uğruyordur ya da başka bir yerde buluşuyorlardır. Neden umursadığım hakkında hiçbir fikrim yok, ondan ve gevşek ahlakından nefret etmekten başka. Ayrıca, geldiği gece beni ölü uykusundan uyandırdı. Uykuyu çok ciddiye alırım.

"Ders için mi giyindin?" Eğer bir da üniversiteli bir hatunu beceriyorsa, onun için biraz üzülebilirim, çünkü muhtemelen oyuna geliyor demektir.

Alay ediyor ve gözleri derimi kesen bıçaklar gibi acımasızca üzerimde geziniyor. "Şu haline bak, *gerçek kıyafetler* içinde."

Yanaklarıyla birlikte kulaklarının ucunun da pembeleşmesi onu rahatsız ettiğimi gösteriyor.

Parmaklıklara yaslanıp profiline bakıyorum. Pislik gibi davranıyorum. Belli ki . Saçına dokunmuyor ya da kıyafetini düzeltmiyor, ki ona ne kadar dikkatle baktığımı düşünürsek bu övgüye değer. Çenesi sıkılıyor ve burun delikleri açılıyor. Üç, iki, bir içinde bir tepki almak üzereyim.

...

Başını bana doğru çevirdi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ne oluyor lan? Bu korkunç kişiliğinle kadınları kendine çekmeyi nasıl başarıyorsun? Gerçekten anlamıyorum. Tabii hepsi beyin özürlü aptallar değilse ve sana binerken ağzını bantlamıyorlarsa." Sanki bunu düşünüyormuş gibi başını eğiyor ve bir kez başını sallıyor. "Öyle olmalı. Bunun nasıl yapılabileceğini görebiliyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ağzım bantlıyken bana binme fantezisi mi kurdu? Bu neden seksi?

"Neden ben?" Kaşları havaya kalktı. Çok açık kahverengi, neredeyse sarışın. Önce bana sonra da asansöre işaret ediyor. "Dairene sürekli kadın girip çıkıyor. Lanet bir genelev gibi."

Alay ettim. "Bunu senden duymak büyük zenginlik."

Sahte, küçümseyici bir gülümseme takınmadan önce şaşkınlığı andıran bir yüz ifadesi takınıyor. "Aynı kadının iki Çarşamba üst üste dairenize girdiğini gördüm, en az dört kadından bahsetmiyorum bile. Umarım bu konuyu kapatacak kadar akıllısıdır."

Görünüşe göre kardeşimle ultra üretken aşk hayatı hakkında konuşmam gerekiyor. Ağabeyimin kadınları yatağa atma taktikleri pek de kurallara uygun değil, ama aynı zamanda en iyi arkadaşım, bu yüzden yaptığı pek çok şeyin yanına kâr kalmasına izin veriyorum.

Haftanın her günü farklı bir kadınla yatması umurumda değil; sadece ertesi sabah mutfağında onun tişörtlerinden birini giymiş, imza almak için beni rahatsız ederken ve uygun olmayan başka isteklerde bulunurken bulmak istemiyorum. Bu pek çok kez oldu.

Ayrıca sürekli sıcaktan bunaldığım için kendi evimdeyken mümkün olduğunca az kıyafet giymeyi tercih ediyorum. Rastgele birileri gelirse, şort ve tişört gibi şeyler giymek zorunda kalıyorum ki bu da hiç hoşuma gitmiyor.

Derin bir nefes çekiyorum, onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. Bu beni kek ya da çörek için acıktırıyor. Ya da seks. Sikeyim ya. Bir kadının içine girmeyeli çok uzun zaman oldu ve onu çekici bulmam beni çok rahatsız ediyor. "Şu haline bak, Küçük Bayan Meraklı. Dairemdeki eğlence aktiviteleriyle neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Kulaklarının uçları pembeden kırmızıya dönüyor ve bu sefer cevabını ağzından geçiriyor. "Kiminle ya da ne yaptığınızla ilgilenmiyorum. Çarşamba günü arkadaşın utanç yürüyüşü yaparken ben de eve geliyordum. İki hafta üst üste. Senin çapkın bir pislik olduğunu biliyor mu?"

Onun küçümseyici gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum. "Çarşamba temizlikçimin geldiği gün, ama senin de evini temiz tuttuğunu bilmek güzel.

beni çok yakından izliyor." Başka bir yanıt veremedi asansörün sesi duyulur ve kapılar açılır.

Küçük Bayan Meraklı fırlıyor, hızlı adımlarla antreden geçip ön kapıdan çıkıyor. Hızlı bir nefes veriyorum, pantolonumda gizli bir ayarlama yapıyorum ve asansörden çıkıyorum. Otoparka doğru sağa dönüyorum, bu alışverişten sonra kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğimden emin değilim, vücudumun onun yakınlığına nasıl tepki verdiğini düşünüyorum.

Arenaya vardığımda zaten sorgulanabilir olan ruh halim hızla güneye doğru iniyor. Giysilerimi neredeyse giymiştim ki, atılmış giysilerimin altında bir yerden telefonum çalıyor. Görmezden gelmeye ya da sesli mesaja göndermeye niyetlendim ama arayan kardeşimdi.

Evden çıktığımda hâlâ uyuduğunu sanıyordum. İkimiz arasında düzenli bir rutini olması gereken kişi o olmasına rağmen düzenli çalışma saatleri yok. Yarı zamanlı üniversitede okuyor ve yarı zamanlı çalışıyor. Ne zaman evde olduğunu ya da gerçekten evde olup olmadığını çoğu zaman bilemiyorum.

"Hey, 'aber?'"

"Kahretsin. Hey, Ship. Telesekretere düşer sanmıştım."

"Buza çıkmak üzereyim. Her şey yolunda mı?" Kardeşim çene çalmak için aramaz, özellikle de benimle yaşadığından beri.

"Oh, evet, her şey yolunda." Ses tonu bana bunun yalan olduğunu söylüyor.

"Yani bana her şeyin yolunda olduğunu söylemek için bir mesaj mı bırakmak istedin?"

"Evet, çoğunlukla. Bu sabah doktora gittiğimi bilmeni istedim ve birkaç saat daha burada kalabilirim çünkü bazı testler yapıyorlar, o yüzden endişelenmene gerek yok."

"Ne var? Neden beni şimdi arıyorsun? Ne zamandır oradaydın? Planlanmış bir randevu muydu?" Bunları her zaman takvime yazarım. Böyle bir şeyi unutmak bana göre değil.

"Planlanmamıştı. Uzun süredir burada değilim."

Bana muğlak cevaplar vermesinden ve beni ondan bilgi almaya zorlamasından nefret ediyorum. Nolan benden beş yaş küçük ve yenilmezmiş gibi davranıyor, ki öyle değil. Hem de hiç değil. "Peki neler oluyor? Beni neden uyandırmadın?"

"Çünkü önemli bir değil."

"Ne kadar önemsiz?"

"Kendimi kötü hissederek uyandım. Beni buraya arkadaşım Sasha mı yoksa Sandy mi bıraktı? Yine de çok eğlenceliydi. Her neyse, muhtemelen ben de çalıştım."

Dün gece çok zordu. Seviyelerimi kontrol ediyorlar ve bazı testler yapıyorlar.

İnsülinimin ayarlanması falan gerekiyormuş. Burada beklediğimden daha uzun süre kalırsam endişelenmemen için seni arayıp haber vermem gerektiğini düşündüm." "Beni uyandırmak yerine adını bile hatırlayamadığın rastgele bir arkadaşının seni acile götürdüğünü söylüyorsun ve endişelenmeyeceğimi mi sanıyorsun? Dün gece kaçta geldin ki?

Bu ay eve kaç tane piliç getirdin de bunun adını bile hatırlayamıyorsun?"

"Babanı geri çevirmelisin, kardeşim. Birinin biraz aksiyona girmesi lazım, çünkü bu sen değilsin. Bak, antrenmanın olduğunu biliyordum ve uykuya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Söz veriyorum önemli bir şey değil. Konuştuğumuz gibi beni daha iyi yapıyorlar."

"Antrenmandan sonra gelip seni alırım." "Zahmet etme. Ben Uber'e giderim."

"Bana adresi mesaj at. Antrenman bittiğinde hâlâ oradaysan seni alırım."

"Bana isyan yasasını okuyacak mısın?" "Gerek var mı?"

"Güzel hemşirelerden biri bana iğne batırmak için burada. Mazoşizmin en iyisi. İyi antrenmanlar, Shippy." Ben daha fazla saçmalayamadan görüşmeyi sonlandırıyor. Bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Ryan Kingston, daha çok bilinen adıyla Kingston ya da sadece King, katlanmış pantolonunu dolabına yerleştiriyor.

Kolejdeyken birlikte oynuyorduk ve profesyonelliğe adım attığımızda farklı takımlarda yer aldık. Bu yıl tekrar aynı takımdayız. Bu uyumsuzlar grubu arasında gerçek bir arkadaşına sahip olmak güzel.

"Kardeşim acil bakımda."

"İyileşecek mi?"

Omuz silkiyorum, çünkü Nolan'la ilgili soru hep bu. İyi olacak mı?

"İlaçlarının ayarlanması gerektiğini düşünüyor."

Kingston kaskını takıyor. "Ve sen farklı mı düşünüyorsun?"

Gerçekten ayarlanması gereken şey Nolan'ın yaşam tarzı. "İyi olacağını söylüyor ama acil bir durum olsaydı bunu bana söyleyemezdi." Yedek kulübesinden kalkıp sopamı, kaskımı ve eldivenlerimi aldım ve Kingston'ı buza kadar takip ettim.

Isınma hareketleriyle başlıyoruz ve odaklanmaya çalışıyorum ama şu anda kafam allak bullak olmuş durumda.

Eğer Nolan kendine daha iyi baksaydı, bu aniden acil servise gitme konusunda kendimi çok daha iyi hissederdim. Ne yazık ki, hayatını zaman tüketiyormuş gibi görüyor, bu yüzden onu sonuna kadar yaşıyor, böbrek fonksiyonları ve görme sorunları olan tip 1 diyabetik olmasaydı bu iyi olurdu.

Zorlu yaşamaya devam ederse organ nakline ihtiyacı olma ihtimali yüksek. Zorlu bir yaşam sürmese bile, yine de nakle ihtiyaç duyma ihtimali yüksek. Tip 1 diyabet, özellikle ciddiye alınmadığında çok fazla komplikasyon potansiyeline sahiptir.

Kardeşimi mümkün olduğunca uzun süre yanımda tutmak istiyorum. Zaten daha kısa bir yaşam süresine bakıyor ve bu, sağlığını dikkatli bir şekilde yönetirse. Ama yönetmiyor.

Araştırmalar yaptım, makaleler okudum, sayısız doktor randevusuna gittim. Babam iş için seyahat ediyordu ve yanımızda olmadığı zamanlarda bile sadece ben, Nolan ve annemiz vardık.

Sigorta planı Nolan'ın bitmek tükenmek bilmeyen tıbbi ihtiyaçlarının sadece en azını karşılıyordu, ben de bu sorunu benimle yaşamasını sağlayarak ve onu bakmakla yükümlü olduğum kişi olarak göstererek çözdüm. Kıt kanaat geçindiğimiz için bu bir yük değil, ancak yaşlandıkça bu ihtiyaçların artacağını biliyorum, bu yüzden ona bakmaya devam edebilmek için şu anda kazandığım parayı biriktirmem gerekiyor.

Bu yüzden takım kaptanı olmak istedim. Takas görüşmeleri tekrar başladığında yardımcı olurdu. Şu haliyle, forvetten savunmaya gidip gelmek kafamı ve oyunumu karıştırıyor.

Savunma tercih ettiğim bir pozisyon olmadığı için antrenmanlarda sürekli hata yapıyorum. Kaleye çok fazla top gelmesine izin veriyorum, bu da beni sinirlendiriyor ve buzda süzülüp sanki hokey sopası yerine sihirli bir değnek kullanıyormuş gibi goller atan Bowman'a olan düşmanlığımı gizleyemiyorum.

Bir kolay pası daha kaçırdım ve sopamı buzun diğer tarafına fırlattım. Bu aptalca, öfkeli bir hareketti ve bana yakışmıyordu, özellikle de takım olarak birbirimize karşı oynarken.

Bowman kayarak yanımdan geçiyor ve omzuma vurarak yaklaşıyor. Dostça görünüyor ama değil. "Hayal kırıklığının acısını kendi takımından çıkarma, Winslow. Belki de bir molaya ihtiyacın vardır, böylece bir eline sopa almadan önce büyük çocukların bunu nasıl yaptığını izleyebilirsin." Ah, işte gerçek versiyonu

Bowman, insanlara yutturmaya çalıştığı Kaptan Amerika saçmalığı değil. O ve ben birbirimize karşı böyleyiz.

"Bu senin moral konuşması versiyonun mu *Kaptan*? Eğitimini aldığım pozisyonda oynuyor olsaydım çok daha kolay olurdu."

"Ve senin tavrın benim çizgimi mi bozuyor?" Kaşlarını çattı. "Sorunlarınızı buzdan başka bir yerde çözmeniz gerekiyor."

"Bu iyi adam rutinin saçmalıktan ibaret." Onu . Bowman kaşlarını çattı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Başımı sallıyorum ve Bowman beni buzda iğnelediğinde normalde yapacağım şeyi yapmadan önce yedek kulübesine doğru kayıyorum - saldırganlıkla tepki veriyorum. Bunun yerine, öfke nöbeti geçirmekten daha üzücü bir şey söylememek ya da yapmamak için bir bardak su içiyorum.

"Winslow, neden iki tane almıyorsun?" Koç Waters yanındaki sıraya vuruyor.

Takımına kaptan tavrı vermek bir şey, ama bunu koça vermek başka bir şey. İçimi çekip oturduğu yere doğru ilerliyorum ve yanındaki sıraya çöküyorum.

"Savunmaya alışık değilim." Buzun üzerindeki adamları izliyorum, disk Bowman ve genişleme draftından önce Colorado'da oynamış bir forvet olan Bender arasında gidip geliyor.

"Bunu görebiliyorum."

Başka bir şey söylemeyince ona bakmak zorunda kalıyorum. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Ona bir şeyler vermem gerektiğini düşündüm. "Sadece ailevi şeyler. Gerçekten girmek istediğim bir şey değil."

Başımı sallıyor ve bir diski parmaklarının arasında ileri geri çeviriyor. "Yeni bir takıma alışmanın zor olduğunu biliyorum, özellikle de en uygun olduğun yeri görmek için seni dolaştırırken. Çok uzun boylu ve çok yönlü bir yeteneğin var, bunu kullanmak istediğini görebiliyorum ama aynı anda hem gol atmaya hem de kalecini korumaya çalışamazsın, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Sanırım sadece kafamı değişikliğe alıştırmaya çalışıyorum." "Bu adil, ama burada dürüstçe bir şans vermelisin, Winslow. Her şey

Bu çocuklar da sizinle aynı gemide. Moral açısından zor olabileceğini biliyorum, özellikle de daha önce birlikte oynamadığınız bir grup adamla bir araya geldiğinizde. Sadece hepimizin aynı tarafta olduğunu unutmayın."

"Evet, . Her şey geliyor."

"Eğer konuşmak istersen, bana haber ver. Sorun çözmek için buradayım."

"Doğru, evet. Teşekkürler." Yeni koçumla bir terapi seansı yapmakla ilgilenmiyorum, özellikle de Bowman çoktan arka cebine girmişken.

Yine buza çıktım ama hâlâ dikkatim dağınık. Sergi maçları yakında başlıyor ve bu gerçekleşmeden önce pozisyonumu belirlemem gerekiyor. İsteyeceğim son şey üçüncü ya da dördüncü sıra olmak ve daha az buz süresi almak, bu da beni hedefime yaklaştırmak yerine uzaklaştıracak.

Seattle'la iki yıllık bir kontratım var ama işe yaramazsam beni gelecek yıl takas edebilirler. Genişleme takımında bir yıl geçirdikten sonra tekrar takas edilmek benim için iyi olmaz. Başka bir kontrat alamamak ya da daha kötüsü çiftlik takımına geri düşmek arasındaki fark bu olabilir, özellikle de savunmaya geçmeyi başaramazsam, eğer beni orada tutmayı planlıyorlarsa. Bu da burada olduğu sürece sağlam bir sağlık hizmetine ihtiyacı olan bir kardeşim varken göze alamayacağım bir şey. Nolan'a elimden gelen en iyi şansı vermem gerekiyor ve bu da benim gibi biri için ne kadar zor olsa da tavrımı kontrol etmem anlamına geliyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

TEŞHİRCİ OYUNLAR

Stevie

Şerefsiz komşumun casusluk yaptığını söylemesine ve benim de onu tam bir erkek fahişesi olmakla suçlamama rağmen, sabahları seminaked kağıt alma trendine devam ediyoruz. Aslında, benim sayemde daha da arttı. Kendimi savunamıyorum bile, çünkü onu her sabah iç çamaşırlarıyla görmek bir tür garip takıntı haline geldi. Öyle ki Çarşamba günleri erken kalkıyorum, böylece sabah gazetesi iç çamaşırı yarışması yapabiliyorum.

Pisliğin teki olabilir ama bakması güzel. Ayrıca, kocaman bir sik olduğu için, onu nesneleştirdiğim için kendimi kötü bile hissetmiyorum.

Son birkaç gündür sabahları işimi değiştirmeye başladım. Salı günü gazetemi her zamankinden beş dakika önce alıyorum ve ben kapıyı açtıktan yarım saniye sonra Jerkwad da alıyor. Ertesi gün yedi dakika geç kalıyorum ve o yine orada. Her gün onun tuhaf iç çamaşırlarını farklı bir spor sütyeni ve koşu şortuyla eşleştiriyorum. Hatta tercih ettiği gösterişli desenlere ayak uydurabilmek için yenilerini bile aldım. Dediğim gibi, takıntı sınırında.

Bunun, evine gelip giden kadınları takip ettiğim için kendimi aptal gibi hissetmemi sağlamaya çalışma şekli olduğundan eminim. Ama hadi ama.

-İlk iki haftada en az beş kadın vardı, hizmetçiyi saymıyorum, eğer öyleyse bile.

Cuma günü çok erken bir sabahım var. PT'ye çok ihtiyacı olan ama hafta sonu için şehir dışına çıkacak olan bir müşteriye yardım edeceğim.

saat 5:30'a ayarlıyorum. Yani gazete teslim edilmeden saatler önce kapıdan çıkmış oluyorum.

Klinikte çalışmak harikaydı. Pattie ve Jules güvенеbileceğim gerçek arkadaşlar haline geldiler ve Joey'in müşterilerinin çoğu öğleden sonraları veya akşamları planlandığı için genellikle onunla etkileşime girmekten kaçınabiliyorum.

Ben kesinlikle onu unutmaya çalışırken, o bunu bırakmakta zorlanıyor gibi görünüyor. Ne zaman bir odada yalnız kalsak, ki bu çok sık olmuyor, neyse ki bana iyi davranıyor. Bir keresinde bana sarılmaya çalıştı, ben de böbreklerine bir yumruk attım. Bu son fiziksel temas girişimiydi.

Bugün randevularımız karşılıklı, yani o ne zaman mola verse ben bir müşteriyle oluyorum, ben ne zaman mola versem o birini eğitiyor. Bunu bilerek ayarlamış olabilirim.

Günün sonunda sokak kıyafetlerimi giyip dolabımdan çantamı ve Jerkwad'ın bugünkü iç çamaşırı defilemizi kaçırıp kaçırmadığını merak ediyorum. Yarın bunu telafi etmek için A oyunumu getireceğim. Bu düşünceye gülümsüyorum ama Joey'nin beni sıkıştırdığını görünce gülümsemem hemen kayboluyor.

"Hey." Ellerini ceplerine sokup ayakkabımın ucunu tekmelediği o tuhaf, garip, utangaçmış gibi yapan şeyi yapıyor. Çok ilkokulvari. Eskiden sevimli olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise tek yapmak istediğim çelik burunlu botlarımı giyerken onun kaval kemiğine sert bir tekme atmak. Maalesef bu işyerinde tacize girer.

Sırt çantamı omuzlayıp etraftan dolaşmaya çalışıyorum ama o da aynısını yapıyor. Diğer tarafa geçiyorum, o da aynısını yapıyor. Do-si-do'nun kötü bir yorumu gibi. Onu sakatlama dürtüsüyle savaşıyorum ve bunun yerine iç çekiyorum. "Ne istiyorsun?"

Dolaplara yaslanıyor, kişisel alanıma giriyor, özellikle de benimki sıradaki son dolap olduğu için, bu da onunla duvar arasında kaldığım anlamına geliyor. "Sanki uzun zamandır konuşmuyormuşuz gibi geliyor."

Gözlerimi kırıpıştırıyorum ama cevap vermiyorum, çünkü gerçekten, buna ne diyebilirim ki? "Kahve içmeye falan gidebilir miyiz?"

"Hayır. Yapamayız." Keşke duvarlara tırmanmamı ya da çok yükseğe zıplamamı sağlayacak havalı bir süper gücüm olsaydı da fiziksel temas kurmak zorunda kalmadan ondan uzaklaşabilseydim. Aradan haftalar geçti, ama hala onunla uğraşacak isteğim ya da enerjim yok, bu yüzden genellikle uğraşmıyorum. Yüzleşmekten hoşlanmıyorum ve sonunda konuştuğumuzda onu kaybedeceğimden korkuyorum ve iş yeri bunun gerçekleşmesi için ideal bir yer değil.

"Neden olmasın?"

"Çünkü aletini benim olmayan bir vajinada ısıtıyordun."

Çizdiğim resmi beğenmemiş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Ben de pek hoşlanmadım ama doğru. "Hadi ama Stevie. Bana sonsuza kadar kızgın kalamazsın."

Elimi yüzünün önüne koyuyorum ve muhtemelen ona vuracağımı düşündüğü için bir adım geri atıyor. Aile içi şiddete bu kadar karşı olmasaydım kesinlikle düşüneceğim bir şeydi. Ama nefsi müdafaa bambaşka bir şey. "Her şeyden önce, bana bu konuda nasıl hissedeceğimi, özellikle de ne kadar süre kızgın kalabileceğimi söyleyemezsin. Bana kalırsa, hayatımın bir yılını senin kız arkadaşın olarak boşa harcadım ve seninle ilgili herhangi bir şey için daha fazla zaman, duygu ya da enerji harcamak gibi bir planım yok."

"Bir hata yaptım." Pişmanlıktan ziyade mızızlanıyor.

"Bu hatayı kaç kez yaptın?" "İki ay boyunca burada yalnızdım."

Artık bunun münferit bir olay olmadığını biliyorum. "Bir hata birden fazla kez yapıldığında seçim haline gelir. Görünüşe göre seninkini yapmadan önce sonuçlarını düşünmeliydin."

"Bebeğim, anlıyorum."

"Hey! İşte buradasın!" Pattie ve Jules, Tanrı onları korusun, aramıza girmeyi başardılar. Çok güzel korumalar gibi yanımdan geçip kollarını benimkilere doladılar.

Jules, Joey'ye ancak sahte bir tarafı olan ekstra şuruplu olarak tanımlayabileceğim bir gülümseme atıyor. "Böldüğüm için üzgünüm ama Stevie'ye ihtiyacımız var."

Joey'nin aşırı bakımlı kaşları çatıldı. "Konuşuyorduk."

"Gerçekten mi? Çünkü onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyordun," diyor Pattie.

Jules onu omuzlayarak yoldan çekiyor ve beni personel salonuna doğru taşıırken ayaklarım yere zar zor değiyor. Kapıdan geçmek için yan dönmek zorundayız çünkü kollarını çözmeyi reddediyorlar. Koridorda ön kapıya doğru yürürken kendimi biraz Dorothy ile Teneke Adam ve Korkak Aslan gibi hissediyorum, Sarı Tuğlalı Yol hariç.

Binadan dışarı fırlıyoruz ve üniversite kampüs binalarının yanından geçerek caddede ilerlerken kollarını benimkilerle birleştirmeye devam ediyorlar. Otobüs durağım tam tersi yönde ve bunu onlara söylemek isterdim ama beni kurtardıkları için nankör görünmek istemiyorum.

Jules omzunun üzerinden bakıyor. "Bizi takip etmiyor; biz iyiyiz."

Kollarını benimkilerden çözüyorlar ve öğrencilerin öğleden sonra ve akşam derslerine gidip gelirken yanımızdan geçebilmeleri için kenara çekiliyoruz. Bir üniversite kliniğinde çalışmak ilginç. Nostaljik ve hüzünlü arasında bir çizgide gidip geliyor, özellikle de üçümüz de yüksek lisanstan yeni mezun olduğumuz ve öğrenci olmasak da hala öğrenci gibi görünebildiğimiz için.

"Beni oradan çıkardığın için teşekkürler." Joey'le yüzleşmeyi düşünürken hissettiğim tedirginliği üzerimden atıyorum.

"Gergin görünüyordu." Pattie kolumu nazıkçe sıktı.

"Her şeyden çok sinir bozucu." Çoğunlukla ondan uzak durabiliyorum, ama binada birlikte olduğumuz her beni bulmayı kendine görev edinmiş gibi görünüyor.

Jules, "Saatlik kiralık bir moteldeki bir kasa yengeçten daha inatçı," diye yakınıyor.

"Ve aslında bir o kadar da tatsız," diye katılıyorum.

Jules ve Pattie beni akşam yemeğine davet ettiler. Eğer şimdi eve gidersem, Joey ile olan tartışmamı sürdürmeye devam edeceğim. Bir ya da iki bardak dondurma yerken geçmişteki tüm erkek arkadaş seçimlerimi sorguladığım o aşığı doğru sarmallardan biri olacak.

Sonra Jerkwad'ın en yeni yatak direği çentiğiyle sevişip sevişmediğini merak etmeye başlayacağım. Kaçınılmaz olarak, güzel ağzını bantlayıp onu kişisel yapay penisim olarak kullanmayı hayal etmeye başlayacağım ve bu da kendimden nefret etmeme neden olacak. Eve gidip yalnız kalmaktan iyi bir şey çıkmaz, bu yüzden akşam yemeğini kabul ediyorum.

Caddenin aşağısındaki yerel restoranlardan birine gidiyoruz. Bu gece her yer cıvıl cıvıl görünüyor ve kardeşimin suratı barın neredeyse tüm duvarını kaplayan çok ekranlı televizyonu doldururken birden nedenini anlıyorum.

"Seattle'ın ilk gösteri maçı bu gece." Pattie ekrana işaret ediyor. "Eminim çocuklar evde bunu izliyorlardır."

"Çocuklar mı?"

"Bilirsin, kardeşlerimiz." Jules'un üç, Pattie'nin ise iki kardeşi olduğunu öğrendim. "Hepsi spor fanatığı, biz de öyleyiz, o yüzden bazen kontrolden çıkabiliyor," diye açıklıyor Jules.

"Özellikle de iki farklı spor dalı sezon sonunda veya başında çakıştığında."

"Tahmin edebiliyorum." Televizyonların yanındaki tüm masalar dolu, bu yüzden onları atlayıp verandaya gidiyoruz. Yine de maçı izleyebileceğiz. Bu gece RJ'in ilk maçı olduğunu unuttuğuma inanamıyorum. Menüye göz atarken ona şans dileyen bir mesaj atıyorum.

Masamızdan oyunu yarı yarıya izleyebiliyorum, böylece kendimi tamamen korkunç bir kardeş gibi hissetmiyorum. Bira ve bir sürü meze sipariş ettik. Yüzümü nacho ile doldurmakla meşgulken tüm bardan gelen toplu bir nefes beni televizyon ekranlarına bakmaya zorluyor. Buzda bir hareketlilik var, oyuncular birbirlerini itip kakarken Seattle'dan biri kaleye yakın bir yerde topa kıvrılıyor.

"Oh kahretsin! Bu acıtmış olmalı!" diyor iki masa ötedeki bir adam. "Bu tehlikeli bir oyundu. LA'e bunun için bir penaltı verseler iyi olur." Başka biri diyor.

"Kim vuruldu?" Elleriyle ağızlarını kapatan Jules ve Pattie'ye soruyorum. "Kırk dört numara mıydı? Bowman mı?" Kalbim aniden boğazıma düğümlenerek soruyorum.

Jules başını iki yana sallar. "Hayır, elli iki numara. Winslow. Nashville'den biraz ticaret."

"Tanrı'ya şükür." Rahat bir nefes alıp sandalyeme çöküyorum ve reklam arasına girmeden önce ekranın üst kısmındaki skoru kontrol ediyorum. En azından Seattle kazanıyor, bu da bir şeydir.

"Bekle bir saniye. Senin soyadın Bowman değil mi?" Pattie'nin gözleri etrafı tarıyor, muhtemelen kulak misafiri olup olmadığını kontrol ediyor. Daha yakına eğilir ve sesini alçaltır. "*Rook* Bowman'la bir akrabalığın var mı?"

Yalan söylemenin bir anlamı yok. bir aydır birlikte çalışıyoruz ve eninde sonunda öğrenecekler. Ayrıca bu bana hangi kampa uyduklarını da söyleyecek. "O benim kardeşim."

Pattie birkaç kez göz kırptı; tepki vermemesi oldukça etkileyiciydi. "Vay canına, demek Joey her zaman saçmalamıyor. Bildiğim iyi oldu."

"Zaten biliyor muydun?"

"Dürüst olmak gerekirse, Joey çok güvenilir bir bilgi kaynağı değil. Söylediği her şeyi bir tuz tanesi ya da daha çok bir tuğla gibi alıyoruz. Özellikle de ikinizin Seattle'da yaşamaya alışana kadar ara verdiğiniz konusunda ısrar ettiği kısmı" diye yanıtlıyor Jules.

"Tabii ki öyle dedi." Gözlerimi deviriyorum.

"Profesyonel hokey oynayan bir erkek kardeşe sahip olmak biraz can sıkıcı olmalı, özellikle de burada birdenbire bu kadar büyük hale gelmişken." Jules bir

ağızına nacho cipsi yükledi.

"İnsanlar ona bayılınca böyle olabiliyor." Erkek kardeşimi çok seviyorum ama onun ortalama bir kız kardeşi olmak kesinlikle sinir bozucu olabiliyor.

"Bir nevi ilişki kurabiliyorum. Erkek kardeşlerim üniversitede futbol oynuyor ve kadınlar sürekli olarak kendilerini onlara atıyor," diyor Pattie.

"Bazen takipçileri olur." Jules kasvetli bir şekilde başını sallar. "Kızlar sporculara deli olur."

"Değil mi? Başa çıkmak için çok fazla olabilir." Gülmek için gözlerimi deviriyorum. "Mike'ın üç kızı davet ettiğini unuttuğu zamanı hatırlıyor musun?"

ve onun yüzünden kavgaya mı tutuştular?" Jules Pattie'ye söylüyor, sonra bana dönüyor. "Çılgıncaydı. O gün yağmur yağdığı için sahada çamur güreşi yaptılar. Her şey videoya çekildi ve tüm sosyal medyada yer aldı."

"Aman Tanrım. Bu korkunç olurdu." Yanaklarımın ortak utançla ısındığını hissedebiliyorum.

"Senin için nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Tavşanlar bir şeyler göndermek konusunda çok kötüler." Pattie'nin bunu söyleme şekli balık tutuyormuş gibi değil; daha çok empati kuruyormuş gibi.

Kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Sanırım en kötüsü viral üçlü videoydu."

Pattie yüzünü buruşturur ve Jules irkilir. "Bunu hatırlıyorum. İnsanlar bunun hakkında konuşmayı bırakmazdı."

". "Oh Tanrım."

"Evet. En iyisi değildi." O günü çok net hatırlıyorum. Yılın geri kalanında sosyal medyadan uzak durmama neden olan olaylar zincirini başlattı. Şimdi bile tüm hesaplarım gizli olarak ayarlanmış durumda ve asla soyadımı kullanmıyorum. "Sınıfa girdiğimde öğretmen henüz gelmemişti. Herkes telefonlarının başına toplanmıştı ve ben odaya adımımı atar atmaz hepsi sessizleşti. RJ ile ilgili bir şey olması gerektiğini biliyordum. Demek istediğim, birdenbire popüler gruplardaki tüm bu kızlar, NHL'ye girdiğinde benimle takılmak istediler - bundan önce bana gün vermeyecek kızlar. Ama bu farklıydı. İnsanlar gülmeye ve fısıldaşmaya başladı. En kötüsü geçene kadar okula bir hafta ara verdim. Gerçek arkadaşlarımdan kim olduğunu o zaman öğrendim." Tüm bu olanlar kardeşimin şöhretinden soğumama neden oldu. Her türlü avantaj bir anda medyanın tepkisi ve fırtına tarafından gölgede bırakıldı.

"Çok üzgünüm. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Üniversitede futbol yıldızı olan bir kardeşe sahip olmak yeterince kötü zaten; bir de profesyonel olursa neler olabileceğini düşünemiyorum bile."

Gerçekten anlayan yeni arkadaşlarla hikayeler paylaşabilmek iyi hissettiriyor. Gecenin geri kalanını, kadınların sürekli kendilerini onlara attığı sporları yapan erkek kardeşlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında konuşarak geçiriyoruz. Bu gece soyadımdan dolayı değil, kendim olduğum için uygun olduğumu hissediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OW

Piskopos

Sanırım hala şoktayım. Ayrıca çok acı çekiyorum ve bu, sistemime pompaladıkları tüm ilaçlarla birlikte.

Beyaz çarşaf eşyalarımı zar zor örtüyor - son bir saat içinde yarım düzine insan tarafından dürtüldüğüm ve incelendiğim için alçakgönüllülük umurumda değil. Karar oybirliğiyle ve boktan: Kasık sakatlığım var. Fena değil ile gerçekten berbat arasında bir skalada, gerçekten berbat olan tarafta oturuyorum.

Kalçamın iç kısmına bakıyorum. Morarma kasıklarımın dizime kadar yayılıyor ve şimdiden korkunç siyahımsı-mor bir renge dönüşmüş.

Takım doktoru bana "İyileşmek için en az altı haftaya ihtiyacın olacak" dedi.

"O kadar uzun süre dışarıda kalamam."

"Üzgünüm Bishop, ama bunun iyileşmesi için zamana ihtiyacım var." Kasıklarımı işaret etti.

"Yine de altı hafta mı?" Yüzünde asık bir ifade olan Waters'a bakıyorum. "Sezon üç hafta sonra başlıyor. Bunun için buzda olmalıyım."

Waters bir elini saçlarında gezdirdi. "Bunun üzücü olduğunu anlıyorum, Bishop, ama çok hızlı, çok erken zorlarsan, daha fazla hasar vereceksin ve sonra altı haftadan çok daha uzun bir süre yedek kulübesinde olacaksın. Şişlik iner inmez ve ağrı seviyeleri tolere edilebilir hale gelir gelmez rehabilitasyona başlayacağız."

Haklı olduğunu biliyorum ama içimi kemiren bir panik var. Savunma ve forvet arasında gidip gelirken zaten sorunlar yaşıyorum, değişen rolleri yönetmekte zorlanıyorum. Ve şimdi ilk gösteri maçından sonra altı hafta boyunca yedek kalıyorum. Bu idealin tam tersi.

Bana ağrı kesici ve antienflamatuar reçetesi verdiler. Doktorlara yalnız yaşamadığımı ve tuvalete gitmeme yardım edecek birinin olduğunu ve diğer tüm saçmalıkları anlatıyorum. Neyse ki Kingston maçtan sonra kliniğe geldi de eve dönmek için Waters'a bel bağlamak zorunda kalmadım.

Kara bulutlarla dolu bir gökyüzündeki tek umut ışığı, golü kurtarmış olmam ve sonuç olarak maçı kazanmış olmamızdı.

Zekice giyiniyorum ve Kingston beni yan girişe götürüyor. Arabayı yanaştırmasına izin vermek yerine, inatçı bir aptal olduğum için koltuk değnekleriyle karşıya geçmekte ısrar ediyorum.

Kıçımı yolcu koltuğuna koyduğumda, acıdan midem bulanıyor ve görüşümde siyah noktalar var.

"Üzgünüm, Bishop. Bunun bir teselli olmadığını biliyorum ama Hessler beş dakika ceza aldı ve Bowman üçüncü periyotta onu çok iyi kontrol etti." Kingston park yerinden çıktı ve benim evime doğru yöneldi.

Penaltı ve Hessler'in kontrol edilmesi maalesef sorunlarımı çözmiyor. "Herkesle birlikte buzda olamazsam takımla nasıl uyum sağlayacağım?"

"Yine de maçlarda, antrenmanlarda ve idmanlarda olacaksın."

"Ama hiçbir şey yapamayacağım." Başımı koltuğun arkasına vuruyorum, ki bu kötü bir fikir, çünkü zaten kasık ağrısına ek olarak bir de baş ağrım var.

"Belki altı haftadan çok daha hızlı iyileşir? Olduğundan daha kötü görünebilir."

"Belki." Şu anki hislerime dayanarak, durumun böyle olduğundan emin değilim. Eve dönerken uyukluyorum, acıdan ve ilaçlardan bitkin düşmüşüm.

Binama vardığımızda Kingston benimle yukarı gelmeyi ve yerleştiğimden emin olmayı teklif etti. Ona asansör yolculuğuyla başa çıkabileceğimi ve Kardeşim geri kalanını idare etmek için evde olacak.

Çoğunlukla sadece boktan ruh halim ve kötü şansıyla yalnız kalmak istiyorum.

İçeride ve fuayeden asansöre doğru koltuk değnekleriyle ilerlerken acı beynimi eritecek kadar korkunç. Kingston'ın arabası hâlâ binanın önünde rölantide çalışıyor, muhtemelen yüzüstü düşmemem için. Kartımı sensörün üzerinden geçiriyorum, kapılar kayarak açıldığında ve bayılmadan önce topallayarak içeri girebildiğimde minnettar oluyorum.

Gözlerimi kırıştırarak anahtar kartımı tekrar okutuyorum ve kapılar kapanmadan önce Kingston'a bir başparmak işareti .

Çatı katına doğru hızla ilerlerken yaslanıyorum ve birkaç saat önce yediğim yemeğin olduğu yerde kalmasını diliyorum. Midemde fazla bir şey olmadığını tahmin ediyorum ama kusmak kaldıracabileceğimden daha fazla olur. Tek istediğim uzanmak ve aşağı yukarı yirmi dört saat boyunca hareket etmemek.

Kısa bir süreliğine uyuklamış olmalıyım, çünkü uzun bir göz kırpma ile bir sonraki göz kırpma arasında çatı katının fuayesine bakıyorum. Asansörden başım dönüyor ve koordinasyonsuz halimle koltuk değneğimin ucunu zemindeki aptal boşluğa sıkıştırmayı başarıyorum. Onu çekiştiriyorum, bu da vücuduma şiddetli bir acı şoku gönderiyor, beynime kısa devre yaptırıyor ve görüşümü Samanyolu'na çeviriyor.

Birkaç küfür savuruyorum ve koltuk değneği kurtulup öne doğru tökezlememe neden oluyor. Yere düşüyorum, çünkü beynim ve vücudum, beni eve göndermeden önce içime pompaladıkları aşırı miktardaki ilaca rağmen, hala içinde bulunduğum acı seviyesini kaldıramıyor - bu da bana yaralanmamın ciddiyeti hakkında kesinlikle bir şeyler söylemeli.

Tüm vücudum soğuk terler döküyor ve midem çalkalanıyor. Birkaç kez kustum ama kusmamayı başardım. Birkaç uzun saniye boyunca yerde bir yığın halinde yatıyorum. Bundan daha uzun olmadığını biliyorum çünkü asansör kapıları hala açık.

Anahtar kartım yerde, asansör kapıları arasındaki o aptal boşluğun tam üzerinde duruyor. Kapılar kapanmaya başlarken, yuvarlanıyorum ve kartı almaya çalışıyorum. Bu hareket kasıklarımda bir başka şiddetli ağrıya neden oluyor. Hayalarım yırtılıp patlayacakmış gibi hissediyorum. Siyah ve yıldızlardan oluşan bir sisin içinden anahtar kartımın kenarını seçebiliyorum. Parmaklarımın ucuyla yakalayıp kendime doğru sürüklüyorum. Kapılar elime çarpıyor ve tutuşumu kaybediyorum. Ve lanet anahtar kartım dar aralıktan aşağı düşüyor.

Kartımın gittiğini anlamak için deliğe bakmama gerek yok. Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum, vücudum ter içinde ve mide bulantısıyla nefes alıyorum.

Bugün gerçekten benim günüm değil. Bir an için komşumu ve onu ilk kez burada, koridorda, kırık dökük bavulu ve darmadağınık, hafif manik ifadesiyle yakaladığım zamanki halini düşünüyorum. Ona çok benzediğimi hayal ediyorum.

Sonunda kendimi oturur pozisyona sürüklüyorum. Koltuk değneklerimi ayarlıyorum ve yavaşça vücudumu dikleştiriyorum. Sonra acınası bir şekilde kapıma doğru yürüyorum. "Siktir," diyorum kapı tokmağından sarkan çoraba.

Kardeşimin misafiri var ve bu da onun çok sofistike yarasa sinyali. Başımı kapıya yaslayıp kapıyı çalıyorum. Cevap vermeyince şaşırmadım. Mesaj da attım ama cevap alamadım. Genellikle oyun geceleri geç saatlere kadar dışarıda oluyorum ve Nolan'ın da bundan faydalanmaya karar verdiğini varsayıyorum, onunla buraya getirdiği rastgele insanların sayısını azaltması konusunda konuşmuş olmama rağmen.

İçeri girmek için anahtar karta ihtiyacım var ve yeni bir kart almak için lobiye geri dönmem gerekiyor. Şu anda bu yolculuğu yapabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden kapıya yaslanıp uyuyarak kardeşimin arkadaşlığını beklemeye karar veriyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

MİSAFİR KOLTUĞU

Stevie

Neredeyse gece yarısına kadar evime dönmedim. Bardan sonra gittiğimiz tatlıcı ruhsatlıydı, bu yüzden açık verandada çivili kahve içtik ve kek yedik. Yarın saat 10'a kadar müşterim yok, yani teknik olarak uyuyabilirim.

Çatı katının fuayesine ulaştığımda ilginç bir manzarayla karşılaşıyorum. Ahmak komşum kapıya dayanmış, yanında bir dizi koltuk değneği, başı garip bir şekilde yana eğilmiş. Belki de kendisinden daha büyük birine çemkirdi ve sonunda bir pislik olduğu için hak ettiği intikamı aldı. Bu düşünceye gülümsedim.

Asansör kapısının sesi onu uyandırmıyor, yani baygın olmalı. Geçerken kapı kolundan sarkan beyaz çorabı fark ettim. Üniversitede, Rahatsız Etmeyin'in evrensel sembolüydü. Yalnız yaşadığını sanıyordum. Sonsuz kadın akışı dışında, dairesine girip çıktığını gördüğüm tek kişi o.

Yaklaşıyorum ve çenesindeki salya çizgisini görünce yüzümü buruşturuyorum. Ayrıca sol yanağında çürüğe benzeyen bir şey fark ettim. Belki de haklıyumdır ve bir kavgaya karışmıştır. Onu burada bırakmayı düşünüyorum ama beyin sarsıntısı geçirir ve beyin anevrizması sonucu ölürse kendimi suçlu hissederim. Ayrıca, daha önce hiç ceset görmedim ve şimdi de görmek istemiyorum.

Birinin beni duyacağını umarak kapısını çaldım. Tam otuz saniye sonra kimse cevap vermiyor, ben de tekrar deniyorum ama yine ses yok. Jerkwad'ın

Koltuk değneklerini düşünürsek, muhtemelen en iyi fikir bu değildi.

Nefes nefese kalıyor ve derin bir iniltiyle göz kapakları açılıyor.

"Bunun için üzgünüm," diyorum.

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve görünüşe göre kafası karışmış bir şekilde etrafına bakınıyor. Tekrar inliyor ve yüzünün çürük olan tarafına dokunuyor.

"İyi misin?"

"Uh, evet. İyiyim. Biraz kestirdim." Kapının kenarına tutunup kendini yukarı kaldırmaya çalışıyor. Yarım saniye sonra tekrar yerde, bu sefer yan yatmış, bir bacağı tamamen düz, diğerini göğsüne doğru çekmiş halde inliyor.

"İyi görünmüyorsun." Gözlemler devam ettiği sürece, bu oldukça açık bir Bir.

Bir dakika boyunca derin derin nefes aldı ve bu sırada Kendini toparlayamadan terler içinde yere yığıldı.

Kendine gelmesinin bu kadar uzun sürmesi garip bir hal almaya başlayınca, bana büyük bir pislik gibi davranmasına rağmen böyle bir durumda herkesin yapacağı şeyi yaptım. "Dairene girmene yardım edebilir miyim? Burada koridorda uyumaktan daha rahat olabilir."

Boğazını temizliyor ama sesinin çakıllı kalitesine hiçbir faydası olmuyor. "Kardeşimin şirketinin gitmesini bekliyorum." Kapıdaki çorabı işaret ediyor.

"Senin evin seks pedi falan mı?" "Sadece

Nolan'ın keyfi yerindeyken."

Nolan kardeşi olmalı. "Yani daireni seks için mi kullanıyor?" Bu garip görünüyor. İç çamaşırı savaşımdan daha garip.

"O benimle yaşıyor."

"Oh." Huh. Belki de onun çapkın bir olduğu konusunda yanılıyorumdur. Belki de sadece dallama kısmını halletmiştir.

"Gecenin lezzeti gidene kadar burada bekleyeceğim, ki umarım yakında olur." Başını kapıya yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. "Saat kaç bu arada?"

"Neredeyse gece yarısı."

Bir kapak kırar. "Saatlerdir buradayım. Ona yatıya kalmaların sona ermesi gerektiğini söyledim."

"Sikiş festivali ya da her neyse, onu yalnız bırakmaya istekli olman güzel, ama bence bu noktada kendini içeri almak güvenli, değil mi?"

Elini asansöre doğru uzatır ve yere düşmesine izin verir. "Kartımı asansör boşluğunda kaybettim; yoksa çoktan içeri girmiş olurum."

Onu bu şekilde görmek farklı bir ışık altında çerçevesiyor. Ondan daha az nefret etmeme neden olmuyor ama onun için üzüldüyorum. Belli ki ağır yaralı ve bütün gece koridorda mahsur kalmak çok kötü olurdu.

"Screwpalooza bitene kadar benim evimde beklemek ister misin? Bütün gece burada yatabilirsin ama rahat olacağını sanmıyorum ve saatin ne kadar geç olduğunu düşünürsek sabaha kadar burada kalabilirsin. Tabii yeni bir kart alabilmeniz için lobiye inmenize yardım etmemi tercih etmezseniz." Orada yatmaktan başka bir şey yapabilecek durumda görünmüyor, ama ona seçenekler sunacağımı düşündüm.

Başını asansöre ve sonra da benim kapıma doğru çeviriyor. "Senin evin daha yakın."

Bu ayrıntı onun kırılma noktası gibi görünüyor. Kendini yukarı çekmeye çalışıyor. Homurdanma ve inleme miktarına bakılırsa bu zorlu bir görev. Ben kapımın kilidini açıp onu içeri alırken koltuk değneklerinin ve duvarın yardımıyla dik duruyor. Doğrudan kanepeye yöneliyor, etkileyici bir zarafetle etrafında dönüyor ve kendini yavaşça yere bırakıyor.

Vücudunun üst yarısını sırtüstü yatırıp minderlerin üzerine koymayı başarıyor ama aynı şeyi bacakları için yapamıyor gibi görünüyor.

Hâlâ ön kapının yanında duruyorum, bu adamı evime davet etmenin ne kadar kötü bir fikir olduğundan emin değilim. Onun hakkında, görünüşe göre çapkınlık unvanını elinde tutan bir erkek kardeşi olduğu ve bana karşı bir pislik olduğu gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Sonunda ona biraz yardım teklif etmeden önce bir dakika daha çırpınığını izliyorum. Kabul etmekte isteksiz görünüyor ama sonunda kabul ediyor.

Bir bacağımı kaldırmaya başladım ama o "Hayır!" diye bağırdı.

Onu tekrar yere bırakıyorum ve omuzları bir iniltiyle kıvrılıyor.

"Kahretsin. Özür dilerim."

Derin derin nefes alıyor. Aşırı dramatik olup olmadığına karar veremiyorum. Ya da belki uyuşturucu kullanıyordur. Kim bilir? Bu gece yatak odamın kapısını kilitleyip telefonumu yastığımın altına koyarak uyuyacağım, orası kesin.

"Aynı anda iki bacak," diye sonunda. "Sihirli kelime neydi?"

Bir kapak kırıyor ve tek bir göz küresinden bana bakıyor. "Lütfen."

"Şu haline bak, terbiye falan kullanıyorsun." Vücudunun alt yarısını kanepeye koymayı başardım. Zar zor sığıyor. Bu haliyle ayakları kolçağın üzerinden sarkıyor. "Sana bir bardak su ve bir ağrı kesici getireceğim, tamam mı?"

"Sadece su iyidir. Teşekkürler." Gözleri kapanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Kızarmış yüzüne ve alnını kaplayan ince ter tabakasına rağmen hâlâ yakışıklı bir pislik.

Onu orada bırakıyorum, hareket etmesinin ona verdiği acıyla biraz rahatlıyorum. Ona bir yastık ve battaniye getirdikten sonra mutfakta durup bir bardak su dolduruyorum. Koordinasyonu şüpheli görüldüğü için plastik bir bardak yapıyorum.

Oturma odasına döndüğümde, kanepeye yayılmıştı, nefes alış verişini düzleşmişti. Suyu sehpanın üzerine koyuyorum ve battaniyeyi kocaman vücudunun üzerine örtüyorum. Ayakları hâlâ dışarıda ama en azından büyük ölçüde örtülü. Bir elimi yavaşça başının arkasına koyuyorum ve yastığı boynunun altından geçirecek kadar kaldırıyorum, böylece korkunç bir krampla uyanmıyor. Onu koridorda nasıl bulduğumu düşünürsek, muhtemelen zaten sahip olacağından daha kötü değil.

Uykusunda mırıldanıyor ve ellerinden birini battaniyeden kurtarıyor. Parmakları bileğime dolanıyor, birbirini okşuyor. Beklenmedik temas karşısında bir nefes çekiyorum. Kolumda statik elektrik gibi bir elektrik püskürüyor.

Gözleri açılıp benimkilere kilitleniyor. Acı ve yorgunluktan puslu ve cam gibiydiler. "Teşekkür ederim."

"Bir değil." Sesim nefes nefese, sanki koşuyormuşum gibi Tur.

"Bu kadar iyi olmanı istemezdim." Bileğimi bıraktı ve gözleri kayarak kapanır.

Bunu yanlış mı duydum, yanlış mı anladım ya da herhangi bir anlam ifade etmesi gerekiyor muydu bilmiyorum.

Ne kadar çaresiz olursa olsun, uyumadan önce yatak odamın kapısını kilitliyorum.

Ertesi sabah sekizde kalktım, bütün gece oturma odamda sanal bir yabancı olduğu için ne kadar iyi uyuduğumdan etkilendim. Yaralı olması da yardımcı oldu. Koridordan geçip oturma odasına göz attım.

Artık kanepeye yayılmış dev gibi bir adam yok. Battaniye yere atılmış. Bu adamda müthiş bir terbiye var.

Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum ve mutfığa doğru devam ediyorum. Kahve süzölmeye başladığında, damlama, damlama, damlama işeme ihtiyacına ilham veriyor ve koridordan aşağıya yedek banyoya koşuyorum, dürtü ani ve güçlü.

Kapıyı zorlayarak açıyorum ve komşumu bir elini makyaj masasına dayamış, yüksek sesli, alçak bir iniltiyle rahatlarırken bulduğumda aniden duruyorum. Yarı rahatlama yarı acı gibi bir ses.

Dizlerimin tepkisini sadece şaşkınlığa bağlayabilirim. Ve tepkim çığlık atmak oldu. Çünkü insan iri yarı, yapılı bir adamı beklenmedik bir şekilde banyosunda tuvaletini yaparken bulduğunda böyle yapar.

Delici çığlığım onu ürkütüyor ve bana doğru dönüyor.

Banyodan çıkıp kapıyı çarparak kapatıyorum ama bu gördüklerimi silmiyor. Ahmak komşum oldukça donanımlı. Korkutucu bir "Porno mu çekiyorsun?" tarzında değil ama daha çok "Bu hoş esneme olurdu." Ayrıca sabah odunıyla uğraşırken kendini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

Bunun mümkün olduğunu fark etmemiştim. Kapıyı çarparken kan dondurucu bir çığlık ve alçak bir gümbürtü duydum. Ses benden gelmediğine göre, demek ki ondan geldi. Belli ki onun beni korkuttuğu kadar ben de onu korkutmuşum.

"Kahretsin. Ne yapacağım ben?" Kulağımı kapıya dayarken duvara soruyorum. Diğer taraftan inilti ve sızlanmalar duyabiliyorum. "Sen iyi misin?"

"Hayır." Bu tek kelimeyi daha fazla inleme takip ediyor.

"Geri geliyorum," diye uyarıyorum. Nasıl olsa onu orada bırakamam. İşe gitmek için hazırlanmalıyım.

Düğmeyi çeviriyorum ve dar aralıktan bakıyorum. Hâlâ yerde yatıyor. Kapıyı biraz daha itip açıyorum ve korkuyorum. Koltuğun her yerine işemeyi başarmış. Ve makyaj masasına da sıçramış olabilir. İğrenç. En azından yere de sıçramış gibi görünmüyor.

Artık "panik ve şok" modu yerine "kötü hissetme" moduna geri döndüğüm için birkaç ayrıntı daha fark ediyorum. Bir kez daha üzerinde sadece bir çift boxer külot var. Bunlar parlak sarı renkte ve üzerinde **DİKKAT** yazıyor, tıpkı suç mahallerinde kullanılan bantlar gibi. Dün gece onu kanepede bıraktığımda tamamen giyinikti.

Koridorun öbür ucundan bakınca vücudu görsel olarak ele avuca sığmıyor ama bu kadar yakından, Tanrım, bu adam *yığınla*. Kaslar kasların üzerinde, her şey sıkı

ve tanımlanmış. O sadece ... çok fazla. Ve bu banyoda hatırı sayılır bir yer kaplıyor.

Kızgın bir boğa gibi nefes alış verişine bakılırsa, acı da çekiyor. Bu hala kıyafetlerinin geri kalanının nereye gittiğini açıklamıyor. Yine de buna geri döneceğim.

"Neye ihtiyacın var?" Duş dışında, büyük .

"Koltuk değneklerime uzanamıyorum." Makyaj masasının karşı tarafındaki duvara yaslandıkları yeri işaret ediyor. Çok uzak değil, ama ağrı seviyesinin onu onlara ulaşmaktan aciz bıraktığını varsayıyorum.

Üzerine uzanıp önce klozet kapağını indiriyorum, sonra koltuk değneklerini alıp iki yanına yerleştiriyorum. Yüzü tuvalete dönük olduğu ve ben de arkasında durmak zorunda kaldığım için garip bir durum. Ayaklarım onunkilere değişiyor, bu garip ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Tutamaklara tutunuyor ve kendini yavaşça yukarı kaldırırken mavi bir çizgiye yemin ediyor.

Yaralanma rehabilitasyonu ve fizik tedavi eğitimi almış biri olarak ne yapacağımı bilmem gerekir, ancak genellikle tedavi insanlar daha fazla kıyafet giyiyor ve beni korkutmuyor ya da birkaç kez bana hakaret etmiyorlar. Ayrıca bu adam muhtemelen benim iki katım ağırlığında. Ellerimi kollarının altına sokuyorum. Bilmiyorum. Destek sağlamak için mi?

"Ne yapıyorsun?"

"Sana yardım mı ediyorum?" Tamamen sırtına doğru bastırıldım. İnanılmaz derecede belirgin, çok sıcak, çok sert, kaslı sırtına.

"Beni arkadan becererek mi?" diye homurdanıyor.

Geri çekiliyorum, çünkü canı cehenneme. Tökezliyor ve koltuk değneklerinden birine tutunmayı kaybediyor, ağırlığını tekrar desteklemek için tezgahı kullanmak zorunda kalıyor. Umarım eli kendi çışindedir.

"Bir şeyleri kırmadan önce oturur musun?" Tersledim.

"Deniyorum. Hepiniz benim kişisel alanımdasınız."

"Artık sana dokunmuyorum bile! Ben de yardım ediyordum. Tanrım, neden böyle bir pislikisin?"

"Çünkü acı çekiyorum! Neden ahlaken çökmüş bir yuva yıkıcısın?"

"Ne?"

Etrafında dönüyor ve yine onun boyunda, onun durumundaki biri için beklediğimden daha zarif. Yuva yıkan adamı geçici olarak unutuyorum.

Koltuk değneğinin ucuyla kaval kemiğime vurduğunda yorum yapıyorum. Lastikle kaplı olabilir ama çok acıyor.

Yere düşünüyorum ve o kapalı klozet kapağına otururken kaval kemiğimi tutuyorum. "Ow! Ciddi misin?" Güzel bir yüzü ve peygamber devesi kişiliği olan birine iyi davranırsam olacağı buydu.

Şu anki pozisyonum beni Jerkwad'in açık kalçalarının arasına yerleştiriyor. Ayrıca onun **DİKKAT** kasıklarıyla neredeyse göz hizasındayım. İç çamaşırı ne kadar dikkat dağıtıcı olsa da, sonunda bu adamın neden bu kadar acı çektiğini anlıyorum. "Vay anasını! Ne oldu sana böyle?"

Sol uyluğunun iç kısmı, dizine kadar uzanan çoğunlukla siyah, mor ve bol miktarda maviden oluşan benekli bir kütledir.

"Kendimi yaraladım."

"Böyle bir kasık yaralanması nasıl olur? Ne yapıyordun sen?" Hiç bu kadar kötü bir yaralanma görmemiştim; üniversitede okuduğum ders kitaplarında ya da internette izlediğim videolarda bile.

"Dalga geçiyorum, belli ki."

"Buna seks mi sebep oldu?" Tanrım. Adam bu kadar berbat durumdaysa kadın nasıl bir durumdaydı?

Gözlerini deviriyor. "Seks değil. Hokey oynuyordum."

"Hokey mi oynuyordun?"

"Evet." Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Ne tür bir hokey?"

Dudağı seğiriyor. "Profesyonel türden."

Kaşlarımın patladığını hissedebiliyorum. "NHL gibi mi? Seattle için mi?"

"Evet." Sanki bir tür tepki bekliyor gibi görünüyor.

Kardeşim bana komşumun aynı zamanda takım arkadaşı olduğunu söyleseydi iyi olurdu. Gerçi belki de ikiye ikiye bir araya getirmeliydim. Sonra dün gördüğümüz vuruşu hatırladım. "Sen Winslow musun? Elli iki numara?"

"Uh-huh."

"Şey, görünüşe bakılırsa bir süre aksiyonu yedek kulübesinden izleyeceksiniz. Bunu buza koymalısın."

Yaklaşıyorum, ellerimi dizlerine koyup morlukları incelerken içimdeki fizyoterapist devreye giriyor. Elimi sert kalçasında gezdiriyorum. Başparmağımla renk değişiminin kenarını yoklarken sıcak teninin altındaki kaslar geriliyor. Bu gerçekten kötü bir yara. İyileşmesine yardım etmek isteyeceğim türden.

"Ne halt ?" Jerkwad homurdanıyor. "Merak etme. Ben bir profesyonelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

BELKI BIRAZ YANILMIŞIMDIR.

Piskopos

Çok ağrım var, boğazınızda safra birikmesine neden olan, sizi terleten ve görüşünüze siyah-beyaz noktalar koyan türden. Kısmen dün gecedan beri hiç ağrı kesici almadığım için ve ayrıca Rook'un yan parçası bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde olduğu için.

Üzerinde parmak uçlarımla parçalayabileceğim askılı atletlerden biri ve sabah gazetesini alırken giydiği koşu şortlarına rakip bir çift uyku şortu var. Meme uçları ince kumaşın üzerinde belli oluyor. Ve göğüs dekoltesi var. Çok fazla göğüs dekoltesi.

Vücudum onun yarı çıplak haline ve yüzünün sikime ne kadar yakın olduğuna tepki vermeye çalışıyor. Tam bir ıstırap. Ve ayrıca ciddi bir ahlaki ikilem. Vücudumun tepki vermemesi gerekirken tepki vermesine kızgınım.

"Puck bunny bir meslek değil, tatlım," diye mırıldandım.

Başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. Okyanus gibi berrak ve maviler. Cazibesini görebiliyorum. Aletim onun ateşli olduğunu kabul ediyor, çünkü çok acı çekmeme rağmen hâlâ yarı yarıya sertleşmiş durumdayım.

"Affedersiniz?" Bacaklarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, bu da parmaklarını çürüklerime batırdığı anlamına geliyor.

Bu beni sersemletiyor. Bileğini tutuyorum, çünkü etik meseleler ve acı başta olmak üzere bir dizi nedenden ötürü bana dokunmayı bırakmasını istiyorum.

"Bir oyuncudan diğerine atlayabileceğinizi ve kimsenin umurunda mı sanıyorsunuz? Tanrım. Sen de benim taşaklarımı emiyor olabilirsin.

Benim alanıma ne kadar . Ahlaki pusulan nerede senin?" Tamam, bu ekstra grafikti, ama cidden, burnu neredeyse aletime doğru bastırdı, çok yakın.

Ayağa kalkmak için kalçalarımı kullanıyor, bu da oldukça berbat hissettiriyor. Çok uzun boylu olmadığı için meme uçları yüzüme doğru bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun be? Sen kim oluyorsun da bana puck bunny diyorsun?"

"*Karısı ve çocuğu* olan takım kaptanını beceriyorsun ve şimdi de benim kasıklarımın üzerindesin." Kasıklarımı gösteriyorum.

"Banging the ..." Kaşları çatılır ve burnu kırışır. Öğürür gibi bir ses çıkarıyor ve sonra başını geriye atıp gülüyor. İğnelemeyle dolu olsa da hoş bir kahkaha. "Aman Tanrım. Rook benim *kardeşim*, seni pislik!"

"Evet, doğru."

Gözlerini deviriyor ve genişçe sırtarak yanağındaki gamzeyi işaret ediyor. "Benzerliği görüyor musun?"

"Pek sayılmaz. Hayır," diyorum dürüstçe, çünkü takımda bulunduğum süre boyunca Rook'un yüzüne yeterince dikkat etmedim, ki bu da uzun sürmedi. Ayrıca, Rook'la göz göze geldiğim nadir durumlarda, ikimiz de genellikle kaşlarımızı çatıyoruz.

Topuklarının üzerinde dönüp banyodan çıkarken saçları yüzüme çarpıyor. Kıçına baktığımı itiraf etmekten nefret ediyorum. Bir dakika geçmeden elinde çerçeveli bir fotoğraf ve birkaç parça kâğıtla geri döndü. Kâğıtları bana doğru fırlattı; üzerinde **STEVIE BOWMAN** yazan zarflar olduğu ortaya çıktı.

"Bunun benim için bir anlamı olması mı gerekiyor?"

"Benim adım Stevie." Göğsünü işaret ediyor, bu da dikkatimi göğüs dekoltesine ve dik meme uçlarına çekiyor. Atleti beyaz ve göğüs uçlarıyla gözbebeklerim arasında fazladan bir kumaş katmanı olması için sutyen gibi bir şey giymiş olmasına rağmen areolalarının dış hatlarını görebiliyorum. Küçük ve narinler ve hepsi ağzıma kolayca sığıyor. *Neden seks hakkında düşünmeyi bırakamıyorum?*

Gözlerimi deviriyorum. "İyi denemeydi. Stevie bir erkek ismi."

"Bana babamın adını vermişler." Çerçeveli resmi burnumdan bir santim uzakta tutuyor.

Gerçek yüzleri seçemeyeceğim kadar yakın, bu yüzden biraz zorlayarak ondan alıyorum. Rook' gençliğine bakılırsa daha eski bir fotoğraf ama

Yanıdaki kadın duruyor, saçları soluk pembe yerine açık sarı. İkisi de gülümsüyor ve şimdi onun bahsettiği benzerliği görebiliyorum.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve sonra tekrar resme dönüyorum. "Kahretsin. Sen Bowman'ın kız kardeşi misin?"

"Ben bebek sayılmam." Kollarını kavuşturarak göğüslerini yukarı kaldırıyor ve dekoltesini ortaya çıkarıyor.

"Evet, bunu görebiliyorum." Gözlerimi tekrar yüzüne dikmeye zorluyorum. En azından ne kadar seksi olduğunu fark ettiğim için kendimi biraz daha az kötü hissediyorum.

"Onun metresi olduğumu düşündüğüne inanamıyorum." Saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve dudak büküyor.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Gecenin bir yarısı kedinin sürüklediği bir şeye benzeyerek, kaçamak ve gürültülü bir şekilde ortaya çıktığında ne düşünmem gerekiyordu?"

"Kaçamak cevap vermiyordum."

"Başından beri Bowman'ın kız kardeşi olduğunu .
Bu birçok şeyi açıklığa kavuştururdu."

"Bu senin ne kadar pislik biri olduğunu değiştirir miydi?"

"Evet, tabii ki." Onun kim olduğunu bilseydim, bu kadar büyük bir pislik olmazdım.

Yumruğunu kıvrımlı kalçasının üzerine koyuyor. "İnsanların bana iyi davranması için ünlü kardeşimle akraba olduğumu açıklamam gerekmemeli."

Avucumu yüzümden aşağı sürüklüyorum. Asıl noktayı kaçırıyor. "Bu değil-"

Eli yüzümün önüne fırlıyor ve beni korkutuyor. Neredeyse kaygan klozet kapağından düşüyordum. "Bu konuşma ne kadar eğlenceli olsa da, işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor, bu yüzden şimdi eşyalarını toplayıp pislik karargâhına dönmen için iyi bir zaman. Dün gece o kaba kışınla ilgilendiğin için çok teşekkür ederim." Arkasını dönüyor ve banyodan çıkıyor.

"Senin ahlaken eksik bir sopa kovalayıcısı olduğunu sanıyordum! Ve ben her zaman bir pisliğim," diye bağırıyorum arkasından.

Koridorun aşağısından bir kapı çarpıyor.

"Lanet olsun." Başımı ellerimin arasına alıp bir dizi küfür mırıldanıyorum. Bu hiç de harika değil. Bowman'ın kız kardeşine tam bir pislik gibi davrandım. Yani, çoğu zaman hıyarın tekiyimdir, ama ona karşı ekstra hıyardım. Ve her yerine işedim.

onun banyosu. Ayrıca ona bir sürü kez hakaret ettim. Eğer ona söylerse, bu hayatımı daha da çekilmez hale getirecek. Belki de çoktan yapmıştır.

Kendimi yukarı çekmek için koltuk değneklerimi kullanıyorum. Klozet kapağını, makyaj yanını ve zemini yarım yamalak temizledim. Lanet aynayı bile almayı başardım. Bununla ilgilenmesi için temizlikçimi göndermem gerekebilir.

Gitsem mi gitmesem mi diye düşünüyorum ama işleri yoluna koymaya çalışmanın ve beni ağabeyine ispiyonlama ihtimalini azaltmanın daha iyi olacağına karar veriyorum. Koridorda yavaşça ilerliyorum. Biraz ağrı kesici alıp tekrar uzanmam gerekiyor.

Yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere ulaşıyorum ve kapıyı çalıyorum. "Hey, Stevie?" Garip bir isim ama ona uyuyor gibi.

"*Hâlâ* burada mısın?" Kapı açılır. "Ve hala lanet iç çamaşırlarınla. Pantolonun hangi cehennemde?"

Spor sütyenini ve pürüzsüz, sıkı karnını örten tişörtünü başından çekerken hareketi takip ediyorum. İnanılmaz atletik bir vücudu var, artık evli takım kaptanımla yatmadığını bildiğim için ona bakmaktan suçluluk duymuyorum.

"Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık. Rook'un kız kardeşi olduğunu bilseydim-"

"Kıcını biraz daha yumuşatabilirdin." Beni geçip oturma odasına doğru yöneldi.

Yetişemiyorum çünkü çok hızlı hareket etmek beni kusacakmışım gibi hissettiriyor. "Bak, özür dilerim," diye arkasından sesleniyorum.

"Sadece kardeşim biri olduğu için üzgünsün."

Acıyla homurdanarak onun peşinden gidiyorum. "Bunun onunla bir ilgisi yok. Sadece ekibimle dalga geçmek istemiyorum."

Öfkeyle etrafında dönüyor. "Oh, şimdi anladım. Bunu kardeşime söylemeyeceğinden emin olmak istiyorsun. Merak etme. Bırak RJ'i, bu ereksiyon katili yorumunu kimseyle paylaşmak için can atmıyorum."

Kahretsin. O pek de hoş olmayan hakareti unutmuşum. "Berbat durumdaydın."

Bana ters ters bakıyor, sonra zorla kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı yerden topluyor ve kapıya doğru yürüyor. Gecenin bir yarısı sıcağın bunalıp her şeyi çıkarmış olmalıyım ama bunu hatırlamıyorum. Sarsak bir hareketle kapının kilidini açıyor ve onları koridora fırlatıyor. "Git buradan. Hemen."

Bir nefes çekiyorum; belli ki özrümle işleri daha iyi hale getirmiyorum. Yanından topallayarak geçiyorum ve onun bir ereksiyon katili olduğunu düşünmediğimi söylemek niyetiyle dönüyorum ama kapıyı suratıma çarpıyor.

"İyi gitti." Eğilip koşu pantolonumu kapıyorum. Boynuma geçirirken telefonumu arıyorum ve mesajlarımı kontrol edebilmek için cebimden . Kardeşim sonunda bana geri döndü. Görünüşe göre kapı artık kilitli değil, bu yüzden içeri girebilirim. Atılmış gömleğimi alıyorum ve ayakkabılarımı karıştırıyorum ama kapıma ulaşana kadar her şeyi elimde tutmayı başarıyorum.

Omuzlarımda içeri doğru ilerlerken çok şaşkınım. Kardeşimin en son kız arkadaşı dün gecedan kalma bir elbise, sabahın bu erken saati için fazla yüksek bir çift topuklu ayakkabı ve dünkü makyajından arta kalanları giymiş bir şekilde oturma odamdan içeri giriyor.

Bana yavaşça bir göz atıyor, gülümsemesi genişliyor. "Oh! Selam!" Az önce geldiğim yönü işaret ediyorum. "Kapı şu tarafta."

Kardeşim koridorun sonunda beliriyor, mavi pantolon ve beyaz golf tişörtü giymiş, telefonuna bakıyor, muhtemelen bu akşamki randevuyu ayarlıyor. Bu ilk kez olmuyor. "Shippy sabah insanı değildir. Onu görmezden gel."

"Bunu konuşmuştuk," diye yakınıyorum geçerken.

Sonunda gözlerini ekrandan ayırıyor ve bana geldiklerinde gözleri açılıyor. "Ne oldu sana böyle?"

"Hokey." Onu randevusuyla baş başa bırakarak koridorda ilerlemeye devam ettim.

Odama girdiğimde dünkü kıyafetlerimi yatağın ucuna atıyorum ve ağrı kesicileri bulana kadar tekrar cebimi karıştırıyorum. Tek istediğim uzanmak ve vücudum artık ağrımayana kadar uyumak.

Komodininin üzerinde bir bardak su var. İki günlük ama taze su almaya üşeniyorum, bu yüzden hapları yutmak için onu kullanıyorum. Stevie haklı: Bacağıma buz koymalıyım ... ama mutfığa geri dönmek istemiyorum, onun yerine yorganımın üstüne uzanıp ağrı kesicinin uyuşuklukla birlikte etkisini göstermesini bekliyorum.

Birkaç saniye sonra yatak odamın kapısı açıldı. Kardeşim kasıklarımı işaret ediyor ve boşdaki eliyle kendi kasıklarını avuçluyor. "Dostum, bu kötü görünüyor."

Bakışlarımı tavandan uzaklaştırıyorum. "Kötüden de kötü hissediyorum. Dondurucudan bana bir buz torbası getirebilir misin?"

"Elbette." Nolan koridorda kayboluyor ve elinde jel buz torbalarımından biri ve bir el havlusuyla geri dönüyor.

Havluyu bacağımın üzerine örtüyorum ve paketi en üste koyuyorum, soğuk taşaklarımı sıyırırken ürperiyorum. Hemen aceleyle geri çekilmeye çalışıyorlar ve bir acı şokuna neden oluyorlar. İnliyorum ve geriliyorum, bu da birkaç korkunç, zihin bükücü saniye boyunca durumu daha da kötüleştiriyor.

"Peki tam olarak ne oldu?" Nolan tıbbi malzemelerle dolu beslenme çantasıyla yatağa atlıyor. Neyse ki şok geçirmeyen bir yatak, bu yüzden hareketi hiç hissetmiyorum.

Siyah-beyaz kedisi Dicken da onu takip ediyor. Kendini Nolan'ın bacağına sürüyor, sonra yanıma çöküyor ve patisini koluma koyuyor. Beni yağurmaya başlıyor, pençelerini batırıyor, bana evcil hayvan istediğini söyleme şekli.

Dicken'in başını okşarken kardeşime dün gece aldığım darbeyi ve yapmamam gereken sıçramaları anlatıyorum, ardından kliniğe gidiyorum ve buza altı hafta ara veriyorum. Asansör boşluğunda anahtar kartımı nasıl kaybettiğimi ve koridorun karşısındaki komşumuzun kanepesine nasıl düştüğümü anlatarak bitiriyorum.

"Klinikteyken mesaj atmalıydın, ben de randevumdan kurtulurdum."

"Biraz dalgındım." Elimi yüzümde gezdiriyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Yere düştüğümde yanağım kale direğine çarpmıştı ama kasık yaralanması çok daha kötüydü, bu yüzden bu sabaha kadar diğer acıyı fark etmemiştim. "Onun Bowman'ın yancısı falan olduğunu düşündüğümü biliyorsun değil mi?"

"Haftalar önce taşındığından beri bu konuda sızlanıp duruyorsun, yani evet."

"Bowman'ın küçük kız kardeşi olduğu ortaya çıktı." Bu aslında çok daha mantıklı.

"Bir bok yok mu? Bekar mı?"

Başımı sadece ona ters ters bakabilecek kadar çeviriyorum. "Bunu aklından bile geçirme."

Tek kaşını kaldırarak ona bakıyor. "Oh adamım, şimdi her şey anlam kazandı. Onun için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bilmiyorum." Bakışlarımı tavana çeviriyorum. Yine de harika meme uçları ve cidden tatlı bir göğüsleri var.

"Sana inanmıyorum." İğnesini yapmadan önce seviyesini kontrol edebilmek için kan şekeri ölçüm cihazını kendine batırıyor. Bu, bugün yapacağı beş iğneden ilki.

"Ve bu neden önemli olsun ki?"

"Taşındığından beri bu kadın hakkında durmadan şikayet ediyorsun. Önce çok gürültücü olduğu için ve ahlaki duruşunu onaylamadığın için ya da her neyse. Sonra öğrenci olduğu ve çok fazla parfüm sürdüğü için söylenmeye başladın. Ondan sonra da sürekli spor kıyafetleri giydiğinden, gerçek kıyafetleri olmadığından falan filan yakınmaya başladınız. Ayrıca bu daireden ayrılmak zorunda kalmadığın sürece her zaman boxer giydiğini de belirtmek isterim. Aletinin dış hatlarına o kadar aşınayım ki, kendiminkinden önce sıraya dizilse tanıyabilirim."

"Gözlemlerimin ondan hoşlandığım şeklinde nasıl yorumlanabileceğini anlamıyorum." Aletlerimle ilgili kısmı görmezden geliyorum çünkü burası benim yerim ve ne istersem giyebilirim. Eğer Nolan boxer'ıyla dolaşmak istiyorsa, dolaşmakta özgür, gerçi kan dolaşımı pek iyi olmadığı için üşüyor.

"Penny'den beri bir kadın hakkında bu kadar çok konuşmamıştın."

"O isim yasaklandı; bir daha ondan bahsetme." Penny benim son yarı ciddi kız arkadaşım. O da sona erdi çünkü Penny benimle çektiği pozların sosyal medya profillerinde kaç beğeni aldığıyla, benim gerçek bir insan olmamdan daha çok ilgileniyordu.

"Sadece söylüyorum. Hokeyden başka bir şey kışının altında ateş yakmayalı uzun zaman oldu."

"Rahatsızlık aynı şey değildir."

"İnkâr içinde yaşamaya devam ediyorsun, Shippy." Gömleğini kaldırıyor ve çenesiyle etek ucunu yakalıyor. İki parmağının arasına bir deri rulosu sıkıştırıyor -zayıf olduğu için öne doğru eğilmesi gerekiyor- ve iğneyi kendine batırıyor.

"Bu inkar değil."

Gömleğini çıkarıyor ve enjeksiyon yerini ovuyor. "Seni sabahları yüzünü kapıya dayamış, onu beklerken gördüm."

"Ona aşık olduğum için değil."

"Uh-huh. Flört tüyolarına ihtiyacın olursa ben buradayım kardeşim."

"Flört tavsiyelerine ihtiyacım yok. Kadınları gayet iyi tavlayabilirim. Eğer çaba sarf etmek istersem." Ki genelde öyle hissetmem.

"Sadece söylüyorum, güzel yüzün sonsuza dek sürmeyecek ve eninde sonunda saç çizgin gerilemeye başlayacak." Saçımı karıştırıyor, ben de elini savuşturuyorum. "Hayatının geri kalanında kendini sevmekle yetinmeyeceksen, bir gün kişiler arası becerilerin üzerinde çalışman ve flört etmeyi öğrenmen gerekecek."

"Buna dayanarak" -kasıklarımı gösteriyorum- "uzun bir süre kendi kendime ya da başka türlü herhangi bir aşk yaşayacağımı sanmıyorum."

"Evet. Bu berbat olacak." İnsülin setini topluyor ve yataktan kayıyor. "Ben çıkmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı? Vardiyam sadece dört saat ve dersim yok, öğleden sonra erken döneceğim."

"Yok, böyle iyiyim. Yine de sorduğun için teşekkürler."

Tavana bakıyorum ve komşumu düşünüyorum. Rook Bowman'ın küçük kız kardeşi.

Son birkaç haftadır onunla alay ediyordum. Başlarda daha çok merak ve onu rahatsız etmekten aldığım sapıkça zevkti. Çünkü onun olmadığı biri olduğunu düşünüyordum. Çünkü onun olduğunu düşündüğüm kişi beni ahlaki açıdan rahatsız ediyordu.

Nolan sabahları yüzümü kapıya dayayarak beklediğim konusunda haklı. Beni bunu yaparken gördüğünü fark etmemiştim. Aramızdaki garip iç çamaşırı rekabetinden zevk aldığım için kendimi yarı suçlu, yarı intikamcı hissediyorum. Sanki ikimiz de birbirimizden bir tepki almaya çalışıyormuşuz gibi.

Bu her şeyi yepyeni bir ışık altında çerçeveleyiyor. Ve bu konuda ne yapacağımdan emin değilim. Ya da o lanet antrenman kıyafetleriyle ona sertleştiğim gerçeği.

Belki de Nolan haklıdır. Belki de ondan hoşlanıyorumdur. Yani, fiziksel olarak bakması güzel. Harika bir vücudu ve sivri bir dili var. Güzel kokuyor. Bir kadında takdir edebileceğim her şey.

Takım kaptanımın küçük kız kardeşi olması dışında. Nefret ettiğim kişi. Eğer kindar biri olsaydım, bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

BÖLÜM 10

ÖZÜRLER VE İYİLİKLER

Stevie

İlk müşterimin gelmesine sadece birkaç dakika kala işe geliyorum ve güne böyle başlamayı sevmiyorum. Her zaman yarım saat erken klinikte olurum, böylece müşterilerim gelmeden önce programımı gözden geçirebilir ve tedavi planlarını hazırlayabilirim. Ayrıca Pattie, Jules ve diğer meslektaşlarımla da sohbet etmeyi severim; Joey hariç, ondan ısrarla uzak durmaya çalışırım.

Eşyalarımı dolabıma yerleştirirken karşılaştığım ilk kişi de o oluyor.

"Hey." Kolunu benimkinin yanındaki dolaba dayıyor.

"Ne istiyorsun?" Ona bakma zahmetine girmiyorum, çünkü o zaman yalaka ifadesini görmek zorunda kalacağım ve koltuk altı kılları tam yüzümde olacak. Müşteriler arasında hep kas tişörtü giyer. Eskiden bunun sevimli olduğunu düşünürdüm ama iğrenç.

"Bağış galasında birlikte çalışmamız için bizi kaydettim. Süsleme kısmını hallsöyledim, çünkü sen çok beceriklisin. Yeni olduğun ve bizi iyi göstereceği için bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm. Ayrıca bu bize takılmak için bir şans verir."

Tek yapmak istediğim hayalarına yumruk atıp onu ağlatmaktı ama onun yerine "Harika. Teşekkürler." Belli ki alay ve küçümseme dolu, ama o ya bunu anlamıyor ya da görmezden gelmeye karar veriyor.

"Bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum Stevie, ama bunun bizim için gerçekten iyi olacağını düşünüyorum."

Dolabımı kapattım ve sakinleştirici nefesler alırken birkaç saniye gri boyaya baktım. Yapmam gereken şey ona siktirip gitmesini söylemek ve birlikte çalışacak başka birini bulmak. Joey ile herhangi bir konuda çalışmaktansa tırnaklarımın teker teker sökülmesini tercih etsem de, mücadele etmenin sorun yaratacağının farkındayım.

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum, kolunun başının üzerinde olduğunu unutarak. Koltuk altından trol kafalarından biri filizlenmiş gibi görünüyor. Ayrıca kılların arasına sıkışmış küçük bir deodorant topağı var, sanki trolünün kepeği varmış gibi. Koltuk altı trolüne "Senin için demek istiyorsun; *sana* iyi gelecek," diyorum. Joey kurnazlığın tam tersi, bu yüzden iş yükünün yalnızca benim üzerime kalacağını varsayıyorum.

"Stevie." Kolunu bıraktı.

"Bir müşterim var." Etrafından dolanıyorum ve kapıya yöneliyorum, böylece işyerinde tacizden ceza almama neden olacak bir şey yapmaya kalkışmıyorum.

Pattie ve Jules öğle yemeğinden önce beni tutup personel odasından uzaklaştırıyorlar. Sıcak Eylül öğleden sonrasına adım atıp eşyalarımızı en yakın piknik masasına bırakırken Jules, "Seninle konuşmamız gerek," diyor.

"Joey bu sabah beni köşeye sıkıştırdı bile."

"Çok özür dileriz. Hiç erken gelmezdi ama bugün erken geldi ve seni Loretta'nın önünde kaydettirdi, yüzden bir şey yapamadık." Pattie, daha önce beni dolabımın yanında sıkıştırdığında hissettiğim kadar sıkıntılı görünüyordu.

Öğle yemeğimi paketinden çıkarmaya devam etmeden önce elini güven verici bir şekilde okşuyorum. "Sorun değil. Kurtarma girişimini takdir ediyorum."

"Belki Loretta'yla konuşup durumu açıklayabiliriz, böylece bu işten kurtulabilirsin."

Bu fikirden vazgeçtim. Patronuma eski erkek arkadaşımın çalıştığı için şikâyetle bulunmak bana yakışmaz ve maaş çeklerimi düzenleyen insanlara özel hayatımı anlatmaya da pek hevesli değilim. "Dürüst olmak gerekirse, en iyisi Joey ile anlaşmam. Hiç değilse bizi birlikte vakit geçirmeye zorlarken hayatını zindan edebilirim. Ayrıca bana borcu var ve bu şekilde ondan almam daha kolay olacak." Umarım bu konuda haklıyım. Joey para yönetimi konusunda pek değildir.

İlk ayın kirasını peşin ödemek zorunda kalmamın sebebi de buydu. Bunu düşündükçe onun ne kadar kötü bir erkek arkadaş seçimi olduğunu daha iyi anlıyorum.

Pattie yüzünü buruşturdu. "Ya biz de kaydolarsak? Böylece üzerinde çalışmak için bize gelebilirsiniz. Kardeşlerimizle çevrili Joey'nin ne kadar rahatsız olacağını hayal edebiliyor musun?"

Bu fikir ne kadar çekici olsa da uzun vadede iyi bir fikir olduğundan emin değilim. "Teklifin için minnettarım ve desteğe ihtiyacım olursa sana haber veririm. Her neyse, konuyu bir dallamadan diğerine değiştirelim. Sana bahsettiğim, koridorun karşısında oturan adamı hatırlıyor musun?"

"Billboard Toplari mı demek istiyorsun?"

Jules soruyor. "İşte o." Başımı salladım.

Pattie çenesini yumruğuna dayıyor. "Bu kelimenin tam anlamıyla en sevdiğim lakap. Bu sabah ne tür bir külot giyiyordu?"

"Dikkat bandı, ama dahası da var." Onlara dün gece olanları anlatıyorum: dev bir pislik olmasına rağmen kanepemde uyumasına izin verecek kadar nazik olduğumu ve bu sabah onun kardeşimin takım arkadaşı olduğunu öğrendiğimi, Bishop Winslow, dün geceki gösteri maçında sakatlanan adam.

"Dur, bekle, bana koridorun karşısında kasık sakatlığı olan profesyonel bir hokey oyuncusunun yaşadığını mı söylüyorsun?" Pattie'nin gözleri disko topu gibi parlıyor.

"Kardeşimin takımında olan ve bu sabaha kadar benim kardeşimin metresi olduğumu düşünen kişi, evet."

Jules yüzünü buruşturdu. "Bu sadece ... iğrenç."

"Çok iğrenç," diye katılıyor Pattie, "ama sanırım bu fikre nereden kapılmış olabileceğini anlayabiliyorum."

"Puck tavşanı olduğumu mu?"

"Evet. Hayır. Yani, neden ateşli bir kadın gecenin bir yarısı aniden kardeşin için olması gereken boş bir çatı katına taşınsın ki, değil mi? Rook'la akraba olduğunu yayınlamıyorsun ki. Sosyal medyada onunla hiç fotoğrafın yok ve bu adamların hepsi birbirini yeni tanıyor. Sadece böyle bir hatayı nasıl yapabileceğini anlayabildiğimi söylüyorum ve eğer düşünürsen, belki de sana karşı bir pislik olması iyi bir şeydir."

"Pisliğin teki olması nasıl iyi bir şey olabilir ki?" Ağzıma bir üzüm attım.

"Ailesi olan evli bir adamla yattığını sanıyordu. En azından ahlaki bir pusulası olduğunu biliyorsun."

"Ooh, iyi nokta." Jules başıyla onaylıyor.

Bu şekilde düşünmemiştim ama sanırım mantıklı geliyor, özellikle de "ahlaken çökmüş" ve "yuva yıkan" yorumlarıyla. "Bana ereksiyon katili dedi."

Pattie yüzünü buruşturur. "Sen kesinlikle bir ereksiyon katili değilsin. Tahminimce seni tavşan sandığı için öyle söyledi. Her neyse, muhteşem bir fikrim var." Duraklıyor, belki de etki yaratmak için.

"Hangisi ne?" Jules kaşlarını çatır.

"PT konusunda ona yardım etmeyi teklif etmelisin." Pattie sanki bana Kutsal Kase'yi uzatmış gibi genişçe gülümsüyor.

"O koca bir pislikten başka bir şey değilken bunu neden yapayım ki?"

Pattie sırtıyor. "Eğer onun bir pislik olmasının listenin başında yer almasından başka bir nedeni yoksa."

"Bu hiç mantıklı değil." Kabımdan bir üzüm daha koparıyorum. "Ayrıca, takımda zaten onunla çalışan bir fizyoterapist olacak."

"Evet ama kasık sakatlıkları çok kötüdür ve iyileşmesi haftalar alır. Bu Seattle'ın ilk sezonu. O takımdaki her bir oyuncunun -takas edilemezlik maddesinden feragat eden kardeşin dışında- kanıtlayacak çok büyük bir şeyi var. Hepsi ikinci sınıf. Kurtaracak kadar iyi değillerdi ama yeni bir takım kuracak kadar iyiler. Bu bir oyuncunun kafasını karıştırmalı."

"Özellikle de sezonun ilk gösteri maçında sakatlandığında," diye ekliyor Jules.

"Aynen öyle." Pattie havuç çubuğunu bana doğrulttu. "Bir an önce buza çıkmak isteyecektir."

"Tamam, ne demek istediğini anlıyorum." Sakatlanan RJ olsaydı, oyuna geri dönmek için elinden gelen her şeyi yapardı diye düşünüyorum.

"Bahse girerim kabul etmesi için daha fazla PT'nin daha azından daha iyi olduğu önerisi yeterli olacaktır. Ve eğer kabul ederse, bir NHL profesyoneliyle çalışma deneyimine sahip olacaksın ki bu da ekibimizdeki herhangi birinin söyleyebileceğinden çok daha fazlası. Ayrıca, ateşli olduğunu söyledin ve kasıklarının esnetmesine yardımcı olacaksın, bu onun için çok rahatsız edici olacak ve senin için de ödeme olacak. Hepsi kazanç."

"Ona yardım etmeme izin vereceğinin garantisi yok."

Jules homurdanıyor. "Şu anki müşterilerinizin yüzde yetmiş beşinin neden elli yaş üstü kadınlar ya da yaralı kızlar olduğunu bilmek ister misiniz?"

"Yeni olduğum için mi?"

"Çünkü yöneticiler sporcuların sana asılmayacağına güvenmiyorlar." Pattie buzlu çayından uzun bir yudum alır.

"Ya da sahte kasık yaralanmaları, böylece uyluklarının içini ovacaksın." Jules kaşlarını sallıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Oh, hadi ama."

"Cidden, dün iki müdürün konuşmasına kulak misafiri olduk çünkü beş bin kadar talebiniz var ve her biri erkek."

"Eminim abartıyorsunuzdur."

"Ateşlisin Stevie. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet."

Jules buzlu çayını Pattie'ninkiyle tokuşturuyor. "Bunu kendi yararına kullanabilirsin."

Yediyi geçene kadar eve varamadım. Neyse ki Joey'e bir daha rastlamıyorum, ancak bana mesaj atarak gala için plan yapmaya başlamak üzere ne zaman bir araya gelebileceğimizi soruyor. *Cehennemin on birinci çemberi açıldığında ve palyaçolar gösteriyi yönettiğinde* gibi bir şeyle cevap vermektense mesajı görmezden geliyorum.

Kapım çalındığında daha yeni girmiştim. Gözümü gözetleme deliğine dayıyorum ve komşumun yontulmuş çenesinin pencereyi kapladığını görüyorum. Dairemde bir şey bırakmadıysa, ne isteyebileceğini hayal bile edemiyorum.

Zincirin mandalını çözüyorum, kilidi çeviriyorum ve kapıyı açmadan önce yüz ifademi etkilenmemiş gibi görünmesini umduğum bir şekle sokuyorum. Üzerinde belli belirsiz tanıdık bir logo olan yıpranmış gri bir tişört ve aynı derecede yıpranmış lacivert bir eşofman altı giyiyor. İç çamaşırlarıyla giyinik halinden çok daha iyi görüldüğünü söylemek isterdim ama bu bir yalan olabilir.

Tişört geniş göğsüne doğru uzanıyor ve kaslarını sarıyor. Farklı bir vücut tipinde bol gelebilecek pantolonu kaslı kalçalarını sarıyor.

"Bak, gerçekten kıyafetlerin varmış." Onu açıkça süzdüğüm gerçeğini dengelemek için şirret ve alaycı bir tavır takınıyorum.

"Uh, evet. Sadece evimden çıkmam gerekmedikçe onları giymeyi sevmiyorum." Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi.

Çok az tanıdığı birine bunu itiraf etmek ilginç bir şey. "Yani sen nesin? Evde çıplaklık mı?"

Bu sabah pantolonunun yılanını tutarken ve ardından klozet kapağının üzerine işerkenki görüntüsü aklıma geliyor. Kışının kumaşla kaplanmamış halinin nasıl görüldüğü dışında, onu serbestçe sallanırken neredeyse mükemmel bir şekilde hayal edecek kadar görsele sahibim.

"Eğer kardeşim benimle yaşamasaydı, olabilirdim." Koltuk değneklerini kollarının altından çıkarıp duvara yaslıyor. "Her neyse, sana bir barış teklifi getirmek istedim." Bir elini kapının pervazına dayıyor ve öne doğru eğilirken yüzünü buruşturuyor.

İşte o zaman Sammy's Pizzeria'nın pizza kutusunu ve ayaklarının dibinde duran saksı bitkisini fark ediyorum. Geçen hafta birkaç kez oradan sipariş vermiştim çünkü buzdolabına mıknaatısla yapıştırılmış, bedava pizzayla övünen bir broşür vardı. "Neden onu almama izin vermiyorsun?"

"Yapabilirim," diye homurdanıyor. İki büküm olmuş, dizlerini bükmeye ve eşyaları almak için kendini yeterince alçaltmaya çalışıyor.

"Yapabilsen bile, devam edeceğim ve muhtemelen *yapmamalısın*."

Beni görmezden geliyor ve saksı bitkisinin kenarına tutunmayı başarıyor. Kendini düzeltiyor ve bir iniltiyle onu bana doğru itiyor. "Bu senin için."

"Bana bir aloe bitkisi mi veriyorsun?"

"Evinizde hiç bitki olmadığını fark ettim. Kardeşimin yeşil bir parmağı var ve on beş kadar aloe bitkimiz var. Dayanıklı ve kullanışlıdır." Gözleri etrafta geziniyor ve kulaklarının uçları kızarıyor.

"Tamam. Teşekkürler." Bunun düşünceli bir hediye mi yoksa sadece uygun bir hediye mi olduğuna karar veremiyorum. Her iki durumda da, alışılmadık. Ve muhtemelen bitkisizliği fark etmesi de biraz tuhaf.

"Bir değil." Tekrar eğilmeye başlar.

Çömelip pizza kutusunu alıyorum, o çok uzaklaşmadan ve yüzünü ayaklarıma çarpmadan önce. "Bununla dairene girmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bu senin için." Yanakları kulaklarıyla aynı renge döndü.

"Bana bir aloe bitkisi ve pizza mı getirdin?" Kutunun içine bakabilmek için bitkiyi kapının yanındaki sehpanın üzerine koyuyorum. Buraya taşındığımdan beri her iki seferde de aynı şeyi sipariş ettim: pepperoni, pastırma, jambon, ananas, yeşil zeytin ve acı biber. Garip bir kombinasyon ama ananasın tatlılığı ile zeytinin tuzluluğu ve acı biberin

Biberler lezzetlidir. En azından ben öyle düşünüyorum. Asıl soru şu: Komşum pizzamda *tam olarak* neyi sevdiğimi nereden biliyor?

Yüzümdeki soruyu okumuş olmalı, çünkü onunki daha da kızardı, eğer bu mümkünse. "Geri dönüşüm kutunuzda Sammy's'den birkaç kutu gördüm, ben de arayıp en son ne teslim edilmişse onu sipariş ettim."

Bu, çöpümü karıştırıp koklama testi yapması gibi aklıma gelen diğer senaryolardan çok daha az ürkütücü ve çok daha becerikli. "Bana yemek ve bitki getirdiğin için teşekkürler." Ona başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Garip bir jest olsa da hoş bir jest.

"Pizzayı bir saat önce sipariş ettim, eve erken geleceğini düşündüm, bu yüzden yeniden ısıtman gerekebilir."

"Tamam." Ben kapıyı kapatmak için bir hamle yapmıyorum, o da gitmek için bir hamle yapmıyor.

Bir şey bekliyormuş gibi dudağının iç kısmını çiğniyor. Belki de pizzayı benimle paylaşması için onu davet etmemi bekliyor. Ya da bu onun geçmişe sünger çekme şekli olmalı.

"Başka bir şey var mı?"

Bir nefes üflüyor. "Ben, uh Bir iyiliğe ihtiyacım var." Bu, bitkiyi ve pizzayı açıklıyor. "Bir iyilik mi?"

"Evet. Arabam hâlâ arenada ve içinde ihtiyacım olan bir sürü şey bıraktım ama araba kullanamam." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Eğer meşgul değilsen, belki benimle gelip arabayı eve götürmeni isteyebilirim?"

Birkaç saniye ona bakıp ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Bu aslında Pattie'nin önerdiği tüm fikirle mükemmel bir şekilde uyuyor, ama yine de oldukça temkinliyim. "Neden kardeşine sormuyorsun? Tabii aslında öyle biri yoksa."

"Öyle biri var beni götüremez." Kıpırdanıyor, duruşunu yeniden ayarlıyor. Alnından terler boşanıyor. Acaba acıdan mı, utançtan mı, yoksa başka bir şeyden mi kaynaklanıyor?

"O eve gelene kadar bekleyemez misin?" Benimle arabada sıkışıp kalmaktan çok daha az garip olurdu.

"O evde. Ehliyeti yok."

"Oh." Daha fazla bilgi vermiyor, ben de ısrar etmiyorum. "Evet, sanırım arabayı almana yardım edebilirim. Şimdi gitmek ister misin?"

"Önce pizzanı yiyebilirsin." Hâlâ elimde tuttuğum kutuyu işaret ediyor.

"Sorun değil. İşten sonra arkadaşlarla dışarı çıktık ve meze sipariş ettik, o yüzden şu anda çok a değilim. şunu buzdolabına koyayım ve çantamı alayım. Tabii bir dilim ya da başka bir şey istemiyorsan?"

"Hayır, teşekkürler. Bu malzeme kombinasyonu oldukça rmeye değer." "Deneyene kadar eleştirme." Onu koridorda bıraktım. ve iyi grndğmden emin olmak için tuvalette durmayı düşündüm ama uygun olmam dışında herhangi bir nedenle yardım istemediği için çaba sarf etmemeye karar verdim.

Dışarı çıktığımda duvara yaslanmış, elinde telefonuyla başı ne eğik bir şekilde duruyordu. "Uber birkaç dakika içinde burada olacak."

"Harika."

Lobiye iniş gariptir. Gözleri kapalı bir şekilde aynalı cama yaslanır ve burnundan derin derin nefes alır.

"İyi misin?"

Bir kapak kırıyor. "Evet. Tekrar oturduğumda daha iyi olacağım."

Lobiye yaptığım kısa yolculukta daha fazla konuşmaya gerek duymuyorum. Lobi

Uber zaten bekliyor. Bishop kapıyı açtı ve için işaret etti. Sanırım biraz terbiyeli biri.

"Neden önce sen gitmiyorsun?" Ben neririm.

Tartışmak ister gibi görünüyor ama buna karşı çıkmaya karar veriyor. Kendini yavaşça arka koltuğa bırakıyor ve her bir bacağına kaldırıp sedanın içine katlanırken homurdanıyor. İri bir adam ve bu bir Civic, yani uzun bacakları ya da vücudunun geri kalanı için çok fazla yer yok.

Koltuk değneklerini kucağına bırakıp diğer taraftan biniyorum, böylece şoförün arkasına geçmiş oluyorum. Arena apartmandan çok uzakta değil ve trafiğin yoğun olduğu saatler çoktan geride kaldı. Kısa yolculuk boyunca Uber şoförümüz bize ünlü bir müzisyen olma planından bahsediyor. Hatta bir ışıkta durduğumuzda bana bir kartpostal uzatıyor ve grubunun solisti olduğunu ve gitar çaldığını söylüyor. "Bu hafta sonu kesinlikle gelip grubu görmelisin." Bakışları dikiz aynasından Bishop'a kayıyor ama Bishop'ın gözleri kapalı. "Erkek arkadaşını da getirebilirsin."

. "O benim erkek arkadaşım değil."

Bishop bir kapak açıyor ve beni yandan süzüyor ama yorum yapmıyor.

"Oh?" Dikiz aynasından sarkan etikete göre adı Jett olan Uber şoförü neşeleniyor. "Peki, bu durumda belki gelip beni çalarken izlemek istersin ve sonrasında bir şeyler içeriz?"

Bishop alay ediyor. "Cidden onu tavlamaya mı çalışıyorsun?"

"Aranızda bir şey mi var?" Uber Jett'in gözleri benden Bishop'a kaydı.

"Hayır, ama bu oldukça , de öyle değil mi? Her şeyden önce, senin Aramızda ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sana erkek arkadaşı olmadığımı söylemiş olması *bir şey* olmadığım anlamına gelmez. Değilim ama bu konumuzun dışında." Bishop'ın sinirli bakışları yüzümün yan tarafına kilitleniyor. "Ayrıca, gideceğimiz yere varana kadar seninle bu arabada mahsur kaldığında ne diyecek? İstemese bile onu neredeyse evet demeye zorluyorsun."

"Gerçekten sorun yok." Bishop'a "Ne oluyor lan?" der gibi bakıyorum ve kartpostalı çantama atıyorum.

"Gerçekten öyle değil," diyor Bishop.

Neyse ki, arenanın otoparkına girdik ve Bishop ona arabasına doğru kırılmış, sinirli bir şekilde yol tarif etti ve her neyse sona erdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

KÜÇÜK ALANLAR

Piskopos

Rook'un kız kardeşine çıkma teklif ederek cesurca davranması dışında Uber çocuğuna neden kadar pislik davrandığımı bilmiyorum. Ona bir yıldız vermek istiyorum ama o da bana bir yıldız verebilir.

Yine de bana bir yıldız verebilir. Açıkçası umurumda değil.

Stevie arabadan inmeme yardım etmeyi teklif etmiyor, ki bu arabaya binmekten çok daha zor. Uber Kid ben kapıyı kapatır kapatmaz havalanıyor.

"Çok eğlenceliydi." Stevie'nin kollarını kavuşturmuş olması dikkatleri, meme uçları sonsuza dek hafızama kazınacak olan diri göğüslerine çekiyor.

"Sen onun liginin dışındasın ve o senin tipin bile değil." "Tipimin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye tersliyor.

"Sigara içen ve muhtemelen esrar çeken bir Uber şoförü olmadığını biliyorum." Cipimin anahtarlarını bulana kadar eşofmanımın cebini karıştırıyorum. Kapıları açıp anahtarları ona uzatırken ışıklar yanıp sönüyor.

Arabama baktı. Gösterişli ya da aşırı pahalı değil. Pratik, benzin tüketimi iyi ve tüm hokey malzemelerimi sığdırıyor. Banka hesabımdaki paramı hızlı arabalardan daha çok seviyorum. Güzel bir spor arabayla dolaşmak hoşuma gider miydi? Belki, ama kariyerimin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yokken bir araca çeyrek milyon dolar vermek para harcamak için aptalca bir yol. Ben pragmatik biriyim ve kardeşi gibi yılda 11 milyon dolar beş yıllık bir kontratım yok. Sahip olduğum tek şey

Yılda beş milyondan iki sezon ve bunun benim ve gerekirse Nolan'ın hayatının sonuna kadar sürmesini istiyorum.

Koltuk değneklerimi arkaya atıyorum, o da gaza ve frene ulaşabilmesi için sürücü koltuğunu ayarlıyor.

Tam binmek üzereydim ki Kingston koşarak otoparka geldi. Saçları ıslak ve yandan ayrılmıştı. Kaptan Amerika'ya çok benziyor ve bir golf profesyoneli gibi giyiniyor. Kişiliğine uyuyor. "Hey! Seni gördüğüme şaşırdım. En azından birkaç gün daha hareket etmeyeceğini düşünmüştüm."

Cipimin yan tarafına yaslandım. "Sadece arabamı almaya geldim."

"Senin için geri getirirdim." Volvo SUV'u bir sonraki noktadan bip sesi çıkarıyor ve hokey çantasını arka koltuğa atıyor. Omzumun üzerinden bakıyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. "Kim sürüyor?"

"Sadece bir arkadaş." Yolcu tarafındaki camı kapatmak için vites değiştiriyorum. "Bu saatte burada ne işin var?"

"Birkaç çocukla buz antrenmanı yapıyorum, yani yarın akşamki maça hazırlanmak için." Hâlâ etrafımı görmeye çalışıyor. "O bir kız mı?"

"Ah, evet." King ve ben arkadaş olabiliriz ama ona arabamı takım kaptanının kız kardeşinin kullandığını söylememin imkanı yok.

"Ne zamandan beri bir kız arkadaşın var?"

"Bilmiyorum. O aynı zamanda bir kız olan bir arkadaş." Aslında o bile değil.

"Eğer sadece bir arkadaşsa, onun hakkında çok ketum davranıyorsun. Onu saklamaya çalıştığını anlamadığımı sanma." Şoför kapısını açtı ve arabaya bindi. "Buzda seni özledim, dostum. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara; yoksa hafta içinde uğrarım, tamam mı?"

"Yüzde iki süt stokladığımdan emin olacağım."

"Vücuda iyi gelir." Bunu gerçekten de reklamdaki gibi söylüyor, kendini beğenmiş gibi değil. SUV'uma dönmeden önce kapısını kapatmasını bekliyorum. İçeri girebilmek için benimkini sonuna kadar açmam gerekiyor ama vücudum King'in görüş alanının çoğunu kapatıyor.

"Bu adam da Seattle'da mı oynuyor?" Stevie sanki etrafımı görmeye çalışıyormuş gibi öne doğru eğiliyor.

"Evet. Bu Ryan Kingston; o bir kaleci. Neden?"

Stevie omuz silkiyor. "Sebebi yok." Adamın arabasını park ettiği yerden çekmesini izliyor. Adam yanımdan geçerken el sallıyor, Stevie de ona el sallıyor.

"O süper düz bir ok ve seninle ilgilenmesine imkan yok."

Bana ters ters bakıyor, üst dudağını tiksintiyle yukarı kaldırmış. "Daha saldırgan olabilir miydin?"

Bir elimi kaldırdım. "Yanlış söyledim. Sen takım kaptanının küçük kız kardeşisin. O bir kural takipçisi, bu yüzden ilgilense bile asla bir hamle yapmaz, çünkü bu onun ahlaki kurallarına aykırı olur. Ayrıca onun bir kız arkadaşı var ve yıllardır birlikteler."

"Tamam. Tamam. Benim bir ereksiyon katili olduğumu da unutmayalım."

İç çekiyorum. Muhtemelen nasıl ve ne zaman pislik olmayacağımı öğrenmeliyim. "Kardeşini becerdiğini düşündüğüm için öyle söyledim." Yaltaklanıyorum. "Yani senin onun diğer kadını olduğunu düşündüm, kız kardeşi değil."

"Uh-huh."

Seksi olduğunu biliyor olmalı. Nasıl bilmez anlamıyorum. Her gün aynada kendi yüzünü görüyor. Bakması zor değil, geri kalanı da öyle. "Sen ereksiyon katili değilsin. Ben yanında otururken lanet olası Uber şoförü sana asıldı. Bu sana karşı cinse olan çekiciliğin hakkında bir şeyler söylemeli."

"O adam Justin Bieber'ın emo kardeşine benziyordu." O GPS'e binamızın adresini yazarken ben de rahatlamaya çalışarak yer değiştiriyorum - ki ağırı seviyem düşünülürken bu hiç de kolay değil.

Rahatsızlık ve şişlik için bir şey almalı altı saat oldu, çünkü kısmen ağrının ne kadar kötüleştiğini görmek istiyorum. Doktorun verdiği ilaçlar ağrıyı hafifletmek için iyi ama aynı zamanda yaralanmanın tam olarak ne kadar şiddetli olduğunu bilmemi de engelliyor. Ne zaman ani bir hareket yapsam görüşümde siyah noktalara bakarak, durumun oldukça kötü olduğunu düşünüyorum. Bacağımı uzatırken inliyorum.

"Bugün yarana buz koydun mu?" Stevie muhtemelen sevdiği bir şey bulana kadar müzik ayarlarım arasında geziniyor.

"Evet."

"Peki ya ısı ve esneme?" Cipi vitesine takıyor. "Hayır."

"Rehabilitasyona ne zaman başlıyorsun?" "Muhtemelen birkaç gün içinde."

"Kasların tutukluk yapmasını önlemek için yaralanma bölgesinin etrafındaki çok hassas olmayan bölgeleri germeli ve masaj yapmalısınız."

"Bunu dikkate alacağım." Neden birdenbire endişeli anne tarzı bir sorgulamaya girdiğini anlamıyorum. Sorulardan kaçamamak sinir bozucu, çünkü bu araçta onunla birlikte kapana kısılmış durumdayım.

"Hemen ilgilenmeye başlarsanız buza daha çabuk dönersiniz."

Profesyonel olduğunu söyledi ama ne tür bir profesyonel olduğunu hiç sormadım. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir fizyoterapistim. Spor rehabilitasyonunda çalışıyorum."

"Sanırım bu mantıklı, Bowman'ın kardeşin olması falan." "Kardeşimin fizyoterapist olmamla hiçbir ilgisi yok. I

Sporu, hem oynamayı hem de izlemeyi seviyorum ve rehabilitasyona ihtiyacı olan sporculara yardım etmenin zorluğunu seviyorum."

Bu özelliği hiç de çekici bulmamalıyım. Vücudunu taramam ya da omuzlarının ve kollarının ne kadar sıkı ve belirgin olduğuna dikkat etmem de gerekmiyor. Ayrıca güzel kokuyor. Pasta ve çilek gibi bir şey. Onu koklamaya başlamamak için bir pencere açıyorum. "Ne tür sporlar yapıyorsun?"

"Her türlü. Çocukken hokey oynardım. Lisede bir takım varsa ben de oradaydım ve üniversitede futbol oynadım. Burs alıyordum ama üçüncü sınıfta kasığımı incittim. Yırtık ve fitik oluştu ve ameliyat olmak zorunda kaldım. Muhtemelen oynamaya devam edebilirdim ama bu benim için bir tür karar faktörüydü. Rehabilitasyon zordu ama harika bir fizyoterapistim vardı ve bu bende sporcuların sakatlıklardan kurtulmasına yardımcı olma isteği uyandırdı."

"Şu anda yaptığın şey bu ? Sporcuları rehabilite etmek mi?"

"Sayılır. Evet. İlkbaharda yüksek lisansımı bitirdim. Üniversite kampüsüne bağlı bir klinikte çalışıyorum, bu nedenle müşteri tabanımız öncelikle okul takımlarındaki sporcular, profesörler ve aileleri. Bazen kondisyon ve güçlendirme için, bazen de rehabilitasyon için geliyorlar. Yeni olduğum için gerçekten istediğim türde vakalarla çalışamıyorum ama umarım zamanla bu durum değişir."

"Ne gibi vakalar?"

"Seninki gibi." Kırmızı ışıktaki durduk. Direksiyonu sıkıyor ve bana bakıyor. Dili dışarı fırlıyor, alt dudağında geziniyor. Hiç makyaj yapmamıştı. Dudakları dolgun ve pembe, yumuşak görünüyorlar. "Sana yardım edebilirim," diyor.

Gözlerimi onun ağzından ayırıyorum. "Bana yardım eder misin?"

Arkamızda bir korna çalıyor ve ikimiz de irkiliyoruz. Işıık yeşile döndü, Stevie tekrar yola odaklandı ama anlaşılan yeterince hızlı gitmiyor çünkü arkamızdaki araba ikinci kez korna çalıyor. Onunla aynı anda ben de camımı indirip onlara ters ters bakıyorum.

"Sakatlığınız için rehabilitasyonla. Kötü bir kasık yaralanmasından sonra iyileşmenin nasıl bir şey olduğunu ve ne kadar çok çalışma gerektirdiğini çok iyi biliyorum." Sağa sinyal verdi ve yeraltı otoparkına girdi.

"Neden bana yardım etmek istiyorsun ki?" Bu geceki özür dileme girişimim dışında ona karşı hıyarlıktan başka bir şey yapmadım. Ve bir iyilik istememle birlikte geldiği için art niyetle dolu değildi.

"ünkü gerçek bir profesyonel sporcuyla alışabilmemin tek yolu bu. Şu anda elime geçen tek şey amigo kızlar ve çok fazla yazmaktan boyun ve omuz ağrıları çeken yaşlı kadınlar."

"Eminim kardeşin bazı torpiller yaparak seni profesyonel sporcularla birlikte bir kliniğe sokabilir."

"Bunu yapmayı zaten teklif etti ama ben onun şöhetini kullanmadan bu deneyimi yaşamak istiyorum, yani çoğu insanın yapmak zorunda olduğu gibi kendi abamla yapmak istiyorum." Cipimi etkileyici bir şekilde belirlenen yere park ediyor ve vitesi park konumuna getiriyor. "Peki, anlaştık mı? Rehabilitasyonuna yardım etmeme izin verirsen, buza daha çabuk dönersin ve ben de adam kayırmadan profesyonel bir sporcuyla deneyim kazanırım?"

Takım kaptanımın seksi kız kardeşinin rehabilitasyonda bana yardım etmesi iyi bir fikir mi? Bunun cevabı muhtemelen hayır. Ama ikimiz için de iyi bir noktaya değindi. Buza ne kadar erken dönersem benim için o kadar iyi olacak ve takım arkadaşlarımla kaynaşmam o kadar kolay olacak. Sosyal becerilerim en iyisi değil, bu yüzden değeriimi göstermek için buzda koyma yeteneğime güvenmek zorundayım. "Aramızda kalsın mı?"

"Evet. Ama ilerlemenize gerçekten yardımcı olursam, bir referans mektubu istiyorum. Anlaştık mı?" Bunun geri tepme potansiyeli var ama aynı zamanda beni olmam gereken yere geri getirme potansiyeli de var. Koç rehabilitasyonu ikiye katlamamdan hoşlanacak mı? Muhtemelen hoşlanmaz. Ama alternatiflerim neler? Rehabilitasyonu Rook'un küçük kız kardeşinin yapması ideal mi? Pek sayılmaz ama teklif ediyor ve komşum olduğu için uygun. Sonuçta, buzdan ne kadar uzak kalırsam, takıma bir oyuncu olarak değeriimi göstermek için o kadar az fırsatım olur ki bu da dengeyi Stevie'nin lehine çevirir.

Elini uzatıyor, ben de teninin ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu fark ederek elimi tutuyorum. "Evet, bir anlaşmamız var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

ELLERİNİ ÜZERİME KOY.

Piskopos

Görünüşe göre Stevie PT'ye hemen başlamak konusunda çok ciddi. Asansöre biner binmez üzerime atladı. "Yukarı çıktığımızda yapacağımız ilk şey bazı hareket açıklığı testlerinden geçmek olacak. Sonra sıcak bir banyoya gireceksin ve banyodan sonra kendini nasıl hissettiğine bağlı birkaç hareket açıklığı testi ve soğuk kompres uygulayacağız. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Uh, tabi?"

"Harika." Alt dudağına vuruyor. "Ağrı ve şişliği kontrol altına almak için sana ne verdiler?"

"Anti-inflamatuar bazlı bir ağrı kesici."

"Tamam, ben de öyle düşünmüştüm. Belli ki nonsteroidal. En son zaman aldın?"

"Öğle yemeği civarında."

Kaşlarını çatıyor. "Bu yedi saat önceydi. Şu ağrın nasıl?" "Yüksek."

"Birden ona kadar puan versen kaç verirsin?" "On bir gibi."

Onaylamayan bir yüz ifadesi takınıyor. "İlaçlarını almak zorundasın."

"Hissedemezsem yaranın ne kadar kötü olduğunu bilemem."

"Ayrıca ilacı almazsanız şişliği kontrol edemez, iyileşemez ya da işlevinizi yerine getiremezsiniz. Yeni plan. Her şeyden önce hafif ısı terapisi." Asansörün kapıları kayarak açıldı ve bana önden gitmemi işaret etti. "Senin evin mi benimki mi?"

Kapı tokmağım bu gece çorapla süslenmemiş. "Benimki, sanırım?"
"Yolu göster."

Garip bir şekilde iş yapıyor, sanki profesyonel bir şalter indirilmiş gibi. Kapıyı açık tutarak önce benim girmeme izin veriyor. Tasarım ve düzen açısından benim evim de onunkiyle aynı - mutfak modern, koyu ahşap dolaplar ve siyah granit tezgahlar var - ama benzerlikler burada bitiyor. Benim evim sanki içinde iki erkek yaşıyormuş gibi görünüyor. Siyah deri bir kanep, ikili deri koltuklar ve yetmiş inçlik düz ekran televizyon oturma odasının büyük bir kısmını kaplıyor. Hiç kullanılmayan büyük bir masa, resmi yemek alanı olması gereken yerde mutfığa yakın bir yere kurulmuş.

Henüz sanatla uğraşmadım, burada sadece bir yıl kalacağımın farkındayım ve sonra kardeşim ve benim muhtemelen yeni bir yer bulmamız gerekecek, tabii kira kontratını devralmaya ya da evi doğrudan satın almaya karar vermezsek, ki bu da bir seçenek.

Odanın karşısındaki kedi ağacından alçak bir gümbürtü geliyor ve Dicken paytak paytak yürüyerek bacağıma sürtünüyor, yüksek sesle miyavlıyor.

"Şu haline bak. . . ne tatlı bir kedici!" Stevie çömeliyor. "Arkadaş canlısı mı?"

"Fazlasıyla."

Beni bırakıp Stevie'nin bacaklarına sürtünüyor. Stevie çenesinin altını kaşıdığında onun etrafında dönüyor ve mırlıyor. "Ben büyürken ahır kedilerimiz vardı. Onun adı ne?"

"Dicken."

"Yazar gibi mi?"

"Bu da bir yorum." Ona bu ismi vermemizin nedeni bu değil. "Ama göbek adı Balls."

Burnu buruşuyor. "Kediniz için pek hoş bir isim değil." Ona daha yakından bakıyor ve sonra gözleri kocaman açılıyor. Beyaz bir desenle süslenmiş yüzünü işaret ediyor. "Aman Tanrım. O-"

"Yüzünde bir penis ve taşaklar. Dicken Balls ismi buradan geliyor."

Sanki gülmek isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi dudaklarını ısırtıyor. Gözlerinin arasını ovuşturuyor, mecazi şaftın olduğu yeri. "Bu senin için korkunç ve mükemmel bir isim, küçük Dicken." Çenesinin altını bir kez daha şefkatle kaşıyor ve ayağına kalkıyor. "Hadi sana biraz ilaç verelim ve seni küvete sokalım."

Koridordan yatak odama kadar beni takip ediyor. Dicken da öyle, arkamızdan yüksek sesle miyavlıyor. Günün büyük bölümünü yatarak geçirdiğim için yatağıma yapma zahmetine . Üç buz torbası yatağın üzerine dağılmıştı.

Yorgan ve dünden kalma kıyafetlerim yerde yığın halinde duruyor ama onun dışında çok da boktan bir durum değil.

Yatak odamda eğlence amaçlı olmayan bir kadının olması garip. Ve bu gerçekleşmeyeli çok uzun zaman oldu. Kasıklarımın durumuna, yaklaşılmazlığıma ve genel olarak kadınlara karşı beceriksizliğime dayanarak, muhtemelen bunun tekrar olması için çok uzun bir zaman geçmesi gerekecek. Şanslıyım ki yakışıklıyım yoksa boku yerdim. Ya da sikilmezdim. Asla.

"Düzen benim yatak odamla tamamen aynı. Banyo şurada mı?" Stevie çoğunlukla kapalı olan kapıyı işaret ediyor.

"Evet. Sadece kontrol edip güvenli olduğundan emin olayım." Topallayarak yanından geçtim ve başımı içeri soktum. Askıdaki havlular yamuk yumuk, birkaç tanesi de yerde ama yatak odam gibi fena değil. "Tamam, gitmeye hazırım."

"Harika." Ellerini çırpıyor ve birbirine sürtüyor. "Banyo zamanı! Hadi bakalım!"

Beni öne doğru itiyor ve etrafımdan dolaşıyor. Oldukça geniş bir banyo; beni bu sabah bulduğu banyodan çok daha büyük. Tuvaletin kapağını indirip oturuyorum. Reçetem tezgâhın üzerinde duruyor, ben de makyaj masasının üzerinde duran bardağı doldurup kapağını açıyorum. Her dört saatte bir iki tane almam gerekiyordu, bu yüzden üç hapi silkeliyorum ve kaçırdığım dozu kısmen telafi etmek için biraz suyla yutuyorum.

"Epsom tuzunuz var mı?" Stevie dolapları açıp etrafa göz atarken soruyor.

Çamaşır dolabını gösteriyorum. "Orada biraz olmalı."

Suyu akıtıyor ve tıpayı gidere takıyor, sonra da çamaşır dolabını açıyor. Epsom tuzları en üst raftaydı. Stevie'nin boyu pek uzun değil, en fazla beş dört, o yüzden ulaşmak için parmak uçlarında durması gerekiyor.

Epsom tuzlarını indirmeyi başarır ve suya sağlıklı bir miktar atar, çözünmesine yardımcı olmak için etrafında döndürür.

"Pekâlâ, soyunma zamanı," diyor banyo yarıya kadar dolduğunda.

Beni biraz yalnız bırakmasını bekliyorum ama tek kaşı havada, elleri kalçasında öylece duruyor.

"Senin önünde soyunmamı mı istiyorsun?"

"Haftalardır bana külotunu gösteriyorsun."

. Gömleğimi başımın üzerinden çekip yere bırakıyorum. Eşofmanlarımı kalçalarımın üzerine çekecek kadar yükselebilmek için ağırlığımı tezgâha vermek zorunda kalıyorum ki bu gerçekten çok acıtıyor. Bir iniltiyle tekrar oturdum ve

dizlerimin üzerinden kaydırıyorum. Eğilmek daha fazla acıya neden oluyor, bu yüzden Stevie öne çıkıyor ve yolun geri kalanında onları çıkarmama yardım ediyor.

Koltuk değnekleri olmadan tuvaletten küvete bile gidemiyorum. Kenara oturup birkaç derin nefes alıyorum ve bıçak gibi saplanan ağrıların en kötüsü hafifleyene kadar bekliyorum.

Stevie avuçlarını omuzlarıma yerleştiriyor. "İyi misin?"

Başımı kaldırıyorum, ki bu iyi bir fikir değil, çünkü göğüsleri tam yüzümde. Bir tişört ve sütyenle kapatılmışlar ama yine de. Başımı yaslamak için rahat bir yer gibi görünüyorlar. Bunu yapmak yerine aşağı bakıyorum, ama şimdi kasıklarına bakıyorum. Yine siyah yoga pantolonuyla kaplı, ama o kadın ve muhteşem ve ben testosteronla doluyum. Bastırılmış testosteron, biraz gizli öfke ve altı hafta boyunca yedek kaldığım için yüksek düzeyde hayal kırıklığı. Ve dört milyon yıldır ilk kez, bu kadından dış görünüşünün ötesinde gerçekten hoşlanabileceğimi düşünüyorum. Acaba yoga pantolonunun altına tercih ettiği o şortlardan giyiyor mudur? Acaba fizyoterapi seanslarımızda da giyecek mi?

"Bishop, misin?" Parmaklarını şıklattı. "Ha?"

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

Kaşları . "Sen la-la diyarındaydın."

"Özür dilerim." Yoga pantolonuyla kaplı amının la-la diyarı. "Beni ıslanmam için yalnız bırakacak mısın?"

"Önce küvete girmene yardım edeceğim."

"Yardım almadan da girebilirim."

Yumruğunu kalçasına bastırıyor. "Dün gece yardım almadan ayaklarını kanepeye uzatamadın."

"İyi olacağım."

"Tamam. Devam et ve bin o zaman." Bir adım geri çekildi ve bana binmem için işaret etti.

"Boxerım üzerimdeyken mi?"

"Evet, Bishop. İç çamaşırlarınla. En sevdiğin değersiz kitabı okurken mum yakmayacak ve şarap yudumlamayacaksın. On beş dakika boyunca ılık bir banyoda oturacaksın ve sonra hasarı değerlendirip ne kadar sert olduğuna bakacağız."

"Siktir. Tamam." Ellerimi küvetin kenarına vücudumu çeviriyorum, önce sağlam bacağımı daha kolay olacağını, sonra da yaralı bacağımı içeri alabileceğimi düşünüyorum.

Teoride harika bir fikir. Pratikte ise berbat bir fikir. Sağlam bacağımı kaldırmayı başarıyorum ama acı dayanılmaz. Çıglık atıyorum ve Stevie'ye sarılıyorum çünkü tutunabileceğim en yakın, en sağlam şey o. Küvetteki su ılık ama lanet olası kasıklarındaki yangına hiçbir etkisi yok.

"Tanrım, taşaklarım vücudumdan ayrılmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum," diye inliyorum.

"Küvete girmek için yardım ister misin?" Ses tonundaki "Sana söylemiştim" ifadesi çok açık.

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Birkaç yarım soluk alıp veriyorum, midemin bulanmasının ve taşaklarımın yanmasının geçmesini bekliyorum.

Acıdan gözlerim kör olana kadar Stevie'ye tamamen sarıldığımı ve kollarının iki yanında sıkıştığını fark etmedim. Yanağım da göğsüne bastırılmıştı. Başımı yaslamak için yumuşak bir yer olduğu konusunda haklıydım.

"Özür dilerim." Onu serbest bırakıyorum.

"Belki bir dahaki sefere 'kendi başıma yapabilirim' saçmalığını bir kenara bırakır ve kendini gereksiz acılardan kurtarırsın."

Kolumu kaldırmamı istiyor ve omzuna atıyor. Bana kıyasla inanılmaz derecede küçük. Bir kolunu dizimin altına sokuyor ve diğeriyle baldırımın arkasını hafifçe kavıyor. "Üçe kadar sayacağım," diye emrediyor. Üçe kadar saydığında geriliyorum. Bacağımı yerden yaklaşık on santim kaldırıyor, işte o zaman yine çıglık atıyorum ve iki elimle ona tutunuyorum.

"Tamam. Bu işe yaramayacak. Açı çok garip." Dudağına dokunuyor ve parmağını kaldırıyor. "Benim bir fikrim var."

Kolumun altından sıyrılıyor ve parmaklarını yoga pantolonunun kemerine geçiriyor.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Sakin ol. Bazı mayolar benim iç çamaşırimdan daha az kapatıyor. Ayrıca, daha önce görmediğiniz bir şey değil."

Yoga pantolonunu tekmeleyerek çıkarıyor, üzerinde bir tişört ve külot kalıyor. Bunlar düz pamuklu erkek şortları, ki bu iyi bir şey olmalı, ama görünüşe göre vücudum saten veya dantel bir tanga olmamasını umursamıyor. Tek umursadığı neredeyse çıplak amın yakınlığı.

Rook'un kız kardeşi banyomda iç çamaşırlarıyla duruyor. Stevie'ye benzeyen bir kız kardeşim olsaydı ve banyomda durduğunu bilseydim

takım arkadaşımın banyosunu yarı çıplak görsem, muhtemelen adamın ağzını burnunu kırardım. Neyse ki bir kardeşim var.

Gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum, bir bakıma, ama makyaj aynasındaki yansımamı yakalıyorum.

Harika bacakları var. Atletik. Güçlü. Ve kıcı. Vay canına. Ne kadar yuvarlak ve sıkı görüldüğüne bakılırsa kesinlikle çok squat yapıyor. Kasıklarımındaki sızı tekrar bıçak gibi bir ağrıya dönüşüyor çünkü sertleşiyorum. Stevie'nin kısmen soyunmuş olmasının etkisini yok etmek için büyükannemin mayo giydiğini düşünüyorum.

Küvete giriyor ve ben kendimi gözlerimi aşağıda tutmaya zorluyorum, aklıma *The Shining* filminde küvette çürüyen yaşlı bir kadına dönüşen o ateşli hatunun görüntüsü geliyor. Bu biraz yardımcı oluyor. En azından Stevie kişisel alanıma girip bana tekrar dokunmaya başlayana kadar. Bir dizi küfür mırıldanıyorum, özellikle de birkaç saniye boyunca göğsünü koluma bastırdığını hissettiğimde. Bacağımı küvetin kenarından kaldırırken omzuna yapışmaktan başka çarem yok. Terliyorum, kızgınım ve sikimden nefret ediyorum.

"Bana dokunmayı kesmeni istiyorum!" Bu aptalca çünkü ben hala ona tutunuyorum, tam tersi değil.

"Neden bana bağıryorsun?" diye karşılık veriyor.

"Çünkü küvetimde yarı çıplak duruyorsun ve ben bir erkeğim ve görünüşe göre sikim tam bir sadist. Gerçekten şu anda taşaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum. Bir yarı hiç bu kadar acı verici olmamıştı."

"O zaman kapat şu lanet gözlerini ve ölü şeyleri düşün."

"Kapatsam da fark etmez. Senin külotlu görüntün göz kapaklarımın arkasına kazındı, muhtemelen hayatımın sonuna kadar. Tek görebildiğim bu."

"Sanırsın daha önce hiç çıplak bacak görmemişsin." Kendimi küvete indirmeme yardım ediyor ve dışarı çıkıyor.

"Bir çifti yakından görmeyeli uzun zaman olmuştu," diye homurdanıyorum. "Senin sıcak, tüylü kişiliğinle ne büyük sürpriz."

Bir havluyu agresif bir şekilde barın üzerinden çekip alırken ve ıslak bacaklarına sürerken bakmamaya çalışıyorum. Pürüzsüz ve yumuşak görünüyorlar. Ayrıca o havluyu dün kullanmıştım. Yani benim aletimi bacaklarına siliyor gibi. Kelimenin tam anlamıyla taşaklarım meni yerine asitle doluymuş gibi hissediyorum ve şimdi onu çıplak kalçalarının üzerine boşaltmak istiyorum.

Yoga pantolonunu yerden alıp kapıya yöneliyor. "Hey! Nereye gidiyorsun?"

"Soğuk kompres hazırlamak ve sakinleşmen için sana biraz zaman tanımak için."

Bir süreliğine gitti. Beni bu gece için burada bırakıp bırakmadığını merak etmeye başladığım kadar uzun. Muhtemelen küvetten kendi başıma çıkabilirim ama kolay olmayacak ve canım çok acıyacak.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü geri döndüğünde Nolan da yanımdaydı ve ben mantıklı bir cümle kuramayacak kadar kendimde değildim. İlaçları sevmememin bir başka nedeni de bu. İkisi birlikte halsiz kıcımlı küvetten çıkarmayı başardılar. Islak boxer'larımı çıkarıp banyonun zeminine bırakıyorum, Stevie'nin artık ne gördüğünü umursamıyorum.

"Tanrım, çok ağırınsın Shippy," diye yakınıyor

Nolan. "Shippy?"

"Bu onun en sevdiği lakap," diye kıs kıs gülüyor Nolan. "Bu lakaptan nefret ediyorum." Sesim sarhoş gibi çıkıyor.

"Ne kadar ilaç aldın, Bishop?" Stevie beni çevirip oturmamı söylerken soruyor.

"Üç hap. Kaçırdığım dozun yarısını telafi ettim." Tüm *s'ler* diğer kelimelere .

"Bu pek çok şeyi açıklıyor. Hadi onu sırt üstü yatıralım." Sanırım Stevie kardeşimle konuşuyor. Göz kapaklarım çok ağır, bir aralıktan fazla açılmayacak kadar ağır.

"artık yanıyormuş gibi hissetmiyor," diyorum ona. "Bu harika, Bishop."

Kalçamın iç kısmına değen bir soğuk şoku beni geçici olarak uyanık hale getiriyor ve yapmam gereken egzersizleri soruyorum.

"Remotion seks de neyin nesi?" Nolan soruyor.

Stevie gülüyor. "Sanırım 'hareket açıklığı egzersizleri' demeye çalışıyor. Onlara yarın devam edeceğiz."

"Bu çok daha mantıklı, çünkü öngörülebilir gelecekte seks yapacak durumda olacağını sanmıyorum."

"Heyecanlanmak onu ağlatıyorsa, muhtemelen hayır." Omzumu okşuyor. Onun eli olduğunu biliyorum, çünkü yumuşak ve sıcak ve aletimle doğrudan, yarı-psişik bir bağlantısı varmış gibi görünüyor ve kıpırdanmasına neden oluyor. "Yarın görüşürüz, Shippy."

"Bu lanet lakaptan nefret ediyorum," diye homurdanıyorum. Ve sonra ışıklar sönüyor.

BÖLÜM 13

ÇOK ACI

Piskopos

"Hey, Shippy, kalk ve parla." Bu sözleri omzuma tekrarlayan bir dürtme izliyor.

"Siktirip gider misin?" Kardeşimin elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Ve bana Shippy demeyi kes." Bir kapağı yavaşça açıyorum. Bu bir meydan okuma. Beynim ve bedenim hareket etmek ya da uyanık olmak gibi şeylerle ilgilenmiyor.

"var."

"Ha?" Komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Saat sabahın dokuzu. Saatlerdir dışarıdayım.

"Şirket. Bir ziyaretçiniz var." Nolan bir pislik gibi sırtıyor.

"Stevie?" Aceleyle doğrulmaya çalışıyorum, hızlıca bir şey yapacak durumda olmadığımı unutarak. Birkaç küfür savurdum ve tekrar yatağa uzandım.

"Birkaç saniyeliğine nasıl heyecanlandığına bir bak. Yani, anlıyorum. Bu piliç çok seksi."

"O hatun yasak bölge kardeşim, o yüzden ellerini kendine sakla. Ve onunla flört etme," diye çıktım.

"Flört etmeden duramam. Bu benim sana pislik olma demem gibi bir şey." Haklı olduğu bir nokta var. "Sadece ondan uzak dur. O burada , kim burada?" "Ryan."

"Kim?"

"Kral."

"Ah." Anne babası dışında hiç kimse Kingston'a kendi adıyla hitap etmez. Kardeşleri bile. Kendimi bildim bileli hep King ya da Kingston'dı. "Onun burada ne işi var?"

"Seni bir takım toplantısına falan götürüyor. Ya da belki kapı kapı dolaşıp insanları Polo Ordusu'na katmaya çalışıyordur."

Kingston'a yapılan iğnelemeyi görmezden geliyorum. O iyi bir adam. Çok dürüst. Tanıdığım en dürüst adam. Adam hala akşam yemeğinde süt içiyor ve genellikle barda ya da gerçekten ne zaman içebilirse. Nadiren birden fazla bira içer ve araba kullanıyorsa hiç içmez. Polo, haki pantolon ve cilalı elbise ayakkabılarından oluşan üniformasıyla gerçekten de satranç kulübünün başında olması gerekiyormuş gibi görünüyor.

"Ona bir dakika içinde çıkacağımı söyler misin?" "Tabii ki. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim."

Nolan kıcımlı yataktan kaldırmayı bana bıraktı. Banyomun dün geceye göre çok daha temiz görüldüğünü fark ediyorum. Hazırlanmam tam on dakikamı alıyor. Kingston mutfak adasında oturmuş bir bardak süt içiyor.

"Beklettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Bugünlerde hızlı hareket etmediğini bildiğim için erken geldim." Sütünü bitiriyor, bardağı duruluyor ve bulaşık makinesine koyuyor. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet." Cüzdanımı ve telefonumu cebime koyuyorum. Koltuk değneklerim olduğu için King hazır kahvemi alıyor ve asansörlere doğru ilerliyoruz. Stevie'nin kapısına bakıyorum; gazete gitmiş, yani o çoktan işe gitmiş. Artık bana PT'de yardım ettiğine göre sabah iç çamaşırı yarışmamız devam edecek mi merak ediyorum. Sanırım bugün öğrenemeyeceğim.

"Dünkü antrenman nasıldı?" Kingston'ın cipine bindiğimizde sordum. Hız sınırını hiç aşmıyor ve sürücü kursunda öğrendiği gibi ellerini on ve ikide tutuyor. Kurallara uyan biri olsa da, başkalarından böyle bir şey beklemiyor. İnsanları oldukları gibi kabul eder - kuralları çiğneyenler ve hepsi.

"Tamam. senin sakatlanman takımı sarstı. Nasıl olduğunu bilirsin: bazılarının batıl inançları vardır. Sen nasıl idare ediyorsun?"

Keşke batıl inançları olan biri olmasaydım ama takım kaptanını kaybetmek ve ilk hazırlık maçından sonra sakatlanıp çıkmak kötü şans getirir. "Açıkcası mutlu değilim. Sezonun başlangıcını kaçırmak istemiyorum."

"Anlıyorum ama bu kötü bir çekme. Acele edip yeniden sakatlanmak da istemezsin." King dönmesi gereken yerden bir blok ötede flaşörünü yakıyor.

"Biliyorum. Çok acıyor. Daha önce hiç böyle bir hasar vermemiştim. Keşke beni defansa koymasalardı. Forvette oynasaydım bunlar olmazdı." Şapkamı kaldırdım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Kötü bir sezon geçirmeyi göze alamam, biliyor musun? Sadece iki yıllık bir kontratım var ve bu sezonu batırırsam başka bir yere, daha da kötüsü çiftlik takımına gönderilebilirim."

Kingston, "Çiftlik takımına geri gönderilmeyecek kadar iyi bir oyuncusun," diyor.

"Ben sadece buzun üzerindeysem takım için iyiyim. Yılda beş milyona yedek kulübesini ısıtmak sözleşme yenilemeye yetmez. kazanmak için en azından birkaç yıla daha ihtiyacım var, özellikle de Nolan hayatını yarın sona erecekmiş gibi yaşamaya devam ederse."

Kingston kardeşimin sağlık sorunlarını biliyor. "Kendine bakmıyor mu?"

"Olması gerektiği gibi değil." Bir nefes veriyorum. "Uzun vadeli bir oyun için endişeleniyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum, ama sezonun sadece ilk birkaç haftasında sahalardan uzak kalacaksın, dolayısıyla takıma kendini kanıtlamak için bolca vaktin olacak."

"Umarım öyledir."

Otoparka girdik ve kişisel sohbeti bitirdik. Takım toplantısı bir sürü moral artırıcı saçmalaktan ibaret. GM, Jake Masterson, rolü için genç olmasına rağmen saygı duyulan biri. O ve Waters takıma moral verecek, bu yüzden bugün çok fazla övgü saçmalığı olacak, ki tüm aksiyonu yedek izleyeceğimi düşünürsek hiç havamda değilim.

Görünüşe göre Waters sezon resmi olarak başlamadan önce takım için bir parti düzenleyecek. Partileri ya da çok sayıda insanı ve pist dışında sosyalleşmeyi pek sevmem ama takımımın kaynaşmamın neredeyse tek yolu buyken bu tür şeylerden kaçınmam.

Toplantıdan sonra katılamayacağım bir antrenman seansı var, bu yüzden onun yerine takım fizyoterapistlerinden biriyle çalışmaya gönderildim. Stevie'nin benim çalıştığım adamdan çok daha güzel göründüğünü ve koktuğunu söyleyebilirim. Profesyonel ve etkili biri ve onun hakkında söyleyebileceğim tek iyi şey bunlar.

Hareket açıklığı egzersizleri yapıyoruz ve beni kırk beş dakika boyunca dürtüp dürtüyor. İlk değerlendirmesini bitirdiğinde, yarından itibaren yoğun seanslara ihtiyacım olacağına karar verdi.

Takımın geri kalanının buz zamanı için hazırlandığı soyunma odasına gidiyorum. Bir Uber çağırıp kışımı eve götürmek istiyorum, çünkü kasıklarım tüm bu tatsız ilgiden dolayı yine yanıyormuş gibi hissediyor, ama burada kalmam gerektiğinin farkındayım. Eğer oynayamayacaksam, takım arkadaşlarımı izlemeli ve birlikte nasıl çalıştıklarını anlamalıyım.

Çocuklar ısınma hareketleri yaparken ben de yedek kulübesinde oturuyorum. Bu çok iç karartıcı.

Waters yanıma çöktü. Takım elbise giymiş, spor salonunda bizimle antrenman yapmadığı sürece hemen hemen her zaman giydiği şey bu. Her şeyin ortasında, uygulamalı bir koç. Süper arkadaş canlısı ve sadece . . . güzel. Böyle boktan bir ruh halinde olduğum için rahatsız edici. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Durumdan memnun değilim ama yarın rehabilitasyona başlıyoruz, umarım altı haftalık iyileşme süresini atlatırız."

Alex omzuma vuruyor. "Sadece kendini çok zorlama, çok hızlı. Omzumdan sakatlandığımda playofflar için buza geri dönmek istediğimi biliyorum. Bu tür sakatlıklar kafanızı ve moralinizi bozabilir."

"O darbeyi aldığın zamanı hatırlıyorum. Çok kötüydü." İkinci ligde oynuyordum, çağrılmayı bekliyordum ve hokey dünyasının konuştuğu tek şey buydu. Ligin en iyi oyuncusu, rakip bir oyuncu onunla kavga ettiği ve onu oyundan çıkardığı için sezon sonuna kadar sahalardan uzak kalmıştı. Cockburn o zamandan beri ligden emekli oldu, ancak belki de *emekli* olmak doğru kelime değil. Takip eden sezonun sonunda sözleşmesi sona erdi ve kimse sözleşmesini yenilemedi.

Waters başıyla onaylıyor. "Rehabilitasyonu gibi , kariyerimin son birkaç yılını yaşayamazdım ve bunu yapmamamın tek nedeni en iyi arkadaşımın beni aptallıktan alıkoymak için yanımda olmasıydı. Bu yüzden vücudunuzu dinleyin ve iyileşme sürecini zorlarken yarardan çok zarar vermediğinizden emin olun."

Ne demek istediğini anlasam da kariyerimi mahvedebileceğim tüm yolları duymak istemiyorum. "Bunu dikkate alacağım."

Kaşlarını çattı. "Zor bir başlangıç olduğunu biliyorum ama bir sakatlık sezonun geri kalanını senin için belirlemek zorunda değil."

Buzun üzerinde Rook'u izliyorum, pakla birlikte kaleye yönelirken oyuncular arasında sorunsuzca hareket etmesini izliyorum. Orada kusursuz, hızlı ve akıcı. Kingston'ı geçmeyi başarıyor. Kalenin arkasına kayıyor ve onun önünde duruyor. King herkesle iyi geçiniyor ve hiçbir şey onu sinirlendiremiyor. İkimizin de rutinleri sevmesi dışında birbirimize oldukça zıtız. Rook elini Kingston'ın omzuna koyuyor ve birkaç saniye konuşuyorlar. King başını sallıyor, muhtemelen kendisine verilen tavsiyeleri yutuyor.

Rook'tan daha az nefret etmeliyim, koridorun karşısında yaşayan bir yancısı olmadığını bildiğim için, ama ondan daha çok nefret ettiğimi fark ediyorum. Altın çocuk gibi davranıyor, oysa kariyerinin bundan çok uzaktı.

Sıraya doğru kayar ve su şişesini alır. "Nasılsın, Winslow?"

"Pekala."

"Geçen gece iyi bir kurtarıştı." Başını arkaya yatırıp ağzına su fişkirtiyor ve yan gözle beni süzüyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Alaycı mı yoksa yarı samimi mi olduğunu anlayamıyorum çünkü Waters burada ve beni dinliyor.

"Buza geri dönmeye hazır olduğunuzda, savunmadaki diğer çocuklarla birlikte çalışarak biraz zaman geçirmelisiniz."

"Eminim bu da eğitim planının bir parçası olacaktır." diye cevap veriyorum.

"Aslında savunmanın Winslow için en iyi yer olduğuna ikna olmuş değilim."

Rook ve ben bakışlarımızı ayırıp tüm dikkatimizi Alex'e veriyoruz.

"Ne? Ama Winslow'un fileyi korumasının gol atmaya çalışmasından daha iyi olacağı konusunda hemfikir olduğunuzu sanıyordum," dedi Rook.

Alex ona uyarı gibi görünen bir bakış fırlatır. "Kelimeleri ağzıma tıkma, Bowman." Bana döndü.

"Çok uzun boylusun Winslow ve savunmanın iyi bir uyum sağlayabileceğini düşündüm, özellikle de Kingston'la ne kadar yakın olduğunuzu düşünürsek. Zamanla ve pratikle harika bir savunma oyuncusu olabilirsin ve belki de kariyerinin ilerleyen dönemlerinde buna odaklanmak isteyebilirsin ama bence seni şimdi oraya kaydırmak benim açımdan bir hata olabilir. Nashville ile buz üzerindeki performansını inceliyordum ve yaşına göre çok hızlısın.

Bu yüzden şimdilik sizi daha rahat olduğunuz öne doğru kaydıracağız."

Başımı sallıyorum ve gülümsemek için kendimi zor tutuyorum çünkü Rook'un öfkeli olduğunu hissedebiliyorum. "Savunmada onun yerini kim alacak?"

"Bu konuda endişelenmeyi bana bırakabilirsin, Rook, çünkü bu benim işim." Alex sıkıca gülümser.

"Doğru, evet. Takım için en iyisinin ne olduğunu sen bilirsin," diye yanıtlıyor Rook. "Aslında benim bir fikrim var." Alex parmaklarını dikleştirir ve

Biz.

"O da ne?" Rook rahat görünmeye çalışarak tahtalara yaslanır, ama gerginliği çok açık.

"Bishop buza geri döndüğünde, ikinizin birlikte çalışmasının iyi olacağını düşünüyorum."

"Sen ciddi misin?" Ve Rook bana yumruk atmak ister gibi bakmaya geri döndü. Ya da Alex'i. Hangisi olduğundan emin değilim.

"Çok." Bana döndü. "Daha fazla hız antrenmanı ile ikinci hatta olacaksın ve Rook elimizdeki en iyi forvet olduğu için, buza hazır olduğunuzda birlikte çalışmanız en mantıklısı."

Rook sırtıyor ve kaşlarını çatıyor. "En iyi ben değilim; sensin. Belki de patenlerini bağlayıp buza geri dönmelisin, Koç."

"O unvanı geçen yıl sen benim skor rekorumu yerle bir ettiğinde kaybettim."

Ve şimdi bu lanet bir aşk festivaline dönüşüyor. Rook tam bir yalaka. "İkiniz bir dakika yalnız kalmak ister misiniz?"

İkisinin de sırtışı düştü ve beni aynı etkilenmemiş bakışlarla Bak.

"Şaka yapıyordum. Şakaydı." Hiç de şaka yapmıyorum ama şaka yapmama da gerek yok.

koçumu ve takım daha fazla pislik sözlerimle .

"Burada sana altın bir fırsat veriliyor, Winslow. Durumdan memnun olmadığını anlıyorum ama gururun yüzünden kendini mahvetme." Waters ayağa kalkıyor ve Rook bu raundu kazandığını söylemek istercesine kayarak uzaklaşmadan önce bana kaşlarını kaldırarak bakıyor.

Keşke kendim için çukur kazmayı bırakabilsem.

Kız kardeşinin bana fizyoterapi konusunda yardım etmeyi teklif ettiğini bilse Rook'un ne kadar kızacağını düşünüyorum. Umursadığımdan değil. Buza geri dönmeyi, beni sevmesini istediğimden daha çok istiyorum.

"Her şey yolunda mı?" Kingston eve dönerken sorar.

"Waters, buza dönmeye hazır olduğumda Bowman ile çalışmamı istiyor."

"Bu kötü bir şey değil, değil mi? Ligdeki en iyi skor rekoruna sahip."

"Sen de mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Neden herkes bu adamın kışında?"

Kingston omuz silkiyor. "O harika bir oyuncu. Ayrıca yeni bir takımın parçası olabilmek ve eşinin ailesine daha yakın olabilmesi için takas edilemez maddesinden feragat etti. O iyi bir adam."

Ben de bu takıma gelmeyi seçtim ama artık bunun benden başka kimse için bir önemi yok gibi görünüyor.

"Onu ve Waters'ı duymalıydın. Birbirlerinin kışına o kadar girmişler ki gülünç. 'Sen en iyisisin.' 'Hayır, sen en iyisisin.' Sesleriyle alay ediyorum. 'Sevişirken birbirlerine sakso teklif etmemelerine şaşırdım.'"

"İkisinin de karısı var. Ve çocukları."

Kingston bazen bazı konularda çok gerçekçi olabiliyor. "Bunu biliyorum. Birbirlerini uçuracaklarını düşündüğümü kastetmiyorum. Sadece karşılıklı ve sinir bozucu bir aşk festivaliydi demek istedim. Muhtemelen çenemi kapatmalıyım. Kötü bir ruh halindeyim."

"Öğle yemeği yemek ister misin?" Yemek, Kingston'ın bu konuyu değiştirme yöntemidir.

"Hayır. Yorgunum. Biraz kestirmem lazım."

Eve gittiğimde yapmam gerektiği gibi ilaçları alıyorum ve uyluğuma soğuk kompres yaparak kanepede uyuyakalıyorum.

Kardeşim bu öğleden sonra evde, bu yüzden kendime bir iyilik yapıp banyo yapıyorum, böylece sıcak terapi işlerini halledebiliyorum. Stevie bana bugün yapmam gerekenlerin kısa bir listesini bıraktı; bunların arasında bir epsom tuzu banyosu daha yapmak, soğuk kompreslerle dönüşümlü olarak uygulamak ve takım fizyoterapistimle yaptığım egzersizlerin ayrıntılı bir kaydını tutmak var.

Küvete kendi başıma girmeye çalışıyorum ama kendime daha fazla acı çektirmeden yapamıyorum, bu yüzden Nolan'ın bana yardım etmesini istiyorum. Biri taşaklarıma ateşli bir maşayla vuruyormuş gibi sertleşirken, seksi bir pilicin her tarafımı sarmasının ne kadar berbat bir şey olduğu konusunda çenesini kapatmıyor.

Boktan günümün en önemli anı Stevie'nin saat yedide kapımda belirmesiyle başlıyor. Bir elinde dün ona getirdiğim pizzadan bir parça, diğer elinde ise rulo yapılmış bir yoga matı tutuyor. Bugün üzerinde bir çift atletik şort ve bir atlet var. Çok fazla ten sergileniyor. Sıkı kasların etrafına sarılmış bronzlaşmış ten. Formda kalmak için çok çalıştığı belli ki bunu takdir edebiliyorum çünkü ben de aynı şeyi yapmak zorundayım.

Dudaklarını büzerek bana bakıyor. "Görüyorum ki yine kıyafetlerimiz bitmiş." "Ateşim var."

"Eminim biliyorsundur, Billboard Balls." Yanımdan geçip giderken saçlarını omzunun üzerinden atıyor - artık soluk mavi.

"Bana ne dedin?"

"Ben ve kızlar işte sana böyle sesleniyoruz."

"İş yerinde benim hakkımda mı konuşuyorsun?"

"Senin nasıl bir pislik olduğundan bahsediyorum, bu yüzden egonu şişirmesine izin verme." Bana bir bakış fırlattı. "Bu öğleden sonra sana söylediğim gibi epsom tuzu banyosu yapıp buz terapisi uyguladın mı?"

"Evet."

"Harika. Şimdi bana bugün takım terapistinizle neler yaptığınızı özetleyin. Onu gördüğünü varsayıyorum? Onu mu?" Koltuğuma çöktü ve bacaklarını . Ayakları çıplak, ayak tırnakları saçlarıyla aynı renge boyanmış.

"O, ve devam et ve kendini evinde hisset," diye homurdandım.

Bana şuruplu bir gülümseme veriyor. "Bugünkü seansın Cumartesi gecesi bir seks işçisinden daha berbat geçmesini istemiyorsan, tavrına dikkat et dostum."

Kendimi koltuklardan birine bırakıyorum. "Çoğunlukla bacaklarımı dürttü ve kusma tehlikesi geçirene kadar hareket açıklığı egzersizleri yaptı."

Yüzünü buruşturdu. "Ben yemek yerken kusmaktan bahsetmesen olmaz mı?"

"Sen sordun."

"Kusulan yiyeceklere yapılan atıflar için değil."

Dicken kanepenin kenarına atlıyor ve ona kafa atıyor. Sonra yanındaki minderin üzerine atlıyor, kırık-gıcırtilı-oyuncak sesleri çıkarıyor ve yüzüne yaklaşıp pizzasını kokluyor. Kadın ona çenesinin altından bir çizik atıyor ama çocuk orada kalmıyor. Bunun yerine, koltuktan atlıyor ve içindekileri kontrol etmek için tabağına doğru koşuyor.

Sehpanın üzerinde duran kardeşimin insülin kitini karıştırıyor, yüz ifadesi endişeye dönüşüyor. "Şeker hastası mısın?"

"Hayır, kardeşim öyle." Keşke o şeyi kaldırsa ama hep bir yerlerde duruyor: sehpa, mutfak tezgahı, banyo. Sonunda ona yedek bir tane aldım ve kendisinininkini bulamama ihtimaline karşı ecza dolabımda saklıyorum.

"Tip bir mi, iki mi?"

"Bir." Kardeşimin sağlık sorunları hakkında konuşmayı sevmiyorum, çünkü beni ondan daha fazla strese sokuyor gibi görünüyorlar.

"Bu yüzden mi ehliyeti yok?" Stevie pizzasından bir zeytin koparıp ağzına atıyor.

"Hemen hemen, evet." Lisansı vardı, ancak geçtiğimiz yıl kontrolsüz insülin sorunları nedeniyle çok fazla hastaneye gittiği için lisansı elinden alındı. Ehliyetini geri alabilmesi için bir yıl boyunca temiz olması gerekiyor. Görme yetisi de çok iyi değil, bu da ona karşı bir başka darbe.

"Bu benim babama da oldu." "Baban

şeker hastası mı?"

"Öyleydi. Bir süre komplikasyonlar yüzünden vefat etti."

"Kahretsin. Özür dilerim."

"Teşekkürler. Ben de." Son pizza dilimini de ağzına tıktırıyor. Ona daha fazla soru sormak istiyorum, ne tür komplikasyonlar ve ehliyetini kaybetmesi için ne olduğu gibi, ama kışında yaylar varmış gibi koltuktan zıplıyor ve kocaman, çok sahte bir gülümseme yapıyor. "Bu kadar yeter. Hadi şu partiyi başlatalım." Bana sırtını verdi.

Yoga matını seriyor.

Kıçına bakıyorum ve kişiliğinin katmanlarını düşünüyorum. Alaycı ve şirret, tatlı ve yardımsever, ama sanırım diğer tüm parçalarının arkasına saklamaya çalıştığı bazı kırık parçaları da var. Bir NHL oyuncusunun küçük kız kardeşi, babası vefat etti ve kirasız olması dışında emin olmadığım nedenlerden dolayı erkek kardeşinin kullanılmayan çatı katında yaşıyor.

", huysuz pantolon, bakalım bugün ne kadar sertsin."

Yere uzanmak kolay değil ve Stevie yarın taşınabilir masaj masasını getireceğine söz veriyor. Ekibin fizyoterapistinin bu sabah yaptığı gibi başlıyor, bacaklarımı ne kadar kaldırıp bükebildiğimi ve ağrının hangi noktada donuk bir sızıdan şiddetli bir zonklamaya dönüştüğünü kontrol ediyor.

Oldukça sefil bir durum, ama bana acı veriyor olsa da, ellerinin üzerimde olmasından kesinlikle nefret etmiyorum.

Esname hareketleri gibi hareket açıklığı da korkunç hissettiriyor ama bu, yaralanma bölgesinin etrafındaki kasları palpe etmeye ve gerginlik olup olmadığını kontrol etmeye başladığı zamanla kıyaslanamaz bile. En kötü noktaları bulmakta ve gevşeyene kadar üzerinde çalışmakta iyi, ama ben gerginim ve her dokunuş kasıklarımın şiddetli bir ağrı gönderiyor.

Stevie yanımda yere oturuyor ve bacaklarından birini yaralı bacağımın altına yerleştiriyor. Bu, baskıyı azaltmak içindi, böylece hiçbir kasım iş yapmayacaktı. Parmak uçlarıyla dizimin iç kısmından başlayarak morarmanın kenarlarına hafifçe bastırıyor.

İyi hissettirmiyor ama vücudum fiziksel temasa öyle bir tepki veriyor ki, eğer üstesinden gelemesem farklı türden bir acıya dönüşecek. *The Shining*'den aynı görüntüleri tekrar açıyorum ve sonra Charlize Theron'un *Monster*'da bir katil olduğu zamanları, çünkü çürüyen cesetler ve kadın seri katiller, aletin olmamasını tercih ettiğim şekilde tepki vermesini önlemeye yardımcı olmalı.

Ama Stevie'nin göğsü kalçamın dış tarafına bastırıyor, uzun, soluk mavi at kuyruğu tenimi gıdıklıyor ve parmakları yukarı doğru hareket etmeye devam ediyor, bu yüzden kontrolüm kaymaya başlıyor.

"Durman gerek."

"Sana çok mu acı çektiriyorum?" Stevie avucunu uyluğumun iç kısmına bastırıyor, bu da hiç yardımcı olmuyor.

"Çok fazla temas var. Tenin tenimde çok fazla. Bu dikkat dağıtıcı. Üstünü kapatamaz mısın?" Ve ben yine pislik olmaya geri döndüm. Aslında hiç bırakmadım.

"Ne?"

Kıyafetini işaret ediyorum. "Benimle alay etmeye mi çalışıyorsun? Mesele bu mu?"

Kaşlarını çatıyor ve burnu kırışıyor. Neredeyse sevimli, ki bu hiç iyi değil.

Onun hakkında *şirin* gibi şeyler düşünemem. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ona doğru bir el salladım. "Sen. Bu. Yarı çıplaklık." "Bir çift iç çamaşırı giyiyorsun."

Tamam, haklı olduğu bir nokta var. "Habersiz geldin."

"Telefon numaranız bende yok, sizinle başka nasıl iletişime geçmemi önerirsiniz? Kendini gizlemek için bir sürü fırsatın yokmuş gibi de davranmadın. Ve bu neden bir sorun olsun ki? Bunun senin acı seviyenle ne ilgisi var?"

"Beni sertleştiriyorsun!" .

Birkaç kez göz kırptı ve gözleri kasıklarımaya kaydı. Bir semi sporu yaptığım çok açık. "Bu nasıl benim hatam oluyor?"

"Göğüslerini bacaklarımda hissedebiliyorum ve ellerin aletimin yanında. benim kontrolmde olan bir şey değil."

"Belki bir dahaki sefere bunu yapmadan önce bir tanesini ovalamalısn, böylece kendini utandırmazsn."

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Sanki biri taşaklarıma paslı bir biftek bıçağı saplıyormuş gibi hissediyorum."

Stevie oflayıp pufluyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Ne yapmamı istiyorsun? Durmamı mı? Sana yardım etmezsem benim için sorun olmaz."

Uzaklaşmaya başladı ama ben bileğini tuttum. "Bekle. Belki zerine bir sweatshirt falan giyebilirsin. Çamaşır odasında birkaç tane temiz tişört vardır. Lütfen?"

Gözlerini deviriyor. "Peki, tamam. Ama vücut parçalarını kontrol edemiyorsun diye bana kızma."

Bir dakika sonra üniversitede giydiğim kapuşonlulardan biriyle geri geldi. Gerçekten yardımcı olmuyor. Hala çok fazla fiziksel temas var ve şimdi losyonunun tatlı kokusu amaşırlarıma karışıyor, bu yüzden sanki bana sarılmış gibi. "Konuşabilir misin lütfen?"

"Ne hakkında?"

"Herhangi bir şey. Neden Seattle'a taşındınız?"

"Eski erkek arkadaşım burada bir iş buldu, ben de yle."

Bu pek mantıklı değil. "Neden eski sevgilinin yaşadığı yere taşınmak istiyorsun?"

"nk ben buraya taşınana kadar o benim eski sevgilim değildi." Sesi bir şekilde aynı anda hem daha yumuşak hem de daha sert.

Kasıklarımadaki ağrı ve profesyonel bir sıfatla da olsa çekici bir kadının bana dokunmasının ne kadar güzel olduğuna odaklanmaktan kendimi alamamam sayesinde beynimin yarısı çalışırken tüm bunları bir araya getirmeye çalışıyorum. "Ama sadece birkaç haftadır mı buradasın?"

"Evet." Yüz ifadesi kasıtlı olarak nötr kalıyor.

"Anlamıyorum."

"Birlikte taşınmamız gerekiyordu. Daireye yerleşmek ve işine başlamak için birkaç ay erken geldi. Ben bir uçakla geldim.

Doğum günümde birlikte olabilmek için planladığımdan birkaç gün erken geldim ve o çoktan kutlamaya başlamıştı."

Burada önemli bir detayı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. "Bu ne demek oluyor, 'zaten kutlama yapıyordun'?"

"Bu, doğum günümde onu benim dışımda biriyle sevişirken yakaladığım anlamına geliyor."

Bu adam açıkça beyin özürlü bir aptal. "Ne sik kafalı ama. Bu adam böyle bir şey yaptığına göre özel bir tür aptal olmalı."

"Ve şimdi her gün onunla birlikte çalışma zevkine sahibim."

Yüzünü izlerken içime ağır bir his yerleşiyor. Dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış, çenesi gergin, ama yanakları kızarmış ve çenesinde hafif bir titreme var. "Neden istifa etmiyorsun? Başka bir yerde iş bulmuyorsun?"

"Çünkü o zaman kazanır ve bunun olmasına izin vermem mümkün değil. Ayrıca, ilk işe aldıkları kişi bendim. Ona o aptal mülakatı ben ayarladım, yani başka bir iş bulması gereken biri varsa o da odur. Artık orada arkadaşlarım var ve onun dışında harika bir klinik." Başparmağını çok acıyan kasık bandımda gezdiriyor. "Her neyse, kardeşimi aradım ve burada kalabileceğimi söyledi, işte buradayım."

"Dur bakalım. Bunların hepsi buraya ilk geldiğin gece mi oldu?" Kızgın Karışıklık Ekspresi'ne biniyordu: lekeli yüz, kırmızı gözler, koordinasyonsuz, gürültücü.

"Evet."

"Doğum gününde mi?" "Doğru."

Dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum. Kolay değil ve vücudumun pek çok yeri ağrıyor. "Sana pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

"Çok gürültü yapıyordum; beni kardeşimin metresi sandınız. Hiçbir fikrin yoktu."

"Ama eğer ben-" Rook'tan zaten hiç hoşlanmıyor , onun hakkında hemen bir sonuca . Yine de gecenin bir beni uyandırırda ama daha az pislik gibi davranabilirdim.

Ayağa kalkmak için iter. "Sanırım bu gecelik işimiz bitti. Tekrar buz koymalısın, böylece benim dürtüklemelerim yüzünden daha da kötüleşmez."

Bileğini tuttum. "Hey." Kıcımlı yerden kaldırmaya çalışıyorum ama koltuk değneklerim yok ve bu cehennem gibi garip.

"Özür dilerim. Düşünemedim. Bir saniye bekle." Stevie onları benim için aldı ve kalkmama yardım etti. Hızlıca yoga matını topluyor ve kıcı yanıyormuş gibi kapıya yöneliyor.

"Stevie." Yardımcı olacak bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Eski sevgilisi aptalmış gibi, çünkü açıkça öyle. Stevie muhteşem, alıngan ve muhtemelen onun aldatan kıcı için fazla iyi biri. Bana yardım etmek için fazla iyi.

Etrafında dönüyor, telaşlı ve gözyaşlarının sınırında geziniyormuş görünüyor. Kahretsin. Onu ağlatmasam iyi olur. Gözyaşlarıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Şu anda bana iyi davranma, Bishop."

Belli ki medyum ya da ben paniğimi yüzüme yansıtıyorum. "Ama -" Elini kapı koluna koyarken, hoş olmayan ama hıyarca da olmayan bir şey söylemeye çalışıyorum. "Hâlâ numaran bende yok."

Başı öne düşüyor ve omzunun üzerinden bakıyor, yüzünde kısa bir süre için alaycı bir gülümseme beliriyor. "Yarın akşam aynı saatte. Ben bir muumuu giyeceğim, sen de kendini kontrol edebilmen için gerçek kıyafetler giyeceksin."

O gittikten sonra uzun bir süre oturma odasının ortasında durup, üzgün ayrılmasını engellemek için ne söyleyebileceğimi anlamaya çalışıyorum.

Yarım saat sonra kapısının altından üzerinde numaramın olduğu bir kağıt parçası attım. Önemli bir şey değilmiş gibi geliyor ama birkaç saniyeliğine de olsa eğilmek çok acıttı.

Bir saat sonra tanımadığım bir numaradan mesaj aldım.

Bacağına buz koydun mu?

Ben de bir tane ateş ettim:

Stevie mi?

Bir yanıtın ortaya çıkması uzun sürmez:

Hayır. Rastgele biri bacağını soruyorEvet. Stevie.

Stevie.

Piskopos **Are you okay?**

Stevie: **Fine.**

Piskopos: **Your ex is a fucking idiot.**

Sonunda yanıt vermeden önce noktalar birkaç kez belirip kayboluyor.

Stevie: **Ice your leg, Shippy.**

Piskopos **Don't call me that. Lying in bed with ice on my leg right now.**

Stevie **So you can follow orders. Good to know.** Bishop:

Just depends on who's doing the ordering. Stevie:

See you tomorrow.

Piskopos: **Okay.**

Uzun bir süre kısa mesajlar dizisine bakıyorum, eski sevgilisinin nesi olduğunu ve Stevie gibi güçlü ve alıngan birinin nasıl olup da en başta böyle biriyle birlikte olduğunu merak ediyorum.

♦ ♦ ♦

Ertesi gece Stevie saat yedide geldi ve bana yakın zamanda birinin onu kazıkladığını söylememiş gibi davrandı. Ayrıca kocaman bir kapüşonlu sweatshirt ve büyük boy bir eşofman giymişti. Gülünç görünüyor. Bunun yardımcı olmalı, ama olmuyor.

Eski sevgilisi ve babası hakkında kişisel sorular sormak istiyorum, ancak garip olmadan bu konuyu açmamın bir yolu yok, bu yüzden yalnız bırakıyorum.

Bunu takip eden hafta garip bir işkence biçimidir. Günlük çift PT seansları iyileşme sürecine kesinlikle yardımcı oluyor. Morluklar korkunç siyah renkten mor yeşile dönmeye başlıyor ve kenarlarında güzel sararma lekeleri oluşuyor. Çirkin ama iyileşiyor ve takım fizyoterapistim iyileşmeye yardımcı olmak için seanslarımız dışında yaptığım tüm sıkı çalışmalar için beni övmeye devam ediyor.

Hepsi Stevie'nin işi. Eğer bir ruh hali içindeysem -ki kabul edelim, sürekli bir ruh hali içindeyim- o zorlamaya devam ediyor, benim ona verdiğim tavrı o da bana veriyor.

İlk birkaç gün bol eşofmanlar giydi, ancak bunun fiziksel reaksiyonum üzerinde bir etkisi olmadı. Bu yüzden büyük beden kıyafetleri bıraktı ve atletik koşu şortlarına ve spor sütyenlerinin üzerine giydiği atletlere geri döndü.

Çatı katında yaşayanlara özel spor salonuna gitmediğimiz sürece -ki bu da oranın nadiren kullanıldığı anlamına geliyor- boxer külot ve bazen de basketbol şortundan oluşan üniformama sadık kalıyorum.

Bu akşam Stevie eve geldiğinde akşam yemeği sipariş edip PT'ye gitmeyi düşünüyorum. Kendimi iyi hissediyorum ve yarın doktorumla bir muayenem var, bu yüzden tamamen gevşemiş ve esnek bir şekilde gitmek istiyorum. Bazı esneme hareketleri üzerinde çalışabiliriz, Stevie bacağıma masaj yapabilir ve ben de ısı ve buzla işimi bitiririm.

Yarın akşam Alex'in evinde buluşma var. Gerçekten gitmek istemiyorum çünkü

A. Tüm bu sosyal saçmalıkları sevmiyorum;

B. Stevie ile PT seansına giremeyeceğim anlamına geliyor.

Sezon bir hafta içinde başlıyor, bu yüzden takım arkadaşlarımla birlikte biraz çaba göstermem gerekiyor, çünkü en azından ilk birkaç maç buzda olamayacağım ve bu benim iyimserliğim. Ekstra PT ile bundan daha fazlasını kaçırmayacağımı umuyorum.

Oturma odamda Stevie'yi bekliyorum ve asansörü dinleyebilmek için sesi kapalı bir şekilde televizyon kanallarını çeviriyorum. Evet, bunun ürkütücü olduğunun farkındayım. Yarım saatten fazla bir süre önce ona mesaj attım ama hâlâ cevap alamadım.

Asansörün zil sesi beni alarma geçiriyor. Koltuk değneklerimi kapıp kendimi yukarı çekiyorum, son birkaç gündür ne kadar az acıdığımdan memnunum. Koridorda bir kapı sesi duyuyorum ama bu benim kapım değil. Tam zamanında gözetleme deliğine ulaştım ve bir adamın dairesine girip kaybolduğunu gördüm.

Lanet olası bir *adam*. Ben olmayan biri.

Gözümü gözetleme deliğine dayayıp adamın geri gelmesini bekliyorum.

"Son yarım saat içinde hareket ettin mi?" Nolan beni korkuttu. "Ne?"

"Buradan üç kez geçtim ve sen kıpırdamadın. Ne halt ediyorsun sen?"

"Adamın biri Stevie'nin dairesine girmiş ve geri çıkmamış." Nolan'ın kaşları kalkıyor ve yüz ifadesini düzeltmeden önce sırtııyor.

"Ve bu bir sorun çünkü ?"

"Çünkü bu gece bir seans yapmamız gerekiyordu, bu yüzden. Mesajlarıma da cevap vermedi. Yarın takım doktorunu görmem gerekiyor. Buza geri için ilerleme kaydetmiş olmam gerekiyor ve şimdi beni yüzüstü bırakıyor!"

"Yani seninle seanslar dışında bir hayatı olduğu için kızgınsın, ki bunun için para almıyor, tabii senin iç çamaşırlarınla ortalıkta dolaşman bir şekilde bir geri ödeme biçimi haline gelmediyse?"

"Ben böyle rahatım ve onun umurunda değil. Ayrıca bana yardım etmeyi teklif etti. Bu onun da yararına."

Nolan kanepeye yaslanır ve Dicken ayağa fırlar, Nolan'a sürtünene kadar kenar boyunca yürür. "Öyle mi, şimdi? Kurduğun bu küçük anlaşmanın ona nasıl bir faydası olabilir?"

"Benimle çalışarak deneyim kazanıyor."

"Yani pisliklerle en iyi nasıl başa çıkacağını öğreniyor?"

Dicken miyavlıyor, sanki anlaşmış gibi. Sadece onu beslemeye en istekli olan kişiye sadıktır.

"Siktir git. Ben her zaman bir pislik değilim. Bir NHL oyuncusunu rehabilite edecek. Neyin işe yarayıp neyin yaramadığını, neyin ilerleme kaydetmeme yardımcı olduğunu, ne kadar zorlamam gerektiğini öğreniyor. Bu onun için kariyer açısından iyi."

"NHL'de oynayan bir erkek kardeşi olduğu gerçeğini neden ilk etapta onu profesyonellerle çalışan bir kliniğe sokmak için kullanmıyor?"

"Çünkü bir şeyler elde etmek için kardeşinin bağlantılarını kullanmaktan hoşlanmıyor."

"dairede yaşıyor, değil mi?"

"Sadece sik kafalı eski erkek arkadaşı onu aldattığı ve kalacak başka bir yeri olmadığı için. Dairesinde o olmasa iyi olur. Onun kıcını tekmeleyeceğim." Koltuk değneklerimle burnunu kırmak zorunda kalsam da umurunda değil; o orospu çocuğunu alaşağı edeceğim. Telefonumu çıkarıp Stevie'ye bir mesaj yazıyorum, ama telaşlıyım, bu yüzden birkaç kez silip baştan başlamak zorunda kalıyorum.

Sonunda kararımı verdim:

Benim için hazır mısın? Sana gelmeli miyim?

Çatışmacı değil ve ölüm tehditleri yok, bu yüzden bence iyi. Güzel ve tarafsız.

"Komşumuzdan yemin eden biri için biraz bölgeci konuşuyorsun."

"Bölgeci davranmıyorum. Rehabilitasyonum için ona ihtiyacım var." Nolan homurdandı. "Kendine bunu söyleyip duruyorsun, Shippy."

Nolan'a cevap verme zahmetine girmiyorum, çünkü beni yemiyor ve ekranımda inç kurdu noktaları beliriyor. Mesajını okuduğumda kaşlarımı çatıyorum:

İyi bir zaman değil. Msg l8r.

"Uygun bir zaman değil mi? Mesaj sonra mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu meşgul olduğu anlamına gelir ve meşgul olmadığında sana geri dönecektir. Sana korkaklığı bırakmanı ve korkağı sahiplenmeni söylemiştim."

Kasıklarımı gösteriyorum. Bugün üzerinde **TEHLİKE: BASINÇ ALTINDAKİ İÇERİKLER** yazan bir boxer giyiyorum. Stevie'nin komik bulacağını düşündüm, çünkü bu doğru. En azından artık her sertleştiğimde taşaklarımı aside batırmışım gibi hissetmiyorum. "Kukuya sahip çıkamam."

"Yine de dilin ve parmakların zarar görmemiş." Nolan başını sallar. "Sen bir aptalsın. Eğer bir randevusu varsa, kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

Koridorda dolaşıyor, bekâr kalarak güzel yıllarımı nasıl boşa harcadığımdan yakınıyor.

Gözümü gözetleme deliğine dikip bekledim. Ve biraz daha bekledim. Kapı nihayet açıldığında saat neredeyse sekiz olmuştu. Ben de koridora çıkıyorum, başkası yapmadan önce kardeşimin söylediği şeyi yapmaya hazırım: amcığı sahiplenmek.

BÖLÜM 14

CİDDİ Mİ?

Stevie

Koridora adımımı atar atmaz Bishop'ın kapısı açıldı. Bir koltuk değneğine yaslanmış, gözleri kısılmış ve bana odaklanmış. "Bu gece için hala anlaştık mı, yoksa başka bir şeyle mi meşgulsün?"

RJ'i hissedebiliyorum. "Winslow, burası lanet soyunma odası değil. Lanet olası iç çamaşırınla ne halt ediyorsun?"

Kardeşimin kocaman eli gözlerimi kapatıyor ve serçe parmağı neredeyse burnuma giriyor.

Elini savuşturup ulaşamayacağı bir yere doğru dönüyorum. "Sanki daha önce hiç iç çamaşırıyla bir erkek görmemişim gibi."

"Rook?" Bishop'un biraz öfkeli ifadesi, bakışları bana kaydığında yumuşuyor. "Neden kardeşinin bittiğini söylemedin? İki saattir bekliyorum."

"Sana akşam planlarımı anlatmam gerektiğini fark etmemiştim."

"Burada ne haltlar dönüyor?" RJ'nin alev alev yanan gözleri Bishop'a sabitlenmişti.

Bu ikisinin birbirlerine bakışlarına bakılırsa, birbirlerinden pek hoşlanmadıklarını hissediyorum. Bu, Bishop ile hokey etrafında dönen konuşmalarımın neden sadece PT'si ve arkadaşı Kingston ile ilgili olduğunu açıklayabilir. Bishop aslında biraz yalnız biri gibi görünüyor. Ya da evcimen. Ya da her ikisi de.

RJ'in dudağı seğiriyor. "Bu adamla mı *takılıyorsun*?"

"Shippy'ye PT'de yardım ediyorum." Bu takma adı bilerek kullanıyorum, Bishop'a bana neden olmak üzere olduğu cehennem dramını takdir etmediğimi bildirmek için.

"*Shippy?*" RJ gözleri yuvalarından fırlayıp yere yuvarlanacakmış gibi bakıyor.

"Kody'nin yatması gerekiyor, Lainey de seni bekliyor." Kardeşimi dirseğinden tutup asansöre götürüyorum ve düğmeye üç saniyeden kısa bir sürede dört yüz bin kez basıyorum. Neyse ki hemen açılıyor. Kardeşimin şokunu ya da her neyse onu asansöre itmek için kullanıyorum. Beni de kendisiyle birlikte sürükledi.

Başparmağımı tekrar tekrar kapalı otoparkın düğmesine basıyorum ve koridorda hâlâ kırmızı iç çamaşırlarıyla duran ve çok kızgın görünen Bishop'a ters ters bakıyorum. Sanki buna hakkı varmış gibi. Tanrım.

Kapılar kapanırken kardeşim parmağıyla Bishop'a doğru işaret ediyor. "Ne haltlar dönüyor burada? Onunla çıkmasan iyi edersin."

"Affedersiniz?"

RJ kollarını kavuşturur. "Bir hokey oyuncusuyla çıkamazsın." "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Az önce kalbini ezip geçtiler Stevie. Gerçekten şu anda biriyle birlikte olman gerektiğini düşünüyor musun? Özellikle de yılın yarısından fazlasını seyahat ederek geçiren biriyle? O adamın bir palyaço olduğundan bahsetmiyorum bile."

Şakaklarımı ovuşturarak öfkemi bastırmaya çalışıyorum ama bunun kazanabileceğim bir savaş olduğunu sanmıyorum. "Pekâlâ, öncelikle Rook, ne yapacağımı ya da kiminle yapacağımı sen belirleyemezsin. Ben çocuk değilim. Ben bir yetişkinim ve sana ya da başkasına danışmadan yetişkin kararları verebilirim. İkincisi, Bishop'la çıkmıyorum."

RJ alay ediyor. "Hadi ama Stevie. Beni aptal mı sanıyorsun? Koridorda iç çamaşırlarıyla seni iki saattir beklediğini söylüyordu." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve dar alanda adım atmaya çalışıyor. Etkili olmuyor çünkü iki adımda bir uçtan diğerine geçiyor. "Onunla takılıyor musun?"

"Kasıklarında bir sakatlık var, RJ. Seks yapamaz." "Bunun için şükürler olsun," diye tersliyor.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve onu otoparka doğru ittim. "Fizik tedavisinde ona yardım ediyorum, kırık aletine binmeye çalışmıyorum. Bu seni ." Yine de bunu düşündüm. O sırada

Seanslarımızda Bishop'u tanıdım ve o somurtkan dış görünüşünün ve çoğu zaman ciddi kaba hakaretler olarak karşımıza çıkan kötü düşünülmüş yorumlarının altında gerçekten iyi bir adam olduğunu düşünmeye başladım.

Ayrıca delicesine seksi, bu yüzden onun hakkında kirli düşüncelerim olmaması için asexüel olmam gerekirdi. Gecelik PT seanslarımızdan sonra özel tek elle alkışlama partilerim için yem olarak kullandığım türden. Vibratörüm son zamanlarda çok iyi çalışıyor. Bunu mantıksızca kızgın kardeşimle paylaşmayacağımdan değil.

"Zaten onunla çalışan bir takım terapisti var. Aslında rehabilitasyonuna yardım eden tam bir ekibi var, o halde neden sana ihtiyacı olsun ki?" RJ'in gözleri şüpheyle kısılr.

Kulağa bu kadar küçümseyici gelmesini eminim ama yine de beni sinirlendiriyor. Rook Bowman'ın küçük kız kardeşi olarak büyümenin bir lanet olmasının nedeni tam da bu. Sanki yaptığım şey o kadar önemsiz ve değersiz ki, gerçek yardımcı olmam mümkün değil. "Yardım ediyorum çünkü daha hızlı iyileşmek istiyor ve bu benim için kariyer açısından iyi bir fırsat. Sakatlanmış bir NHL oyuncusuyla bire bir çalışabiliyorum."

"Eğer istediğin buysa, sana NHL oyuncularıyla çalışabileceğin bir iş bulmayı teklif ettim bile. Tek yapmam gereken genel müdürümüzle konuşmak ve sen de varsın Stevie. Kadın takımıyla çalışmanı sağlayabilecek bağlantılarım var. Böylece hokey oyuncularını Winslow'un dairesi dışında profesyonel bir ortamda rehabilite edebilir ve kondisyon kazandırabilirsin." RJ ellerini saçlarında gezdirmeye devam ediyor, tepesinden tutuyor.

"Sana daha önce de söyledim, bana iş bulmanı istemiyorum. Bunu kendi liyakatimle yapmak istiyorum, benim için tüm bu ipleri çekebilecek yüksek profilli bir kardeşim olduğu için değil. Ben işimde çok iyiyim ve kardeşimin benim için her şeyi yapmasına ihtiyacım yok. Ben bundan daha iyiyim." Sesimi yükseltmemeye çalışıyorum ama tüm bu olanlardan oldukça rahatsız oldum.

"Sence Winslow neden onu tedavi etmene izin veriyor?"

"Çünkü ben teklif ettim ve o da buza geri dönmek istiyor."

RJ iç çeker ve gözlerinin arasındaki noktayı ovuşturur. "Hadi ama Stevie, bu kadar saf olamazsın."

"Sen neden ? Ne hakkında saf?" "Seni *kullanıyor* Stevie."

"Bunu öneren bendim. Ayrıca, bu iki tarafın da yararına olan bir anlaşma, bu yüzden nasıl kullanıldığımı anlamıyorum," diye çıkışıyorum.

"Bunu benden intikam almak için yapıyor."

"Bu hiç mantıklı değil. Ne için senden intikam almak için? Yaralanmadığın için mi?"

"Çünkü yıllardır benimle bir sorunu var ve Seattle'a gelmeyi seçtiğimde takım kaptanı oldum. Onun olması gerekiyordu."

Elimi havaya kaldırıyorum. "Tabii ki seninle ilgili olmak zorunda."

"Sezon öncesi antrenmanlar başladığından beri düşmanca davranıyor. Kıskanıyor ve yönetimle ve koçumuzla sıkı fıkı olmamdan hoşlanmıyor. Siktir!" Kafeste zilin çalmasını bekleyen bir MMA dövüşçüsü gibi etrafta volta atıyor. "Eminim bunu bilerek yapmıştır. Eminim öğrendiğimde bunun beni kızdıracığını biliyordu. Bu yüzden onu rehabilite etmene izin veriyor. O şekilde giyinmiş bir halde salona gelip bu gece için hâlâ anlaşıp anlaşmadığınızı sormasının bir kaza olduğundan şüpheliyim."

"Bu konuda ciddi misin?" Duyduklarıma inanamıyorum; daha da ötesi, inanmak istemiyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, boktan tavırlar bir yana, Bishop'un yardımından gerçekten fayda sağlayabileceğini hissediyorum.

"Havuzlu evi senin için hazırlatacağım ve oraya taşınabilirsin. Eğer böyle bir şey yapacaksa Winslow'la aynı koridorda yaşamana asla izin vermem."

Çoğu zaman içimde tutmaya çalıştığım öfke patlıyor. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Her şey seninle ilgili değil, RJ! İlk birkaç hafta Bishop beni *metresin* sandı. Kız kardeşin olduğumdan haberi yoktu. Yani sana karşı kurduğunu düşündüğün komplo senin kafanın içinde."

"Anlamıyorsun, Stevie-"

Bir elimi havada gezdiriyorum. "Hayır. Anlamıyorsun. Küçük kardeşin olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Her zaman seninle ilgiliydi. Her şeyde ne kadar iyi olduğun, her zaman ne kadar çok ilgi gördüğün. Bishop'ın gerçekten yetenekli olduğum için ona yardım etmeme izin verdiğine inanmak çok mu zor?"

"Senin yetenekli olmadığını düşündüğümünden değil Stevie. Olduğunu biliyorum ve bunu kendimle ilgili hale getirmeye çalışıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum-"

"O zaman dur, çünkü bunun seninle bir ilgisi yok."

Muhtemelen patlamam karşısında şok olmuş bir şekilde birkaç kez göz kırptı ve ifadesi yumuşadı. "Canının yanmasını istemiyorum." Telefonu çaldı.

Hüzünlü bir şarkının nakaratı olan zil sesine bakılırsa arayan Lainey'di.

Onu gerçekten kaybetmenin eşiğindeyim, bu yüzden bu kesinti mükemmel bir zamanlama. "Eve gitmelisin."

"Stevie."

Ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum. "Seni seviyorum RJ, gerçekten seviyorum ama bu benim hayatım, senin değil. Kimse seni iyi ya da kötü kendi seçimlerini yapmaktan alıkoymadı, o yüzden benim de aynısını yapmama izin vermelisin."

Bu sefer asansöre binmemi engellemeye çalışmıyor. Kapı kapandıktan sonra avuçlarımı yüzümde gezdiriyor ve hayal kırıklığımı içime atıyorum. Bishop'ın ona yardım etmeme izin verme nedenlerini ikinci kez tahmin etmek istemiyorum ve şimdi tam olarak bunu yapıyorum.

Ya beni kullanıyorsa? Başımı cama yaslayıp aynalı tavandaki yansımama bakıyorum ve kardeşimle yaptığım bir konuşmanın her şeyi yeniden değerlendirmeme neden olmasından rahatsız oluyorum.

Asansörün kapıları açıldığında, Bishop tüm gülünç iç çamaşırı ihtişamıyla orada beni bekliyordu.

Şu anda onunla uğraşacak zihinsel ya da duygusal enerjim kalmadı. "Seans iptal edildi." Yanından geçip gidiyorum.

"Ne? Bunu yapamazsın. Yarın takım doktoruyla bir randevum var."

"Banyo yap, biraz esneme hareketleri yap ve ardından buz kompresi uygula, iyi olacaksın. Bunun için bana ihtiyacın yok."

Tam ensemde, kelimenin tam anlamıyla. Değneği neredeyse ayağımın üstüne düşüyordu. "Ne haltlar dönüyor burada? Rook sana benim hakkımda ne söyledi?"

"Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylemedi." Kapımın kilidini açtım ve tabii ki Bishop dev gibi bir adam olduğu için ben onu dışarı atamadan buldozerle içeri girdi.

"Saçmalık. Madem bir şey söylemedi, neden beni yüzüstü bırakıyorsun?" "Çünkü senin seviyendeki bir pislikle uğraşacak havada değilim."

"Bir şey söyledi. Neden bana söylemiyorsun?"

Bileğimi tutuyor ama elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Çünkü kardeşimle yaptığım konuşmalar seni hiç ilgilendirmez."

Koltuk değneğinin ucuyla yere vuruyor, sanki ayaklarını kullanmadan tepiniyormuş gibi. "Eğer konuşmalar benim hakkımdaysa, bu benim lanet olası işimdir."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Siz hokey oyuncularının ve kırılğan, aşırı şişirilmiş egolarınızın nesi var?" Bir yanıt beklemiyorum, çünkü bunu gerektirecek bir şey yok. "Biliyor musunuz? Bu saçmalıkla işim bitti. Evine git." Etrafından dolanıyorum ve kapıyı çekerek açıyorum, gitmesini işaret ediyorum.

"Yani sana ihtiyacım olduğuunda beni ekiyor musun?"

"Dediğim gibi, bana ihtiyacın yok. Banyo yap, istersen esneme hareketleri yap, istersen yapma. Sadece beni biraz rahat bırak, lütfen ve teşekkür ederim." Yere bakıyorum çünkü gözyaşlarımla eşindeyim ve bu olduğuunda Bishop'a burada ihtiyacım yok.

Koltuk değneği gözümün önünde beliriyor, sonra çıplak ayakları ve aleti. İç çamaşırı bu gece çok gülünçtü, **üzerinde BASINÇ ALTINDAKİ İÇERİKLER** uyarısı vardı. Karın kasları da gülünç derecede harika ve tam gözümün önünde. Ellerimi pürüzsüz düzlemlerin üzerinde gezdirmek ve tüm çukur ve çıkıntıların izini sürmek istiyorum.

Ağabeyimle yaşadığım o patlamadan ve Bishop'ın şu anki sorgulama tarzından sonra, bu adamdan gerçekten hoşlanmaya başladığımı fark ediyorum. Bu da pek çok nedenden ötürü iyi bir şey değil, en önemlisi de kardeşim ondan nefret ediyor gibi görünüyor ve aynı zamanda yüksek profilli bir NHL oyuncusu: genellikle kaçınmaya çalıştığım bir şey.

"Stevie?" Bishop'ın sesi alçaktı.

Çevresel görüşümde elini kaldırışını izliyorum ve bir an için çenemi yukarı kaldırıp beni ona bakmaya zorlayacağını düşünüyorum. Bu durumda kesinlikle onun önünde kendimi kaybedeceğim.

Kahretsin. Ondan gerçekten hoşlanıyorum.

Eli tekrar yanına düşmeden önce sert parmak uçları yanağımı zar zor sıyrıyor. "Gideceğim, istediğim için değil, bunu daha iyi hale getirmek için ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmediğim ve daha da kötüleştirmek istemediğim için."

Eşiği geçiyor ve kapının arkasından kapanmasına izin veriyorum; sonra kilidi çevirip zincir mandalını sabitliyorum. Kapının sesini dinliyorum, ama birkaç saniyelik sessizlikten sonra gözetleme deliğini kontrol etme isteğime yenik düşüyorum. Hâlâ kapımın önünde duruyor, kaşları yerinde sabit, kafası çok karışık görünüyor.

Bu bende onu tekrar içeri davet etme isteği uyandırıyor ama terapi seansı için değil.

BÖLÜM 15

PARTİ ZAMANI

Piskopos

Dün geceden beri Stevie'yi ne gördüm ne de ondan haber aldım. Dairesinden ayrıldığımda gözyaşlarının eşiğinde olduğundan oldukça eminim. Durumu düzeltmek için bir şeyler yapmak istedim ama bu şeyin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden hiçbir şey yapmadım.

Belki de ona sarılmalıydım. Bu da bir şey olurdu. Ama bunu mahvetmek istemedim ve gerçekten görünüyordu. Ve şimdi bana mesaj atmasını bekliyorum, çünkü biraz zaman istedi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bu yüzden kardeşimin kedi fikri ben kadar beklemede. Ayrıca, Rook'un tüm bu olanlara tepkisi pek iyi olmadı. Umarım kızın artık benimle çalışmak istememesine neden olarak bu işi berbat etmez.

Bu gece Waters'ın moral verici takım partisi için evine gitmem gerekiyor. Saatlerce sosyal ve arkadaş canlısı olmak anlamına geldiği için pek havamda değilim. Ama şu anda buz üzerinde yakınlık kuramıyorum, bu yüzden yüzümü göstermem gerekiyor. En azından birkaç saatliğine.

Kingston beni yedi buçukta alacak. Waters şehrin dışında, malikane sayılabilecek büyüklükte bir evde yaşıyor. Takımdaki en çok kazananların çoğu burada yaşıyor. Sanırım Rook da onlardan biri olabilir, bu da mantıklı, çünkü sürekli Waters'ın kışının dibinde.

Kingston, takım arkadaşlarının arabalarının sıralandığı garaj yoluna girer ve bir SUV'un arkasına park eder. Waters'ın evinin içi en üst düzey döşemelere, cihazlara ve modern mobilyalara sahip.

Waters'ın karısı Violet bizi mutfakta karşılıyor. Kahverengimsi saçları ve gerçekten büyük göğüsleri olan ufak tefek bir kadın. Üzerinde bir çift siyah tayt ve göğsüne kadar uzanan Seattle logolu bir tişört var. Ayrıca hamile gibi görünüyor. Ya öyle ya da tişörtünün altında bir basketbol topu taşıyor.

"Sen Winslow olmalısın." Koltuk değneklerimi işaret etti. "Bunun olduğunu gördüm ve beave'im sempati içinde ağladı." Sanki daha fazla açıklamaya ihtiyacı varmış gibi kasıklarını işaret ediyor. "Bunun ne kadar acı verdiğini hayal bile edemiyorum. Biliyorsun, Alex yıllar boyunca buz üstünde sakatlıklardan nasibini aldı ama hiç kasık çekmesi yaşamadı, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Altı hafta sahalardan uzak kalsaydı ne yapardım hayal bile edemiyorum. Chicago'da oynarken kötü bir darbe almış ve omzunu mahvetmişti ama tüm önemli parçaları hâlâ çalışır durumdaydı, biliyor musun?" Yuvarlak karnını okşuyor. "Ve belli ki o parçalar inanılmaz derecede iyi çalışıyor."

Waters'ın karısı hakkında uyarılmıştım. Hepimiz uyarıldık. Waters tarafından. Violet'in sıfır filtresi olduğunu ve aklına geleni söylediğini açıkladı. Abartıyor olabilir diye düşünmüştüm ama belli ki değilmiş.

"Sanırım bu iyi bir şey?" Her şeyden çok bir soru gibi geliyor.

"Alex öyle düşünüyor gibi görünüyor, genelde ben de öyle, ama beni sürekli hamile bırakıyor, bu yüzden şu anda kararsızım, çünkü bu bir yıl daha bir kadeh şarap içemeyeceğim anlamına geliyor. İçkiden bahsetmişken, size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

Artık ağrı kesici kullanmıyorum, bu yüzden bira kabul ediyorum ama Kingston reddediyor. "Şarap? Kokteyl?" Sonsuz alkol stokunu işaret ediyor. "Oh!

Jöle atıcılarım var! Siz de bir tane yapmalısınız!"

Rook elinde bir birayla birdenbire yanında belirir. "Kingston, Winslow, gelebilmenize sevindim." İkimize de başıyla selam veriyor ama bakışları birkaç saniye daha benim üzerimde kalıyor. "Jöle shoter'ları dağıtmaya başlamak istediğine emin misin Vi? Eğer doğru hatırlıyorsam, en son bir partide jöle içtiğinizde, doğaçlama bir karaoke seansı vardı. 'I Like Big Butts' şarkısını yorumladığın bir video telefonumda bir yerlerde kayıtlı."

Violet, üzerinde küçük ışıltılı mücevherler olan manikürlü bir tırnağını ona gösteriyor. "Emzirmeyi yeni bitirmiştım ve neredeyse iki yıldır bir şey içmemiştim. Ayrıca bunu silmen gerekiyordu. Ve bu çocuklar için bir Jell-O shoter karaokeye yol açmaz." Bir tanesini Kingston'a uzattı.

"İçinde ne var?" Kokluyor.

"Çoğunlukla jöle," diye yanıtlıyor

Vi. "Ve votka," diye açıklıyor

Rook.

"Teşekkür ederim ama ben kullanıyorum hanımefendi." Kingston bana ikram etti. Kabalık etmek istemediğim için alıyorum, sezonun başlangıcına kadeh kaldırıyorum ve limonlu jöleyi boğazımdan aşağı yakarak öksürerek içiyorum.

"Gerçekten güçlü mü?" diye soruyor.

Cevap vermeden önce boğazımı temizlemem gerekiyor. "Birazcık."

"Belki de bu sefer oranı doğru tutturdum." Karnını okşuyor. "Onları deneyemem, bu yüzden votkayı fazla kaçırmış olabilirim." Dikkatini tekrar Kingston'a çeviriyor. "Süper sorumluluk sahibi olduğun için tebrikler. Size su, maden suyu, soda, portakal suyu getireyim mi? Neredeyse ne isterseniz var."

Kingston barı inceliyor. "Zahmet olmazsa bir bardak süt alabilir miyim, lütfen hanımefendi?"

"Aman Tanrım, bu harika." Başını geriye atıp gülüyor ama hiçbirimiz katılmayınca duruyor. "Bir dakika. Sen ciddi misin?"

Kingston'ın kulakları kıpkırmızı olur ve ellerini pantolonunun ceplerine sokar. "Evet hanımefendi, ama bu mümkün değilse su alabilirim."

"Sütümüz var ama bana hanımefendi demeyi bırakmalısın. Kendimi yaşlı hissettiriyorsun."

"Özür dilerim hanımefendi. Bayan Waters'ı kastetmiştim. Bu bir alışkanlık ve hakaret olarak algılanmasın."

Violet Rook'a döner. "Bu adam gerçek mi?"

"Kingston Tennessee'den. Orada terbiyeli yetiştiriliyorlar," diye açıklıyor Rook. Bakışları bana kayıyor. "En azından çoğu zaman."

"Belki de onu kız kardeşinle tanıştırmalısın. Adı Evie, değil mi?" Rook ve ben aynı anda "Stevie," diyoruz.

Violet bana sorgulayan bir bakış atıyor ve Rook bana ters ters bakıyor. "O hokey oyuncularıyla çıkmaz." Rook bu yorumu bana yöneltiyor.

Tabii ki cevap veriyorum. "Stevie kiminle çıkıp çıkamayacağını senin belirlediğini biliyor mu?"

Rook alay eder. "Stevie'ye hiçbir şey dikte etmiyorum. Bu onun seçimi. Medyanın ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyor, buna takım arkadaşlarım da dahil."

"Yine de hepimiz spot ışıkları altında yaşamıyoruz," diyorum ve bunun aptalca bir şey olduğunu kabul ediyorum.

Rook omuz silkiyor. "Uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktı. Kolay bir ayrılık değildi ve bir başkasına girmeye hazır değil."

"Tamam, o zaman sizi tanıştırmayayım." Violet Kingston'ı işaret ediyor. "Bu çok kötü, çünkü Lainey'nin bana söylediğine göre çok güzel ve çocuklarla arası iyi. Sen de muhtemelen en az bir düzine çocuk sahibi olmak isteyecek birine benziyorsun."

"Bir kız arkadaşım var ve henüz çocuk sahibi olmaya hazır değil." Kingston bir elini göğsünde gezdiriyor ve kıyafetine bakıyor. "Ama on iki çok fazla olur."

"Elbette, ama onları yapmak eğlenceli." Violet buzdolabından sütü alıyor. "Yüzde iki olur mu?"

"Evet, hanımefendi. Yani Bayan Waters."

"Lütfen bana Violet de." Ona bir bardak süt dolduruyor ve tezgâhın diğer tarafına kaydırıyor.

Alex karısının arkasından yaklaşır ve onu yanağından öper. "Kingston, Winslow, gelebilmenize sevindim. Seni ayakta görmek çok güzel! Duyduğuma göre yaran çok iyi iyileşiyormuş."

Bu, bugünkü seanstan sonra terapistimle konuştuğu anlamına geliyor olmalı. "Çünkü çifte PT çekiyor." Rook ilacından büyük bir yudum aldı.

Bira.

"Çifte PT mi? Takım terapistiyle mi?" Alex'in kaşları aşağı doğru çekilir.

"O

bundan bahsetmemişti."

Kahretsin. Artık Stevie'nin dün gece ona tam olarak ne söylediğini biliyorum. "Kız kardeşimle," diyor Rook kesin bir dille.

"Üniversite kliniğinde çalıştığını sanıyordum. Fikrini değiştirdi ve tavsiye mektubunu senin yazmanı mı istedi? Bilseydim ben de bir şeyler söyledim."

"Hâlâ üniversite kliniğinde çalışıyor." Çenesini bana doğru eğdi. "Bishop, buza daha erken dönebilmek için onu kendisine yardım etmeye zorlamayı kendine görev edinmiş."

"O teklif etti. Herhangi bir zorlama olmadı, çünkü onun kendi adına düşündüğünü biliyorsunuz."

Alex aramıza bakıyor ve Rook'un omzuna vuruyor. "Neden üçümüz bu konuşmayı ofisime taşımıyoruz?"

Rook başka bir şey söylemeden tezgâhı yuvarlıyor, ben de onu ve Alex'i mutfaktan çıkıp koridorda takip ediyorum. Yakınlarda bir yerden yüksek perdeden çocuk sesleri geliyor. Şimdiye kadar gittiğim tüm sinema salonlarından çok daha rahat görünen koltuk sıralarıyla tamamlanmış, sinema salonu tarzı gerçek bir odanın önünden geçiyoruz. Bir Disney filmi oynuyor ve çocuklar ekranda ne olduğuna dikkat etmeden koltuktan koltuğa atlıyorlar.

Alex'in ofisi aslında daha çok masası olan bir kütüphane gibi. Bir kanepe ve kulüp sandalyeleri var. Yastıklar, battaniyeler, bir masa lambası ve bir yığın kitap kanepenin bir ucunu kaplıyor. Kapaklarına bakarak Violet'in kitapları olduğunu tahmin ediyorum.

Alex oturmamızı işaret etti. "Viski?"

"Lütfen." Rook birasının kalanını bir dikişte bitirdi.

Çoğunlukla dolu olan şişemi kaldırıyorum. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Arkasını döndü ve pahalı viskiyi alçak bardaklara doldurdu. Reddetmeme rağmen birini Rook'a, birini de bana uzattı. İkinci kez hayır demeyeceğim, o yüzden alıyorum.

Alex karşımızdaki sandalyeye yerleşiyor ve düşünceli bir şekilde viskisini yudumluyor. Sonra, sonunda konuşana kadar sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca bize bakıyor. "Violet'le çıkmaya başladığımızda kardeşi benim takımımdaydı."

"Stevie ile çıkmıyorum. PT'de bana yardım ediyor." Bunu söyleyip duruyorum ama kimse dinlemiyor. Bana başka konularda da yardım etmesini ister miydin? Mesela onunla birlikteyken sürekli mücadele ettiğim sertleşmeyi biraz hafifletmesini? Tabii ki isterdim. O ateşli ve ben de testosteron doluyum. Ama bu noktada söylediklerim doğru.

"Size ne sıklıkla yardım ediyor?"

"Her gün. Dün ve bu gece hariç." Rook'a bir bakış fırlatıyorum, çünkü dün gecenin gerçekleşmemesi onun suçu.

Alex bana bakarken sandalyesinin koluna vuruyor. Genelde arkadaş canlısı bir adamdır, bu yüzden biraz sinir bozucu. "Dediğim gibi, Violet'le çıkmaya başladığımızda kardeşi Miller benim takımımdaydı. Pek anlaştığımız söylenemez. Ve sonra kız kardeşimle çıkmaya başlayınca ... bu da işleri kolaylaştırmadı."

"Bunun bir moral konuşması mı olması gerekiyor?" Viskiye yudumluyorum. Tadını sevmiyorum ama koçumun şimdiki karısıyla olan flört geçmişi hakkında tam bir hikâye alacaksam, alkol tüketimimi artırmam gerekebilir.

Rook kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Hayır, bir noktaya değiniyor. Sonunda Butterson'ın kız kardeşiyle evlendi, Butterson da onun kız kardeşiyle. Ne oldu?"

Alex bunun aynı şey olmadığını anlamıyor, çünkü benden intikam almak için Stevie'yi kullanıyorsun."

"Onu senden ne için intikam almak için kullanıyorsun?"

"Çünkü ben takım kaptanıyım ve sen değilsin."

"Oh, Tanrı aşkına. Stevie'yi kullanmayacağım!" Tersliyorum. "Bu senin takım kaptanı olmanla ilgili değil. Buna kızdım mı? Elbette, ama ben kaptan olsaydım ve sen sen de olurdun. Bana yardım etmeyi teklif etti. Ben istemedim. Seninle uğraşmak zorunda kalmadan bir NHL oyuncusunu rehabilite etme fırsatı istedi. Ve dürüst olmak gerekirse? Nedenini anlıyorum, sen de anlamalısın. Ama tek yaptığı bu. Ayrıca, ona karşı bir hamle yapabileceğimden değil." Aletimi gösteriyorum. "Şu anda bırakın başka birini, kendi elimi bile beceremem."

Alex öksürür ve içkisini yudumlar. "Haklı çaylak." "Ortada başka bir şey bunu neden sır olarak saklıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Stevie adına konuşamam ama ikimiz düzenli olarak kalpten kalbe ."

Alex araya giriyor. "İşte düşündüğüm şey. Takım doktoru taramalarınıza baktı ve o ve takım fizyoterapisti size hafif egzersizler için izin verdi."

"Ciddi misin?"

Alex hafifçe gülümseyerek başını sallıyor. "Beklediklerinden iyi bir hafta ileride olduğunu söylüyor. Görünüşe göre çifte PT işe yarıyor, her ne kadar önce bana ve takım terapistlerine danışman gerekse de."

"Yani önümüzdeki birkaç hafta içinde buza geri dönebilir miyim?" Bu gerçekten iyi bir haber. Stevie ile paylaşmak istediğim türden. Ama benimle konuştuğundan emin değilim.

"Bu bir olasılık." Viski bardağını sandalyesinin kolunda döndürüyor. "Hafif egzersizler için izin aldığınıza göre, Rook bunları sizinle birlikte halledecek."

Ve işte harika ruh halim gidiyor.

"Ne? Bishop buza döndüğünde onunla antrenman yapacağımı sanıyordum." Rook'un sesi, bu yeni gelişme karşısında benim hissettiğim kadar mutlu geliyordu.

Alex ikimizin arasını işaret ediyor. "Belli ki aranızda bir düşmanlık var ve bunu çözmenin tek yolu ikinizin birlikte çalışması."

"Ama-"

Rook'un sözünü keser. "Aması yok. Bishop Stevie'yle çalışıyor ve bu değişmeyecek çünkü ben devam etmesine izin veriyorum."

"Ne oluyor Alex?"

Alex kaşlarını çatır. "Belli ki ne yapıyorsa işe yarıyor. Yanılıyorsam düzeltin ama Stevie onunla çalışmak istiyorsa bu onun kararı, sizin değil." Dikkatini tekrar bana yöneltti. "Ve görünüşe göre Stevie'yi dinleyeceksin, bu yüzden bundan sonra yazılı tedavi planları görmek istiyorum. Bunları bana e-posta ile gönderebilir ve ekip terapistine de iletebilirsin, böylece o da geri bildirimde bulunabilir ve buna göre ayarlamalar yapabilir."

"Daha sonra Stevie ile konuştuğumda bunu ona da söylerim."

Rook dişlerini sıkarak, "Sanırım özel olarak konuşmamız gerekiyor, Alex," diyor.

"Eminim biliyorsundur." Alex'in dikkati benim üzerimde sabit kalıyor. "Bunun sadece PT olduğunu söylediğini biliyorum, ama bu şekilde kalıp kalmayacağını merak ediyorum."

"Ne oluyor lan?" Rook'un sesi dehşete düşmüş gibi.

Kendimi savunmak için ağzımı açıyorum, oysa dün kalçamın iç kısmından daha fazla masaj yapmasını istediğimi belirtmeye hazırdım.

Alex elini kaldırıyor. "Bu ikisi birlikte çok fazla zaman geçiriyor ve Stevie boş zamanlarında bunu yapmaya gönüllü oldu. Bu size ne anlatıyor?"

"Bu onun için kariyer açısından akıllıca bir hareket," diyorum, çünkü öyle.

"Bu açıdan bakmaya devam ediyorsun, Bishop, ama ikimiz de biliyoruz ki hoşuna gitmeyen emirleri uygulamakta pek iyi değilsin ve yine de kız kardeşimin emirlerini uyguluyorsun," diye tersliyor Rook.

"Çünkü yardımcı oluyor. İkiniz de istesem bile ona fiziksel olarak hamle yapamayacağımı söylediğim kısmı kaçırdınız mı?" Kasıklarımı gösteriyorum.

"Ama bu anlamına gelmez." Rook kaşlarını çatı.

"Maaşımı yedek kulübesini ısıtmaktan daha fazlasını yaparak kazanmak istiyorum." Alex elini kaldırdı. "de sakın olun. Tek söylediğim Eğer onu kandırmaya çalıştığınızı düşünmezse, Rook PT'ye ya da her ne oluyorsa ona o kadar karşı çıkmayabilir."

"Ortada bir şey yok. Olsa bile bu onu ilgilendirmez. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Burası lise değil." Her zamanki hıyar takınmamaya çalışıyorum ama tüm bu konuşma sinir bozucu.

Cehennem. "Stevie ve benim bir anlaşmamız var ve bu her iki tarafın da yararına. Hikâyenin sonu. Benim amacım buza geri dönmek, onun amacı da oraya ulaşmama yardımcı olmak."

Rook bana doğru bir el sallıyor. "Sana duymak *istediğin* şeyi söylemediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü Bishop ilerleme kaydediyor, bu da onun canla başla çalıştığını kanıtlıyor ve çünkü Stevie sınıf birincisi olarak mezun oldu," diyor Alex bana dönmeden önce. "Stevie seninle birlikte rehabilitasyon üzerinde çalışırken, tüm olan bitenin bundan ibaret olduğu konusunda seni tutuyorum. Bu personelimizin herhangi bir üyesi için de geçerli. Bunu profesyonelce yap. Takım fizyoterapistiyle bir sonraki seansın Pazartesi günü, takım antrenmanından önce, tamam mı?"

"Evet."

"Sana bir antrenman ödevi verecek. Rook, senin görevin onun çok hızlı ve çok zorlamadığından ve kaydettiği ilerlemeyi geri almadığından emin olmak olacak. Ne kadar hızlı iyileşirse, o kadar çabuk buza döner ve PT biter. Ve Rook, olabileceğini bildiğim takım kaptanı ol. Kişisel meselelerini seansa getirme. Eğer bir aksilik yaşarsa, bundan şahsen seni sorumlu tutarım." Kadehini geri devirdi ve viskisinin kalanını boşalttı. "Pekâlâ, bir parti var ve karımın ilk bir saat içinde tüm jöle shoter'ları dağıtmadığından emin olmam gerekiyor, yoksa takım arkadaşların berbat olacak. İyi konuşmaydı. Partinin tadını çıkarın."

Ve görünüşe göre bu son.

Alex bizi ofisinde otururken bıraktı. Artık sürekli kullanmak zorunda olmasam da hâlâ koltuk değneklerine bağıyım. Kıçımı daha hızlı kaldırabilseydim, Rook beni köşeye sıkıştırmaya fırsat bulamadan kaçabilirdim ama o kadar şanslı değilim.

"Kız kardeşime bulaşmasan iyi edersin," diye tersliyor Rook.

"Stevie büyük bir kız. Kendi seçimlerini yapabilir." Bu, doğru olsa bile onu kızdıracağını bildiğim bir cevap.

"Bu onun için zor bir geçiş oldu, bu yüzden onu mahvederek onun nezaketinden faydalanma, yoksa bana hesap verirsin."

". Kız kardeşinle uğraşma. Başka bir şey var mı?" Koltuk değneklerimi ayarlıyorum, tavrımın bana ödül kazandırmadığının farkındayım.

"Ciddiyim, Winslow. Son birkaç yılda çok şey kaybetti ve ihtiyacı olan son şey bir başkasının onu oyalaması."

"Seni çok net duydum Bowman. Onunla dalga geçmeyi planlamıyorum, o yüzden biraz sakinleş."

Bu doğaçlama toplantıdan sonra, "sosyal olma" saçmalığını hissetmiyorum, bu yüzden hemen partiye geri dönmüyorum. Bunun yerine, çoğunlukla Rook'tan kaçmak ve insanlardan bir süre daha uzak durmak için tuvalette mola veriyorum.

Kingston gece geç saatlere kadar çalışmıyor, bu yüzden kısa süre içinde yola çıkmaya hazır olacağına güveniyorum. Takım arkadaşlarımla iyi geçinmeye çalışmam gerektiğine karar veriyorum, özellikle de kaptanın boktan listesinde olduğum için. Oturma odasına dönerken bu gece burada olmasını kesinlikle beklemediğim Stevie'ye rastlıyorum.

Beni gördüğünde aniden durur, ama dürüst olmak gerekirse koridorun çoğunu ben kapladığım için etrafımdan dolaşmasının bir yolu yoktur.

"Hey."

Baştan ayağa tarama yapıyor. Siyah elbise pantolon ve polo giyiyorum.

"Koşu pantolonu ve tişört dışında bir şeyin olduğunu fark etmemiştim."

Alaycılığı beklenmedik bir şey değil. Aslında, sanırım bu onun rahatsız olduğunda verdiği bir tepki olabilir, tıpkı benimki gibi.

"Şaşırtıcı bir birkaç takım elbisem bile var." "Huh."

"Bu gece geleceğini bilmiyordum" demeden önce birkaç saniye birbirimize baktık.

"Kody'yi almaya geldim."

"Kim?" Tüm takım arkadaşlarımla isimlerini zihnimden geçiriyorum. Kody adında biri yok. Karl, evet, ama Kody yok. Ayrıca, Rook bana Stevie'nin hokey oyuncularıyla çıkmakla ilgilenmediğini söyledi.

"Yeğenim. Kardeşimin çocuğu."

"Oh." Bu rahatlatıcı. "Yani kalmıyor musun?" "Hayır. Bu partiler bana göre değil."

"Onlar da benim değil."

"Bu yüzden mi koridorda saklanıyorsun?"

"Saklanmıyorum. Rook ve koçumuzla bir toplantı yaptım."

Gözleri parlıyor. "Ne tür bir toplantı?"

"Sadece gelişimim hakkında konuşmak için."

"Saçmalık. Buna bir saniye bile inanmam. Benimle çalıştığın için mi kardeşimin başı belaya girdi? Onu öldüreceğim." Sanki onu yakalayıp yüzleşmeyi planlıyormuş gibi etrafında dönüyor.

Onu bileğinden tutup kaçmasını engelliyorum. "O benim başımı belaya sokmadı." Denemesine rağmen. Onu göndermenin bir anlamı yok.

Stevie yine de savaş yolunda. "İyileşme için öngördükleri sürenin bir hafta önündeyim, bu yüzden önümüzdeki hafta antrenmanlara başlayacağım."

"Ciddi misin?" Öfkesi heyecana dönüşüyor. "Bu harika, Bishop!" Düşüncesizce bir sarılma gibi görünen bir şekilde kollarını bana doluyor.

Tüm vücudunun benimkiyle aynı hizada olması beklenmedik bir his ve beynimle vücudum arasındaki bağlantıyı birkaç saniyeliğine kısa devre yaptırıyor gibi görünüyor. Boynumdaki tutuşunu gevşetmeye başladığında bir kolumu beline doluyorum. Bana karşı yumuşamadan önce vücudundaki her kas kısa süreliğine geriliyor. Başımı eğip şampuanının meyvemsi kokusunu içime çekiyorum.

Stevie'nin parmak uçları enseme geziniyor, tüylerim diken diken oluyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Geri adım atıyor, avuç içleri omuzlarımdan üzerinden geçip yanlarına düşene kadar pazularımdan aşağı iniyor.

"Bu artık benim yardımına ihtiyacın olmayacağı anlamına mı geliyor?" Yüz ifadesi bana bunun onu mutlu edip etmediğini söylemiyor.

"Aslında koçum seninle çalışmaya devam etmemi istiyor."

"Oh." Şaşırmış görünüyor. "Ona PT ekibi dışında benimle çalıştığını mı söyledin?"

"Rook yaptı." Ensemi sıkıyorum. "Koçum da Rook'un antrenmanlarda bana yardım etmesini istiyor."

"Ama siz ikiniz birbirinizden nefret ediyorsunuz."

Omuz silkiyorum. Ondan nefret ettiğimi söyleyemem ama kesinlikle hoşlanmıyorum. "Bunun işleri yumuşatmaya yardımcı olacağını düşünüyor."

"Seninle tanıştı mı?" Yarı gülümsüyor.

"Belki beni başarısızlığa hazırlıyor." Özür dilemeye nefesimi dışarı veriyorum. "Dün gece için özür dilerim. Seni olduğundan daha fazla kızdırmak istememiştim. Böyle bir pislik olmamalıydım."

"Artık alıştım."

"Bu rehabilitasyonda bana hâlâ yardım edeceğin anlamına mı geliyor?" Buna evet demesine ihtiyacım var; o zaman geri kalanı üzerinde çalışabilirim, her zaman bir pislik olmamak gibi.

İç çekiyor ve alnını ovuşturuyor. "RJ seni rehabilite etmeme izin vermenin tek nedeninin ondan öç almaya çalışman olduğunu düşünüyor."

Art niyetli olduğuma inandığını açıkça belli etti. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım her zaman en iyi karakter yargıcı ben değilim, eski erkek arkadaşım bunun bir numaralı örneği."

"Amacım her zaman olabildiğince çabuk bir şekilde buza geri dönmek oldu. Bakmam gereken bir kardeşim var ve bir sürü hatayı göze alamam. Bu sakatlık da göze alamayacağım hatalardan biri. Ve Rook'tan intikam almak için seni kullanmak işleri daha da berbat edecek bir şey gibi görünüyor."

Başını yana doğru eğiyor. "Senin kaptan olman gerektiğini ama Seattle'a geldiğinde kaptan olduğunu söyledi."

"Bu doğru." Yalan söylemenin anlamı yok.

"Siz ikiniz birbirinizden bu kadar nefret etmeseydiniz bu çok daha kolay olurdu." "Eğer kardeşin benim sadece Böylece pantolonuna girebilirim."

Stevie dudaklarını büzdü ve başka tarafa baktı. Biraz komik olduğumu sanıyordum, ama görünüşe göre değilmişim. Tam cevap vermek üzereydi ki, belli belirsiz tanıdık gelen bir kadın, kalçasına tünemiş bir çocukla koridorda belirdi.

"İşte buradasın! Kody gitmeye hazır, değil mi küçük adam?" Çocuğu yanağından öpüyor ve çocuk kıkırdayarak başını göğsüne yaslayıp burnunu içine çekiyor.

"Üzgünüm, Lainey. Sadece bir arkadaşım ile konuşuyordum." Omzunun üzerinden bana bakıyor. Kadın -Lainey- yaklaştığında yüzü aydınlanıyor ve Stevie kollarını uzatıyor.

"En sevdiğim yeğenim nasıl? Stevie Teyze ile takılmaya hazır mısın? Seninle takılmaya çok hazırım! Süt içeceğiz ve bayılana kadar ararotlu kurabiye yiyeceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Lainey onu elinden alıp yanağına bir ahududu kondurduğunda küçük adam ciyak ciyak bağılıyor.

Çocuklarla hiç rahat olamadım. Onları sevmediğimden değil; hiç deneyimim olmadığından ve onlarla ne yapacağımı bilmediğimden. Lainey bana yavaşça bir göz atıyor, bakışları ben ve Stevie arasında gidip geliyor, sonra alaycı bir sırıtışla ağzının kenarını kaldırıyor. "Sen Bishop."

"Evet, sen de Rook'un karısısın, değil mi?" Elimini uzatıp kibar olmayı hedefliyorum.

"Öyleyim. Sert bir darbe almışsın. Stevie sayesinde iyileştiğini duydum."

"Çok yardımcı oldu."

"Tamam, Kody'yi eve götürsem iyi olacak, çünkü yatma vakti geçti." Stevie'nin sesi tiz ve sinirliydi.

"Ona bizim için göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler." Lainey ona yandan sarılır. "RJ için bu tür şeylerde bulunmanın önemli olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Alkol ve Alex'in karısı Violet şu ana kadar beni kurtaran şeyler oldu, ama bu sırayla olması gerekmiyor." Kody yüksek sesle esniyor ve Lainey eğilip onu yanağından öpüyor. "Teyzen için iyi bir çocuk ol. Seninle evde görüşürüz Stevie. Ne kadar geç kalacağımızı bilmiyorum ama RJ'in Alex'le viski içmeye başladığında nasıl olduğunu bilirsin. Eve ondan önce varma şansım çok yüksek."

Stevie Kody'yi kalçasına yerleştiriyor ve bana dönüyor. "Bu gece iyi eğlenceler."

"Seni yarın göreceğim miyim?" Dün gece yaptığı gibi beni ekmeye devam etmeyeceğine dair bir tür onaya ihtiyacım var.

"Uh . . ."

"Rehabilitasyon için mi?"

"Ah, doğru. Yarın biraz karışık-" Yüzünü buruşturuyor. "Öğleden sonra bir işim var, çıkabileceğimi sanmıyorum. Sana mesaj atarım, tamam mı?"

"Tabii. Tamam." Bu verebileceği en az bağlayıcı yanıt ve bundan hoşlanmıyorum.

Koridorda birlikte yürüyorlar, Lainey omzunun üzerinden bakarken birbirlerine fısıldayarak köşede kayboluyorlar.

Partiye geri dönüyorum, bir süre önce çocuklarla dolu olan odanın önünden geçerken duraklıyorum. Şimdi eşler ve kız arkadaşlarla dolu. Violet odanın önünde, üstsüz erkek ünlülere benzeyen bir PowerPoint sunumuna tıklıyor.

Odanın diğer tarafını işaret ediyor. "Erkeklerle izin yok. Ateşli, genç, gözü kara olanlar bile."

Bütün oda dönüp bana bakıyor.

"Yürü git, Winslow. Kız arkadaşın burada değil, olsaydı bile seni yine de gönderirdim."

"Benim kız arkadaşım yok."

Violet sırtıyor. "Bunu kendine söyleyip duruyorsun." Sonra ön sırada oturan kadınlara seslenir. "Size A örneğini sunuyorum. Kara kara düşünen, antisosyal, yaralı ve kanıtlaması gereken çok şeyi olan bir hokey oyuncusu. Bizim saflarımızda bir kız arkadaşı olması için ona bir, en fazla iki ay veriyorum."

Odadaki kadınlardan bir anlaşma mırıltısı geliyor.

Kışkışlar gibi bir hareket yapıyor. "Gidin de bahislere başlayalım."

Bahis oynamak konusunda ciddi olup olmadığından emin değilim ama dediğini yapıyorum ve partiye dönerken Lainey ile karşılaşıyorum.

"Stevie gitti mi?"

Başını yana doğru eğiyor. Uzun siyah saçları örgü halinde sol omzunun üzerinden sarkıyor. Derin çikolata gözleriyle bana bakıyor. Stevie'nin tam tersi, onun aydınlığına karşı karanlık. Atletik yapısına göre zayıf ve sade. "O yaptı."

"Oraya tek başına gitmesi sorun olmaz değil mi?" Dürüst olmak gerekirse, bu partiden kaçmak için bir neden arıyorum ve Stevie buradan gitmek için iyi bir neden.

"Üç ev aşağıda oturuyoruz. Ona bir olmaz."

"Oh. Tamam." Tabii ki Rook biliyor. Her zaman Waters'ın kışında.

"RJ onun için endişeleniyor. Sert bir dış görünüşü var ama kalbi yumuşak ve son birkaç yılda çok şey yaşadı. Sevdiğiniz birinin gölgesinde yaşamak kolay değil, özellikle de bu kendi tercihiniz değilse. Akılda tutulması gereken bir şey." Omzuma vurdu ve koridordan aşağıya, bir oda dolusu kadına doğru yöneldi.

BÖLÜM 16

HERKESİN BİR FIKRI VAR

Stevie

Lainey kasıtlı olarak Alex'in evine gitmemi ayarladı. Mümkün olduğunca çabuk girip çıkmaya çalıştım, çoğunlukla kardeşimden kaçmak için, ki bunu bütün gün yapıyordum çünkü ona hâlâ kızgındım - dolayısıyla Kody'nin alınmasını organize eden kişi Lainey oldu.

Tabii ki RJ kapıdan girer girmez üzerime çullandı. Ve beni takım arkadaşlarına *küçük* kız kardeşi olarak tanıtarak, kolunu omzuma atarak ve çoğuna ters ters bakarak sinirlerimi ve utancımı daha da arttırdı. Bu gülünç derecede rahatsız ediciydi. Ayrıca, bebeklerin memeleri ya da yüksek lisans dereceleri yoktur, çok teşekkür ederim.

Neyse ki kaçmak için geçerli bir sebebim vardı. Sonra Bishop'a rastladım. Elbise pantolon ve polo giyiyordu. Bu kıyafet kombinasyonunun kadınlık organlarımı bu kadar heyecanlandırabileceğini fark etmemiştim. Ayrıca gerçekten çok güzel kokuyordu. Bu, kafama o aptal şüphe tohumlarını ektiği için kardeşime olan kızgınlığımı daha da artırdı.

Bunlar Bishop için geçerli değil gibi görünüyor. Bana birini kızdırmak için bu kadar zahmete girecek bir adam gibi gelmiyor.

"Erkekler neden bu kadar karmaşık?" RJ'in evinde pijamasını giydirirken Kody'ye soruyorum.

Araya saçma sapan kelimeler serpiştirerek bana gevezelik ediyor, yüz ifadesi sanki bana gerçekten öğüt veriyormuş gibi ciddi. Üstünü değiştirdikten sonra ona gece atıştırmalığını veriyorum ve yatağına yatırmadan önce ona bir hikaye okuyorum. Yatma vakti geçtiği için kavga etmeden yatıyor.

Monitörünü açtım ve sakinleşmek için aşağıya indim. Buzdolabı en sevdiğim yiyeceklerle dolu ve RJ'nin aceleyle karaladığı notta ne istersem alabileceğim yazıyor. Kendime onun pahalı, organik, taze sıkılmış greyfurt suyundan bir bardak dolduruyorum, bir şeyler atıştırıyorum ve televizyonun karşısına geçiyorum. Yirmi dakika boyunca akılsızca kanallar arasında geziniyorum ama aklım sürekli Bishop'a ve şu anda benden sadece birkaç ev ötede takım arkadaşları, onların eşleri ve kız arkadaşlarıyla takıldığı gerçeğine gidiyor. Acaba orada mutsuz mudur? Kalabalıktan ya da havadan sudan konuşmaktan hoşlanmıyor ve nezaketi de yok. Aşırı dürüst yorumlarından biriyle yanlışlıkla ayağını ağzına nasıl sokabileceğini düşünerek gülümsüyorum.

Joey böyle durumlarda hiç iyi değildi. Kardeşimin takım arkadaşlarıyla birkaç kez karşılaştığında, o kadar çok hayranlık duydu ki, utanç vericiydi.

Sanki Joey şehrin öbür ucundan onu düşündüğümü hissediyormuş gibi, telefonumda adı yanıp sönüyor. Yarın onunla uğraşmak zorundayım ve bu konuda hiç heyecanlı değilim. Mesajı kontrol edemedi alarm sistemi uyarı sesi veriyor ve ön kapı açılıp kapanıyor.

"Sadece benim!" Lainey koridorun sonundan usulca sesleniyor. Bir an sonra mutfakta belirir. "Kody aşağıda mı?"

"Elbette öyle."

"Sana sorun çıkardı mı?" Lainey ceketini omuz silkerek çıkarıyor ve mutfak adasındaki sandalyelerden birinin üzerine örtüyor.

"Tonlarca. Biberonunu içti, ona bir hikaye okumama izin verdi, sonra bana yorgun olduğunu söyledi ve bayılana kadar ona sarılmam için beni zorladı."

Gülümsüyor, buzdolabını açıyor ve birkaç şey çıkarıyor. "Bir sonrakinin onun yarısı kadar kolay olup olmayacağını merak ediyorum."

"Senin için parmaklarımı çapraz yapacağım."

"Buna minnettarım." Lainey bir tallboy açıyor ve iki bardağa bölüyor, sonra da greyfurt suyuyla dolduruyor. Bana bir bardak uzatıyor ve kanepenin diğer ucuna çöküyor. "RJ ona hâlâ kızgın olduğunu düşünüyor."

Omuz silkiyorum. "Her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu sanıyor."

Lainey başını sallıyor ve bardağının kenarının arkasından gülümsüyor.

"Genellikle öyledir."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen de değilsin. Bishop beni RJ'den intikam almak için kullanmıyor. Bu karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma ve ikimiz de bundan bir şeyler kazanıyoruz."

"Mmm." Lainey'nin kaşları kalkıyor.

"Adamın sopası neredeyse kırılmış. Eğer düşündüğün buysa, bu işten bir kazanç elde edemeyeceğim."

Lainey'nin gülümsemesi genişler. "Kardeşin de böyle olmasından endişeleniyor."

"Kime bindiğim onu hiç ilgilendirmez."

"Katılıyorum. Ancak o ve Bishop arasında bir rekabet var ve sen de kötü bir ilişkiden yeni çıktın, bu yüzden endişesi tamamen yersiz değil."

İçimi çekiyorum ve başımı arkaya eğip vınlayan tavan vantilatörüne bakıyorum. "Bunu yapmandan nefret ediyorum."

"Makul olmak mı?"

Etkili bir şekilde bakabilmek için başımı ona doğru çeviriyorum. "RJ'e kızgın olduğum için kendimi suçlu hissettiriyorsun. Dün gece orada değildin. Bana Bishop'la çıkmamamı emretti, ki bu çok saçma ve olan şey bu bile değil, bu yüzden dramatize etmesi tamamen gereksizdi."

Mükemmel bir kaşını kaldırıyor, çikolata gözleri neşeyle parlıyor. "Oh, Stevie, burada kimi kandırdığını sanıyorsun? Çünkü kesinlikle ben değilim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesim tizleşti.

"Bishop yakışıklı bir adam ve ikiniz birlikte çok zaman geçiriyorsunuz. Ayrıca, sana nasıl baktığını gördüm."

"Peki Bishop bana nasıl bakıyor?" Küstah görünmeye çalışıyorum, ama aslında ne gördüğünü merak ediyorum, çünkü bu noktada kendimi herhangi bir flörtün tamamen kafamda olduğuna ve Bishop'un öfkeli testosteronunun ve durumunu yönetememesinin bir sonucu olduğuna ikna ettim.

"Sanki elini tutmak istiyormuş gibi." Gözlerimi devirmemle gülümsemesi genişleyerek duraklıyor. "Ve pantolonunun önüne sokmak istiyor."

Bir kahkaha attım. "Lainey!"

Omuz silkiyor. "Bu doğru. Eminim her iki şeyi de yapmak istiyordur." "Şu anda kırılmış durumda." Kasık bölgemi gösteriyorum. "Sonsuza kadar öyle kalmayacak."

"Hâlâ eden bir şey yok." "Henüz."

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve ekranın aydınlanmasını izliyoruz. Arayanın Bishop olmasını bekliyordum, mesaj atıp hâlâ onunla çalışıp çalışmayacağımı soracaktı, çünkü ona doğru dürüst bir cevap vermemiştim. Ama arayan Bishop değil; Joey. Tekrar.

Lainey vızıldayan cihazımı işaret ediyor. "Ne oluyor orada?" "Hiçbir şey."

"Gözbebeklerinle o telefonu havaya uçurmak gibi göründüğüne bakılırsa, sana inanmadığımı söyleyeceğim."

"Hâlâ tekrar bir araya geleceğimizi düşünüyor." "Bu senin düşündüğün bir şey mi?"

"Kesinlikle olmaz. Onunla asla tekrar bir araya gelmeyeceğim." "Bunu biliyor mu?"

Bunun üzerine duraksadım. Yani, açık olması gerekirdi, ama henüz onunla bu konuşmayı yapmadım. Şimdiye kadar bundan kaçıyordum.

Sanki rahatsızlığımı görmüş gibi devam ediyor. "Onunla çalışmak kolay olmasa gerek."

"İyi idare ediyorum. Onu çok sık görmüyorum." Çoğunlukla ondan kaçabiliyorum.

"İyi idare edemiyorsan sorun değil. Buraya gelmek için çok şeyden vazgeçtin ve işler pek de planladığın gibi gitmedi."

İçkimi yudumluyorum, içeri girdiğimde gördüğüm şeyin kafamda şekillenmesine izin vermemeye çalışıyorum. "En azından onun yanına taşınmadım ve benimle yattığını sonradan öğrenmedim."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Yine de bu aranızda olanları atlatmanızı kolaylaştırmıyor, değil mi?"

Telefonum ondan gelen başka bir mesajla aydınlanıyor. Görmemek için ters çeviriyorum. "Hayır. Pek sayılmaz."

"Ne olursa olsun, rehabilitasyon için bile olsa Bishop'la vakit geçirmenin iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

"RJ'i benim için bu şekilde bakmaya ikna edebilir misin?"

Lainey güler. "Deneyebilirim ama başarılı olacağımdan şüpheliyim." Bana bakmadan önce birkaç uzun an boyunca bardağına bakıyor, ifadesi yumuşak ve bilgili. "Kardeşin yanında çok fazla suçluluk duygusu taşıyor. Geçmişte yaptığı hataları unutmakta zorlanıyor ve bu da endişe ve aşırı korumacılık olarak kendini gösteriyor. Bazı şeyleri geride bırakmayı öğrenmesi gerektiğini biliyorum ama bence senin de bunu yapman gerekebilir. NHL'ye ilk seçildiğinde olduğu kişi şu anda olduğu kişi olmasa da, geçmişteki günahları için kendini cezalandırmaya devam ediyor."

Söyledikleri mantıklı. Beni maçlara gelmem için asla zorlamıyor; her zaman medya olaylarından korunduğumdan emin oluyor çünkü gençken bu benim için çok zordu. Ve bunu Lainey ile olan ilişkisinde de görüyorum.

ona sırlıklam aşıktı. Alaska'da birlikte geçirdikleri yazdan sonra iletişimlerini kaybettiklerinde kaçırdığı zamanı telafi etmeye çalışıyor.

Bunun bana nasıl uzandığını da görüyorum.

Kody'nin yatağında hışırdayarak çıkardığı ses dikkatimizi monitöre çekiyor. İkimiz de birkaç dakika sessiz kalıp yerleşip yerleşmeyeceğini görmek için bekliyoruz. "Da-eee!" diye sesleniyor halsizce.

Lainey bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Sanki babasının dışarıda olduğunu biliyor gibi. Ben gidip küçük adamımı kontrol edeceğim."

"Tamam. Ben uyumaya gidiyorum."

Geçerken omzumu sıkıyor. "Ben her zaman buradayım Stevie, bana ne şekilde ihtiyacın olursa olsun. Bir kız kardeş, bir sırdaş, sen ve RJ için bir arabulucu. İkimiz de seni çok seviyoruz."

"Teşekkürler." Boğazımdaki bir yumru geri kalanının fısıltıyla çıkmasına neden oluyor. "Ben de seni seviyorum."

Ertesi sabah Kody ile erkenden kalktım. RJ saat on biri geçene kadar aşağı inmiyor ve Lainey ile birlikte pastırma, yumurta ve mücverden oluşan yağlı bir kahvaltı hazırlıyorlar. Onlar yemek yaparken mutfaktan uzak duruyorum çünkü alınganlar ve bunu görmeme gerek yok.

Yemeğimizi yedikten sonra RJ ve ben Kody'yi dışarı çıkardık. Hokey ağını kuruyoruz ve RJ kaleye geçerken ben ve Kody de ona şut atıyoruz. Eğlenceli ve dürüstçe katartık. Lainey sonunda Kody'yi almak ve öğleden sonra uykusuna yatırmak için dışarı çıkıyor ve RJ ile ben diski paslaşmaya devam ediyoruz. Onunla birlikte spor yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Ben ona ateş etmeye devam ederken o ağda kalıyor ve neredeyse kasığına isabet eden atışlardan kaçmak zorunda kalışının tadını çıkarıyor. Kalçasına gelen bir charley horse onu yere seriyor.

Yerde cenin pozisyonunda kıvrılır ve bir dizi sulu küfür homurdanır.

"Özür dilerim. Sen iyi misin?"

"Sanki bilerek taşaklarımı hedef alıyorsun." İnledi ve oturdu Yukarı.

Uzattığım elimi tutuyor ve onu yukarı çekmeye yardım ediyorum. "Bu Çünkü ben öyleyim."

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Winslow'la aramızdaki meseleyi benimle ilgili hale getirdiğim için, sana ne gerektiğini söylemeye çalıştığım için, kariyerinin bir değeri olmadığını ya da harika biri olmadığını düşündüğümü sana hissettirdiğim için. Ben ve Winslow hiç anlaşılmadık ve senin için endişeleniyorum."

"İsteddiğini biliyorum ve anlıyorum ama o gerçekten de rehabilitasyona ve buza geri dönmeye odaklanmış durumda, pantolonuma girmeye çalışmaya değil."

"Sadece incinmeni istemiyorum, hepsi bu."

"Bunu takdir edebilirim. Ama kendi kararlarımı kendim vermeliyim."

"Biliyorum. Peki affedildim mi?" Bana gamzesini ortaya çıkaran ünlü Bowman yarım gülümsemesini veriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, affedildin."

Beni öyle bir kucaklıyor ki kaburgalarım bükülüymüş gibi hissediyorum.

"Ama eğer sana zarar verirse, muhtemelen onu döveceğim. göt."

Kaburgalarına vurmaya çalışıyorum ama bana daha sıkı sarılıyor. "Seni seviyorum, ufaklık."

"Başımın belası olsan bile ben de seni seviyorum."

♦ ♦ ♦

RJ öğleden sonra beni eve bıraktı. Joey ile uğraşmak için yüzde yüz sabırsızlanıyorum, bu yüzden kardeşimde bu kadar uzun süre kaldım. Joey'nin pes etmeye meyilli olacağını ummuştum ama görünüşe göre değilmiş. Saat dört buçukta geleceğini söyledi. Kabul etmemin tek nedeni bavulumun onun evine gönderilmiş olması ve bavulumu da yanında getireceğine söz vermesiydi. Zaten iki haftadan fazladır ondaydı.

Hokey oynadığım için terden sıırılsıklam olmuşum ve saçlarımı yakın zamanda yıkamadığım için güzel ve yağlı. Kirli terler ve tişörtlerden oluşan takımıma büyük boy bir sweatshirt ekliyorum ve saçlarımı ekstra dağınık bir topuz yaparak yağlanmayı ön plana çıkarıyorum. Yüzümdeki makyaj kalıntılarını yıkıyorum.

-başlangıçta pek bir şey yoktu- ve koltuk altı koklama testi yap. Kesinlikle olgunlaştım. Joey için olabildiğince iğrenç olmak istiyorum.

Dördü çeyrek geçe kapım çalındı. Erken gelmiş. Birkaç nefes alıyorum, yüz ifademi gerginlikten çok kızgınlık ifadesi verecek şekilde düzenliyorum ve kapıyı açıyorum. Ama gelen Joey değildi. Bishop'tı.

O da eşofman ve tişört giyiyor. Eşofman kalçalarını sarıyor ve üzerinde delikler olan tişört - stratejik de değil - göğsünü sıkıca sarıyor. Bu adamın giydiği ve ona yakışmayan bir şey var mı?

Omzunun üzerinden asansöre bakıyorum, neredeyse Joey'nin tam o anda gelmesini bekliyordum.

Bakışları üzerimde geziniyor, göğsümdeki **F THIS S** yazısında duraksıyor ve sonra saçlarıma yöneliyor. "İyi hissediyor musun?"

"Ha?" Bunu söylemesini ya da bu kadar endişeli görünmesini beklemiyordum.

"Hasta mısın?" Kıyafetimi işaret ediyor. "Genelde farklı giyinirsin."

Kıyafetime baktım. "Oh. Uh . . . bu bilerek yapıldı."

"Oh. Tamam." Sanki bir şeye sinirlenmiş gibi bir ayağından diğerine kayıyor. "Ben, uh . . . Sana pizza getirdim. Belki bana daha az kızgın olursun diye düşündüm."

"Sana kızgın değilim. İçinde bulunduğumuz koşullardan ve herkesin aşırı tepki vermesinden rahatsızım."

"Özür dilerim." Dudağını ısıırıyor. "Artık kızgın değilsen, bu hâlâ rehabilitasyon üzerinde çalışabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Hâlâ rehabilitasyon üzerinde çalışabiliriz." Dün gece onunla bu konuda net değildim, çünkü çoğunlukla elbise pantolonunun içinde ne kadar iyi görüldüğüne takılmıştım ve ayrıca Joey saçmalığını aradan çıkarmam gerekiyordu.

"Harika." Sanki içeri girmek istiyormuş gibi bir adım öne çıkıyor, ama ben olduğum yerde kalıyorum, kapının ortasında sabit duruyorum.

"Yine de şu an uygun bir zaman değil."

"Oh. Meşgul müsün?" Bakışları tekrar üzerimde geziniyor, şaşkınlığı belli oluyor.

Bu anlaşılabilir bir şey: Evsizmişim gibi giyiniyorum, yapacak önemli bir işim varmış gibi değil. "Böyle bir şeyim var ve bundan kurtulamıyorum."

"Ne tür bir şey?"

"İşimle ilgili bir konuda gönüllü olmam için kandırıldım."

"Belki yardım edebilirim?" Umutlu ve kararsız arasında bir yerde görünüyor. Neredeyse şirin.

"Keşke yapabilseydin ama aptal eski erkek arkadaşım bizi bu işe yazdırdı ve sonra da üzerinde çalışmak için kendini buraya davet etti. Onu oyalıyordum ama bu işin bitmesi gerekiyor."

O umutlu ifade kararır. "Bekle bir saniye. Seni aldatan pislik buraya mı geliyor?"

"Evet. Uçakla gelirken bavullarımdan biri Alaska'ya yanlış yönlendirilmiş ve şu anda onun evinde, çünkü yönlendirme adresi orasıydı, bu yüzden her ne kadar kişisel alanıma adım atmamasını tercih etsem de, gardırobumun geri kalanını gerçekten kullanabilirim." Baş ağrısının öğleden sonramı daha da kötüleştirmekle tehdit ettiği gözlerimin arasını ovuşturuyorum. "Bu işi halletmem gerekiyor. O gittikten sonra rehabilitasyon yapabiliriz."

"Burada ne kadar kalacak?" Şimdi sesi sinirli geliyor, bu da iki kişi yapar.

Bir omzumu kaldırdım ve düşmesine izin verdim. "Umarım uzun sürmez, ama eminim bunu uzatmak için bir neden bulacaktır." Tabii ondan kurtulmanın bir yolunu bulamazsam. Bishop'ın biraz kızgın ifadesini alıyorum. Buraya gelen eski dangalak olduğu için mi yoksa rehabilitasyonuna engel olduğu için mi emin değilim ama her iki şekilde de bundan faydalanmayı planlıyorum. "Eğer ziyaretini kısaltmaya yardım etmek istersen bir fikrim var."

"Tabii. Evet. Neye ihtiyacın var?" Bana hızlı ve sarsak bir şekilde başını sallıyor.

"Her an burada olabilir. Belki yarım saat sonra pizzayla geri gelirsin, ben de seansımız olduğunu unutmuş gibi yaparım. Böylece onunla uzun süre yalnız kalmak zorunda kalmam, çünkü tekrar bir araya gelmemiz için kendini savunmaya çalışacağını biliyorum."

"Pardon, ne dedin?" Şimdi cidden kızgın görünüyor. Ve ben endişeliyim, çünkü Joey her an burada olabilir ve henüz onun için bir çıkış stratejim yok.

"Boş ver. Bir bahane bulurum. Pattie'yi arayıp acil bir durum varmış gibi davranmasını sağlarım."

"Bunu yapmana gerek yok. Yaptıklarından sonra Assface'in seninle bir şansı olduğunu düşündüğüne inanamıyorum. Yirmi dakika sonra sana mesaj atıp ne durumda olduğunu öğrenebilirim ya da daha erken gelmemi istersen."

"Emin misin?" Sesi her şeyden çok kızgın geliyor.

"Evet, evimin ananas ve zeytin gibi kokacağı anlamına gelse de pizzanı sıcak tutması için fırına koyacağım."

"Tadı gerçekten de düşündüğün kadar kötü değil."

"Sözüne güveniyorum." Arkasını döner ve dairesine geri döner.

"Teşekkürler, Piskopos. Bana bu iyiliği yaptığınız için minnettarım."

Duraklıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Endişelenme. Zaten sana borçluyum. İyiliğe karşı iyilik, değil mi?"

"Evet, doğru. Bir iyiliğe karşılık bir iyilik."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

BAŞ BELASI ESKİ SEVGİLİM

Stevie

Bishop dairesine döndükten iki dakika sonra Joey ortaya çıktı. Joey'nin buldozer gibi hayatıma geri gücüne sahip olmasından nefret ediyorum. Tıpkı bir çapak gibi, yapışkan, dikenli ve kurtulması imkansız.

"Hey, bebeğim." Sarılmak için yaklaştı ama ben ellerimi uzatarak onu durdurdum.

"Bana hayvan isimleri takma."

"Özür dilerim. Eski alışkanlıklar zor ölür." Bana üzgün bir gülümseme olduğunu sandığım bir ifade takınıyor ama bu, üç yaşındaki bir çocuğun yaptığı sihirbazlık numarası kadar inandırıcı. Ben bu alette ne buldum ki?

"Bavulum nerede?" Beni geçip daireme girerken soruyorum. Kendi kapımı kapatmadan önce Bishop'ın kapısına bakıyorum, kimsenin gerçekten ihtiyacı olmayan aptalca bir drama olsa da bana yardım etmeye istekli olduğu için rahatlıyorum.

"Kahretsin, özür dilerim. Bir şey unuttuğumu biliyordum." Alçak sesle ıslık çalıyor. "Vay canına. Burası çok güzel bir ev. Nasıl oldu da böyle bir yer kiralamadık?"

"Çünkü bir yere paramız yetmezdi." "Rook faturayı falan mı ödüyor?"

"Ya da başka bir şey."

Başını sallıyor. "Güzel. Beni gezdirmek ister misin? Eminim buradaki yatak odaları çok büyüktür. Büyük boy yatağın var mı?"

"Sana yatak odamı göstermeyeceğim, Joey."

Ellerini havaya kaldırdı. "Vay be. Bu kadar savunmacı olma. Sadece aramızdaki buzları eritmeye çalışıyorum. Hâlâ kin beslediğini biliyorum ama bunu atlatabiliriz."

Avucumu yüzümde gezdiriyorum. Ona siktir olup gitmesini söylemeyi çok isterdim ama bu gala durumunu daha da zorlaştıracaktı. Bu iş bittiğinde ve bavulumu geri aldığında, ona kinimin zamanın sonuna kadar, hatta muhtemelen ondan da öte süreceğini, bu yüzden yoluma devam etmenin akıllıca olacağını söyleyeceğime dair kendime söz veriyorum. "Şu bağış toplama-dekorasyon işini halledebilir miyiz?"

"Evet, tabii. Elbette. İşi aradan çıkaralım ki arayı "

Joey kanepede oturmak istiyor ama ben internette araştırma yapmanın yemek masasında daha kolay olacağı konusunda ısrar ediyorum. Bunun onu engelleyeceğini düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. Hemen yanıma bir sandalye çekiyor ve kolunu benimkinin arkasına dolayarak saçlarımın ne kadar güzel koktuğu hakkında yorumlar yapıyor. Bu saçmalık, çünkü günlerdir saçımı yıkamadım.

Kalkıp ikimize birer bardak su koyuyorum. Onunki musluktan gelen ılık su - ona hoş karşılandığını hissettirecek bir şey sunmuyorum - ve onun nefes nefese ensemde olmasından biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Yirmi dakikadan fazla olduğunu sanmıyorum ama Bishop'a bir mesaj atıp hazır olduğunda bir müdahaleye ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Daha kendi bardağımı doldurmayı bile bitirmemiştim ki agresif bir şekilde kapı çalındı. Şaşırmış gibi yapıp kapıya cevap verebilmek için tezgâhın etrafından dolanıyorum. Joey bu kesintiden dolayı tamamen sinirlenmiş görünüyordu.

"Oh! Selam, Bishop! N?" Yüksek sesle söyledim.

Daha önce uğradığında üzerinde eşofman ve tişört vardı. Şimdi ise üstsüz ve tüm kasları sergileniyor. Bir çift gerçek şort giyiyor, ama seksenlerden kalma gibi görünüyorlar. Kalçasının iç tarafını boyayan çürükleri gösteriyor. Artık siyah, mavi ve mor değil. Kenarları sarı yeşile dönmüş, ortası ise benekli morumsu pembe. Yanılmıyorsam, derisinde hafif bir parlaklık var. Belki de ışıktandır.

Kaşlarını çattı. "Vay be. Oyunculuk yapmalıymışsın." Tek bir koltuk değneği kullanarak yanımdan geçiyor, diğer elinde pizza kutusu. "Masaj için geldim," diye anons ediyor. Pizza kutusunu tezgâhın üzerine fırlatıyor ve masada ağzı bir karış açık oturan Joey'e şaşırmış gibi yapıyor.

"Oh kahretsin. Saati yanlış mı anladım?" Bishop şakağına vuruyor. "Akşam yemeğı için beni çalıştıracağını düşünmüştüm."

"Piskopos Winslow?" Joey'nin sandalyesi gıcırdayarak yere düşer. Bishop'un tezgâha yaslandığı yere doğru ilerliyor. Aralarındaki boyut farkı neredeyse komiktir. Joey belki beş sekiz ya da beş dokuz, ama herkese beş on bir olduğunu söylüyor. Bishop buna kıyasla dev gibi.

"Joey Smuck. Büyük bir hayranınızım." Joey ellerini kot pantolonuna siler ve bir tanesini uzatır.

Bishop eline bakar ama tutmaz. "Soyadın Smuck mı?"

"Evet. Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Joey bana baktı ve elini bıraktı. "Kardeşinin takım arkadaşlarıyla takıldığını sanmıyordum."

"Stevie benim komşum. Buraya taşındığında gecenin bir yarısı beni uyandırdı." Bishop dikkatini bana çevirdi. "Ne kadar zaman önceydi?"

Bana cevap vermem için zaman tanımıyor, ki bu da iyi bir şey, çünkü bununla nereye varmak istediğı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Her neyse, o çok güzel bir karmaşaydı ve ben de bir pisliktim çünkü çok gürültü yapıyordu. Şimdi rehabilitasyonuma yardım ettiğı için bana düzenli olarak fiziksel acı çektiriyor. Sonsuz bir intikam. Öyle değil mi, bae?"

Bae yorumuyla neredeyse tükürüğümle boğuluyordum. Boğazımı temizlemek için birkaç kez öksürüyorum ve evcil hayvan ismini görmezden gelmeyi seçiyorum. "Ah, evet. Bu her şeyi özetliyor."

"Bir NHL oyuncusunu mu tedavi ediyorsun? Neden bir şey söylemedin?" Joey soruyor.

"Çünkü bu seni hiç ilgilendirmez, değil mi?" Bishop gülümseyerek söylüyor, sonra alnına bir şaplak atıyor. "Kahretsin, bir saat daha burada olmamam gerekiyordu, değil mi? İçinden çıkamadığını söylediğın o şey olduğunu tamamen unutmuşum. Siz ne yapıyorsanız onu yaparken ben de esneme hareketlerime başlayabilirim. Sorun olmaz, değil mi?"

Oturma odamın karşısına geçip yoga matını kapıyor ve geçerken bana göz kırpmıyor.

"Burada olduğumu bile anlamayacaksınız." Oturma odasının ortasındaki minderi açıyor, böylece yemek masasından onu mükemmel bir şekilde görebileceğiz.

Joey tartışmak ya da taşaklarını tutmasına yardım etmek ister gibi görünüyor - hangisinin daha olası olduğundan emin değilim. Masaya tekrar yerleşiyoruz, ama açıkçası şu anda hiçbir şeye konsantre olamıyorum, Joey de olamıyor.

Bishop'ın aniden dairemde belirmesi, Joey'nin artık benim üzerimde hak iddia etmesi gerektiğini düşündüğü anlamına geliyor. Kolunu sandalyemin arkasına doğru uzatıyor ve daha da yaklaşıyor, ben de benimkini ters yöne kaydırıyorum.

Tüm bunlar olurken Bishop bir metreden daha az bir mesafede ısınıyor. Ancak normal esneme hareketleri yapmıyor. Neredeyse müstehcen, sanki *Magic Mike tarzı* bir performans için ısınıyor. Ayrıca yüksek sesle inleyip duruyor, bu da dikkat dağıtıcı.

Sonunda yoga matından kalkıyor ve vücudundaki diğer tüm kaslarla birlikte karın kaslarını da esneterek yanına geliyor. "Böldüğüm için üzgünüm ama bir saniye yardımını alabilir miyim, bae?" Çok sert konuşuyor.

Joey daha da yaklaşıyor. Nefesini yanağımda hissedebiliyorum. Son zamanlarda soğanlı ya da sarımsaklı bir şeyler yemiş olmalı. Biraz yer açmak için kaburgalarına dirsek atıyorum. "Elbette."

Sandalyemi geri itmeye başlıyorum ama Bishop elini kaldırıyor. "Olduğun yerde kalabilirsin. Bir düğümü çözmeni istiyorum. Beni nasıl gevşeteceğini çok iyi biliyorsun."

Yanaklarımın ne kadar kızardığını hissedebiliyorum. Bishop'ın kasıtlı olarak imalı davrandığı çok açık ve birbirimize ne kadar düşmanca davrandığımıza rağmen bu noktaya kadar oldukça çekingen davrandığını fark etmemi sağlıyor.

Joey'nin kolunu yoldan çekip sandalyeyi masadan uzaklaştırdı. Sandalyeyi iki ayağı üzerinde salladıktan sonra ben hâlâ otururken etrafında döndürüyor. Bunun kasık yaralanması olan biri için tavsiye edildiğinden emin değilim. Bacağını kaldırmak için bir elini dizinin altına sokuyor ve çıplak ayağını sandalyemin koltuğuna yerleştiriyor, yerinde tutmak için ayak parmaklarını popomun altına kaydırıyor.

Paketi göz hizasında ve şortunun kumaşı parlak, ön tarafa doğru uzanıyor ve her şeyi daha da belirginleştiriyor.

Çevremde Joey kafası kopacakmış gibi görünüyor. Yüzümü asmamak için mücadele ediyorum. "Neredesin?"

Hâlâ eski iğrenç eşofmanlarımı ve üniversitenin ilk yılından beri giydiğim devisa, iğrenç sweatshirt'ümü giyiyorum. Bu kapüşonluya resim yaptım. Bishop kol kısmındaki materyali parmaklıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bunun altına tişört mü giyiyorsun? Şunu misin? Nasıl olduğunu bilirsin."

Cildim hassas ve bu zımpara kağıdı gibi hissettiriyor. Eğer yeni kapüşonlara ihtiyacınız varsa, size takım kapüşonlarından getirebilirim."

"Teşekkürler, ama buna gerek yok." Bu kadar ekstra olduğuna inanamıyorum.

Aynı anda etek ucuna uzanıyoruz ama Bishop önce davranıyor. Birkaç santim yukarı çekiyor, kumaş alttaki gömleğe yapışıyor ve göbeğimi ortaya çıkarıyor. Katmanları ayırıyor, sıcak parmak uçları çıplak tenimi sıyrıyor. Temasla birlikte damarlarımda elektrik çatırdıyor ve tenimde tüylerim diken diken oluyor.

O kapüşonumu kaldırırken ben tankımı yerinde tutuyorum. Kapüşonluyu başımdan çekebilmesi için sonunda gömleğimi bırakmam gerekiyor. Onu yere atıyor. Altıma giydiğim atlet göğüs dekoltesinin önemli bir kısmını ortaya çıkarıyor. Bishop'ın gözleri de oraya gidiyor.

"Bu çok daha iyi," diyor Bishop göğüslerime.

"Daha rahat olmana sevindim." Bu ifadeye aktarmak istediğim tüm iğnelemeler nefes nefese kalıyor.

"Artık o aptal kapüşonu giymediğin için çok daha rahatsın." Elimi tutuyor ve parmaklarımı pantolonunun sosisinden yaklaşık iki santim uzakta bir noktaya bastırıyor. "Burası çok dar."

Kendime bunun Bishop'un benimle flört etmesi olmadığını hatırlatmalıyım. Aramızda gerçekte olduğundan daha fazla şey varmış gibi görünmesini sağlayarak bana iyilik yapıyor. "Burası mı?" Bölgeye baskı yapıyorum ve o da nefesini içine çekiyor.

"Evet. Yine de çok sert değil. Hâlâ ağrıyor." Kasıklarını kurnazca öne doğru kaydırıp yüzüme yaklaştırıyor.

Gözlerimi bacağının iç tarafındaki çürüklerden ayırmıyorum. Bunun bir amacı var ve Joey'i rahatsız etmek.

Ben bölgeye masaj yaparken, Bishop yüksek sesle inliyor. "Ahh evet, tam orası. Fuuuuck, Stevie, işte bu, tam orası. Tanrım, ah kahretsin, *oh Gaaawwwwwd*, nazik, nazik, evet, aynen böyle, uuunnnngggghhhhh."

Keşke saçlarım açık olsaydı da arkasına saklanıp gülebilseydim. Başımı öne eğiyorum ve yüzümü Bishop'ın dizinin iç kısmına bastırarak şekilde çeviriyorum. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, saçımı korkunç derecede dağınık bir topuz halinde tutan bağdan çekiyor ve saçım serbest kalarak soluk mavi bir şelale halinde etrafımda çağlıyor. Çaresizce yıkanması gerekiyor ama en azından şimdi biraz örtünüyorum.

Bishop tekrar inliyor ve sandalyenin arkasına tutunuyor, bana doğru eğilirken kollarını hafifçe omuzlarıma dayıyor. Sakallı yanağı yanağımı okşuyor, burnu kulağıma değiyor. "Sence onu rahatsız mı ediyorum yoksa azdırıyor muyum?"

"Muhtemelen ikisi de." Dudaklarım neredeyse bacağına iç kısmına değecek.

Bulduğumuz pozisyon son derece samimi. Seks, ter ve muhtemelen bebek pudrası kokusu alabiliyorum ki bu çok tuhaf. Dudaklarımı ayırıp teninin tadının neye benzediğini öğrenmek istiyorum, ki bu gerçekten berbat bir şey, çünkü aldatan eski erkek arkadaşım birkaç metre ötede oturmuş bunu izliyor. Ama belki de mesele budur. Bishop tüm olanları biliyor, çünkü ona anlattım, bu yüzden bu kasıtlı olarak samimi senaryo muhtemelen komşusu olmadan önce içeri girdiğim şey için bana yardım ediyor.

Yanlışlıkla penisine dokunduğumda parmakları enseme geriliyor. Ki o da çok ama çok ereksiyon halinde. Rehabilitasyon seanslarına başladığımızdan beri onun yarılara alıştım. Sürekli olarak penisine yakın bölgelere dokunuyorum ve seanslarımızda koşu şortu, sporcu sütyeni ve bazen de atlet giyiyorum çünkü onun boyutlarında bir adam üzerinde çalışmak sıcak oluyor. Ayrıca, o iç çamaşırlarıyla yaşıyor, neden kendimi rahatsız hissedeyim ki? Dolayısıyla tepkisi beklenmedik değil. Ama ondan çıkan ses -yarı ıstırap, yarı arzu- omurgamdan aşağı bir ürperti ve bacaklarımın arasında bir zonklama gönderiyor. Onun seks seslerinin nasıl olduğunu hayal etmemek benim için imkânsız.

"Gitsem iyi olacak." Joey'nin sandalyesi parke üzerinde gıcırıyor.

Elim hâlâ Bishop'ın kalçasının iç kısmında. Elimi çekmeye başladığımda, parmaklarımızı birbirine bağlayarak olduğu yerde tutuyor. Bishop bana sarılmış halde kalıyor. "Emin misin dostum? Stevie neredeyse düğümü çözdü." Sesi sert ve alçak.

"Sorun yok, kardeşim. Buzda olman gerektiğini biliyorum. Yarın işte görüşürüz Stevie." Joey'nin sesi helyum üflemiş gibi.

"Tamam, görüşürüz o zaman." Sesim boğuk ve nefes nefese.

Bishop kapım kapanana kadar elimi kalçasına kilitliyor ve parmaklarını enseme bastırıyor.

İkimiz de ağır nefes alıyoruz ve avuç içim onun teninde nemli. Genellikle PT yaparken, rahatsızlığı hakkında yorumlar yapıyor ve ben de ara verdiğimizde ölü şeyler hakkında düşünmesini ve kendini kontrol altına almasını öneriyorum. Bazen bana taşaklarının hemen altındaki noktanın gerektiğini söyleyebiliyor ki bu da genellikle

ona biraz fiziksel acı verir ve biz de çoğunlukla profesyonel olmaya geri döneriz. Ama bu farklı.

Bishop bir eliyle sandalyemin arkalığını tutuyor, diğer eliyle de benim yardımımıla bacağını yavaşça yere indiriyor. Geri çekilmesini ve ikimize de çok ihtiyaç duyduğumuz alanı vermesini bekliyorum, ama bunun yerine biniyor ve kollarını arkaya sarkıtarak bacaklarımın üzerine oturuyor.

"Bishop?"

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye mırıldanıyor ve alnını omzuma koyuyor.

Tüm ağırlığını kalçalarımaya vermiyor ama şu anda büyük bir kısmını ben taşıyorum. Onun pozisyonu bana striptiz kulübündeki kucak dansını hatırlatıyor - ya da daha önce böyle bir deneyim yaşamadığım için böyle bir dansın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde ellerimi kasıklarına yaklaştırarak ve bacaklarını manipüle ederek çok zaman geçirdim. Hatta teker teker omzuma bile attırdım ama yine de vücudunun pek çok yerini benimkilerle aynı hizaya getirdim.

Onun tarafından tamamen kuşatılmadım. Bishop çok fazla erkek. Kucağımda oturan, çoğu çıplak bir adam. Onun bu kadar yakınımda, bu pozisyonda olması çok bunaltıcı. Burada neler olduğunu gerçekten bilmiyorum. Joey gitti, yani artık benim alanımda olmasına gerek yok yine de öyle.

Kollarını hafifçe kavriyorum ve kaslar parmaklarımın altında zıplıyor. "İyi misin?" Çatlak bir fısıltı gibi çıkıyor.

Bishop bir ses çıkarıyor; çözebildiğim bir kelimedenden çok bir homurtu gibi.

Sakinleşmeye çalışarak yavaş bir nefes alıyorum ve teninden yayılan kokuyu fark kaşlarımı çatıyorum. Belli hayal görmüyordum. "Neden bebek pudrası gibi kokuyorsun?"

Kıs kıs gülüyor, sıcak nefesi köprücük kemiğimi okşuyor. "Buraya gelmeden önce bebek yağıyla ovdum."

Bir kahkaha atıyorum, bu da etrafımızdaki tüm alanı kaplayan ve odanın havasını emen tuhaf cinsel gerilimi kırıyor gibi görünüyor.

Bishop bir iniltiyle kucağımdan iniyor ve titrek bir adımla geri çekiliyor. Onu sabitlemek için kalçalarını tutuyorum. Ben oturduğumdan ve o ayakta durduğundan, kasıkları bir kez daha tam yüzümde, ereksiyonu daha da belirgin. Düşme ya da kucağıma düşme riski yokmuş gibi görüldüğünde

Gitti. Kişisel alanımdan çıktı ve sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissettim.

"Bence 'Joey'i gidecek kadar rahatsız etme' görevi başarılı oldu, ancak bu performanstan sonra yarın bir sürü soruyla karşılaşacağımı hissediyorum." Lastiğimi arıyorum ve yerde buluyorum. Saçlarımı topladıktan sonra başımın üstünde bir düğümle sabitliyorum. "Bunun için teşekkürler."

"Yüzde yüz benim için bir zevkti. O herif tam bir dallama ve aptal."

"Mmm. Sanırım bir yıl boyunca onunla kaldığım için *aptal* unvanını paylaşabilirim." Etrafından dolanmak için hareket ediyorum, aynı anda hem daha fazla alan hem de daha az alan istiyorum.

"Hey." Bishop'ın parmakları bileğime dolandı. "Bunu kendine yapma. Başkalarının kötü seçimlerini sahiplenip kendininmiş gibi gösterme."

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Bazen gözümüzün önündekini , değil mi?"

Bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırıyorum. Orada söylenmemiş bir sürü söz var. Artık NHL profesyonellerinden oluşan bir ekibe rapor verdiğim için bu şekilde kalması gerekenler. Yine de aramızdaki kimyayı görmezden gelmek zor. Pek çok nedenden ötürü bunu tutmak için elimden geleni yapıyorum, bunlardan biri de az önce evimi terk etmek oldu.

Bishop'un NHL'de oynayan bir oyuncu olduğundan ve buza geri döndüğünde medyanın ilgisini çekeceğinden bahsetmiyorum bile. Kendimi kaptırmak istediğim bir şey değil bu.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve bizi korkutuyor. Cihaza bakıyorum ve ekranda yanıp sönen Pattie'nin adını yakalıyorum. Eminim Joey'le işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istiyordur.

"Şimdi seni çalıştırayım mı?" Bishop'ın hâlâ şişkin olan kasıklarını işaret ediyorum.

"Evet, bu gece üzerime fazla gelme. Yaptığım o küçük numara harikaydı ama şimdi ağrım var."

"Ben de bunu merak ediyordum."

"Buna kesinlikle değdi. Keşke yüzünü görebilseydin. Beni sakatlamak istiyormuş gibi görünüyordu."

Sonraki kırk beş dakikayı ellerim Bishop'ın üzerinde geçirdim. Yaptığı dublörlüğün en iyi fikir olmadığı konusunda haklı, ne kadar inlediğine ve sızlandığına bakılırsa.

Hemen gitmesini bekliyorum ama onun yerine tabakları çıkarıp ikimize de soğuk pizza servis ediyor. Yarıısı benim sevdiğim şekilde; diğer yarısında aynı et seçenekleri var ama ananas ya da yeşil zeytin yok. Ayrıca getirdiği iki biranın kapağını da . Nedense çok susamışım, bu yüzden ilk birayı çabucak bitirip ikincisini alıyorum.

Bishop koltuğuma uzanıyor, uzaktan kumandaya el koyuyor ve Sportsnet'i bulana kadar kanalları çeviriyor. Diliminden bir zeytin koparıyor ve tabağıma atıyor. "Senin iğrenç sosların benimkilere karışıyor."

"İğrenç değil. Çok lezzetli." Kocaman bir ısırık alıyorum ve sevincimden inliyorum. Soğuk olması bile önemli değil; yine de harika ve öğle yemeğinden beri bir şey yemedim. Elimle ağzımı kapatıyorum. "Seninki sıkıcı."

"Üç çeşit et sıkıcı değil." "Kesinlikle maceracı değil."

"Pizzada meyve maceracı değildir Stevie. İğrenç ve yanlış."

"Domates teknik olarak bir meyvedir ve pizzanın her yerine sürülür," diye belirtiyorum.

"Evet, ama tatlı değiller, tuzlular ve marketin sebze bölümünde yaşıyorlar, bu yüzden aynı şey değil. Pizzanızın üzerine şeftali dilimleri koyar mıydınız? Hayır, koymazsınız, dolayısıyla ananas gibi şeyleri de koymamalısınız. Özellikle de yeşil zeytin gibi iğrenç bir şeyle birlikte."

"İçini, Shippy. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Bana öyle deme."

"Sana ne diyeyim, *Shippy*?"

Ağzının kenarını dürtüyor ve bana pis bir bakış atıyor. "Dur." "Yoksa ne olur?"

"Yoksa o pizzayı yüzüne bulaştırırım."

"Bunu yaparsan yarınki rehabilitasyon seansımızda pişman olmanı sağlarım."

"Ne yapacaksın, tanga ve püsküller giyip bacağıma direk dansı için mi kullanacaksın?"

"Bu bir fanteziye çok benziyor, *Shippy*."

Pizza dilimi için bir hamle yaptı ama yaralı olan ben değildim. Kanepeden yuvarlandım ve ayağa fırladım. "Çok yavaşsın, *Shippy*. Reaksiyon zamanının üzerinde çalışmalısın."

"Bu lakaptan o nefret ediyorum ki, bilemezsin bile."

"Tamam, iğrenç pizzamı denersen dururum."

"Hayır."

Umursamaz bir omuz silkmeye omzumu kaldırıyorum. "Nasıl istersen öyle olsun, *Shippy*." Bunu her kullanışında bana biraz daha çekici geliyor. Gerçekten korkunç bir şey ve ona hiç uymuyor gibi görünüyor, belki de bu yüzden bu kadar çok seviyorum. Ayrıca, sinirlenmesi eğlenceli.

Kanepenin uzak tarafına çöküyorum ve keyif sesleri çıkararak pizzamdan bir ısırık daha alıyorum.

"Ciddi misin?" Bishop kaşlarını

çattı. "Sorun ne, *Shippy*?"

"Son iki dakika içinde bana beş yüz kez *Shippy* demen bir yana, sesin pizzandan zevk alıyormuşsun gibi geliyor."

"Gerçekten çok güzel. Sadece bir ısırık al ve bir daha asla o lakabı kullanmayacağım." Yaklaşıyorum.

"Çok iyi. Bir ısırık. Sonra bu *Shippy* saçmalığından bir daha yok."

"Eminim bayılacaksın ve her zaman gizlice sipariş edeceksin." Kanepeye uzanmış, bacaklarını iki yana açmış, çürükleri sergileniyor. Dizlerim kalçasının yan tarafına değene kadar yaklaşıyorum ve dilimi yüzünün önünde tutuyorum.

Dudaklarını büzüyor ve yemeğini beğenmeyen bir çocuk gibi başını çeviriyor. "Eğer beğenmezsem, tükürürüm."

"Hayır. Sen yeni yürümeye başlayan bir çocuk değilsin. Yutmak zorundasın." Joey'i rahatsız ettiğinde bana yaptığı gibi, doğrudan onun kişisel alanına girdim.

"Kokusunu bile sevmiyorum. Tadını da kesinlikle sevmeyeceğim."

"Kadınlar spermi sindirebiliyorsa, sen de bu pizzadan bir ısırık yutabilirsin." Kaşları kalktı. "Bu yutkunabildiğin anlamına mı geliyor?"

"İki kez tatmanın bir anlamı yok. Ayrıca, tüm tuzlu tat tomurcukları ön tarafta. Zaten derin bir boğazın ortasındaysam, o iğrenç jelatinimsi şeyi tüm tat tomurcuklarımdan üzerinde gezdirmektense yutmak daha mantıklı, böylece acıyı, ekşiyi ve tuzluyu almış olurum."

Bishop'ın ağzı bir an için açık kalır ve aynı hızla kapanır. Çenesi titriyor ve gözleri kararıyor. "Eski sevgilin gerçekten aptalın teki. Kim isteyerek yutan bir kadını aldatır ki?"

"Onunla bu kadar uzun süre kaldığım için aptalın tekiyim." Pizza diliminin ucuyla dudağını dürtüyorum. "Büyük bir ısırık al, böylece bir zeytin ve biraz ananas alırsın."

"Eğer üzerine kusarsam, özür dilemeyeceğim." "Bebek gibi davranmayı bırak ve bir ısırık al."

"Tamam." Sağlam bir ısırık alıyor ve neredeyse parmaklarımdan birini koparıyordu.

Yüz ifadesi paha biçilemez ve telefonum daha yakın olsaydı, kesinlikle fotoğrafını çeker ve kişisel iletişimime eklerdim. Bana bir kedinin kusmadan önceki halini hatırlatan bir şey yapıyor, sanki öğürüyormuş gibi.

"Yut onu, Shippy."

Gözlerini kısıyor ve daha hızlı çiğniyor, boğazı düğümleniyor ve birasını almak için yanıma uzanıyor, şişede kalanları hüpletiyor. "İğrenç."

"Sıcakken daha iyi."

"O iğrenç malzeme kombinasyonundan bir ısırık daha almaktansa pis, terli bir am yemeyi tercih ederim." Et ve peynirden oluşan pizza diliminin yarısını ağzına atıyor, muhtemelen pek hoşlanmadığı zeytin-ananas tadını örtmek için.

"Dünden beri duş almadım, canın tatlı isterse bir tane var." Avucumu ağzıma kapatıyorum. "Aman Tanrım. Bunu söylememişim gibi davran."

Bishop'ın yüzüne yavaşça bir sırtma yayılır. "Önce bana yutucu olduğunu söylüyorsun, sonra da tatlı olarak amını mı sunuyorsun? Doksan yaşıma gelip bunadığımda bu konuşmayı hâlâ hatırlıyor olacağım."

Utancımı ve şu anda Bishop'ın yüzünün kalçalarımın arasında olmasının nasıl bir şey olacağını düşündüğüm gerçeğini gizlemek için gözlerimi deviriyorum. "Açıkçası, pis kadınlık organlarım hakkında iğneleyici konuşuyordum. Duş almamam Joey'nin yararınaydı ve caydırıcı olması içindi." Dağınık topuzumu gösteriyorum. "Saçımı pastırma yağıyla şekillendirmişim gibi görünüyor."

Bishop geniş, sıcak avucunu boynumun arkasına sarıp beni kendine çektiğinde hazırlıksız yakalanıyorum. Başını eğiyor ve dudaklarını şakağımda, burnunu da kulağımda üzerinde hissediyorum.

Derin derin içine çekiyor. "Bana meyveli kokuyor." Kaba kirli sakalı yanağıma sürtünüyor ve başımı yana eğerken dudaklarının boğazımı sıyırdığından eminim.

"Sen ne-" Dilinin çenemin alt tarafındaki ılık ve ıslak hareketini hissettiğimde bir nefes çekiyorum.

"Tadı benim için de oldukça güzel," diye mırıldanıyor.

Burada neler olduğunu bilmiyorum. Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum ya da Bishop'ın enleme dolanmış avucunun ve tenimdeki sıcak nefesinin verdiği hissin ötesini düşünemiyorum.

Bu birçok nedenden dolayı kötü bir fikir. En önemlisi de ikimizin de ilişkimizi profesyonel tutmak zorunda olmamız. Bu, daha önce var olmayan bir karmaşıklık katmanı.

Kendimi sabitlemek için bir avucumu vücudunun en yakın kısmına koyuyorum. Bu onun uyluğu oluyor: çok kaslı, kalın uyluğu.

"Bishop." Nefes nefese yarım inleme ikimize de istediğimden daha fazlasını anlatıyor. Bunun ne kadar büyük bir soruna yol açabileceğini bilmeme rağmen, tıraşsız kadınlık organlarım çok heyecanlandı.

Çenemin kenarını ısıyor ve inliyor. Öne düşmemek için avucumu kalçasına koyuyorum ve parmak uçlarım gülünç derecede kısa koşu şortunun eteğini sıyrıyor. Dudakları hareket etmeye devam ediyor, çeneme yaklaşıırken dişleri ısıyor.

Tenime karşı bir şeyler mırıldanıyor ve birden elleri kalçalarımın. Bir saniye sonra da kalçalarına sarılıyorum. Joey'nin iltica etmesinden sonra rehabilitasyon seansına başladığımızda terlemeyi bıraktığım için çok mutluyum. Kendimi sabitlemek ve ağırlığının yükünü çekmesini önlemek için omuzlarını kavriyorum ama Bishop'ın başka fikirleri var gibi görünüyor.

İtiraz etmeme rağmen beni aşağı çekiyor, böylece kığım onun dayanıyor. Hırıltıyla karışık bir homurtuya benzeyen bir ses çıkarıyor ve beni öne doğru çekerken aynı anda kalçalarını kaldırıyor.

Ve onu hissediyorum, *her şeyini*, sert ve kalın ve tam *orada*. Doğal tepkim kalçalarımı döndürmek oluyor çünkü benim, ellerimin ve güvenilir vibratörümün bir sonucu olmayan muhteşem bir sürtünme yaratmak istiyorum. Bacaklarımın arasında kocaman, yapılı, inanılmaz ateşli ve açıkça azgın bir adam var. Bunun cidden kötü bir fikir olduğuna dair tüm düşüncelerim ilk yavaş, amaçlı sürtünmeyle buharlaşıyor.

Bishop boğuk bir ses çıkarıyor ve çenemin kenarını ısıyor, tahmin ettiğimden çok daha sert.

Nefes alıyorum, sonra kalçalarımı tekrar yuvarlarken inliyorum. "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, onları kavrarken tellerin satenimsi kayışının tadını çıkarıyorum. Niyetim başını geriye yatırmak, böylece birbirimizi kuru kuruya becerirken ağzının benimkinde nasıl hissettirdiğini öğrenebilmek.

Bishop'ın parmakları belimde esniyor ve bir sonraki iniltisini bir dizi küfür takip ediyor.

Donup kalıyorum ve başını eğip yüzünü boynumun kenarına bastırıyor. Tenime karşı alçak sesle bir *Fuck homurdanıyor*. Her ne kadar bir kalça yuvarlaması daha yapmak istesem de -çünkü sikiinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum

Pamuk ve Lycra katmanları arasından bile üzerime sürtünüyor- bunun iyi bir fikir olmadığını bir kez daha hatırladım.

Bishop kalçalarını birkaç santim kaldırıyor ve bu sefer ondan çıkan ses tanıdık geliyor. Tanıdığım bir ses varsa o da acı çektiğidir. "Lanet olası anasını siktiğim!" Dudakları ayrılıyor ve dilinin ıslak hareketini ve dişlerinin keskin baskısını hissediyorum, sonra da tenimi sertçe emiyor.

"Ah!" Saçlarını avuçluyorum ve yüzünü boynuma daha da sokuyorum, tıpkı Lainey'nin Kody bebekken meme ucunu çiğneme oyuncağı olarak kullanmaya karar verdiğinde yaptığı gibi. İsteddiği etkiyi yaratmış gibi görünüyor. Bishop beni dişlerinden kurtardı. Parmaklarını kalçalarımın çekmem gerekiyor.

"Hayır, yapma!" Kucağından inmemi engellemeye çalışıyor ama yüzü acıyla buruşmuş.

Kıpırdayarak kurtuluyorum ve kanepenin diğer tarafına geçiyorum. Ben artık kadınlık organımı onun aletine sürmezken, o kendini tutuyor, sonra inlemeye ve küfretmeye devam ederken kafasını birkaç kez kanepenin minderlerine çarpıyor. "Sadece biraz sürtünme istiyorum! Bunu istemek çok mu fazla?"

"Sürtünmeye hazır olduğumu sanmıyorum." Sesim titriyor ve nefesim kesiliyor.

Başını bana doğru çeviriyor, bakışları sıcak ve öfkeli bir şekilde üzerimde geziniyor. "Dün duşta mastürbasyon yapmayı başardım. Harika hissettirmede ama en azından biraz rahatladım." Sinirli bir elini elinin arkasındaki bariz şişkinliğe doğru uzatıyor. "Bu tam bir işkence." Hâlâ koruyucu bir şekilde kendini kavıyor -sanki kendiliğinden üzerine atlayacağımdan endişeleniyormuş gibi. Beni kucağına çeken oydu, tam tersi değil.

"Muhtemelen ilahi bir müdahale ya da öyle bir şeydir." Onunla öpüşmeye çalışmaktan daha aptalca bir şey yapmadan önce bakışlarımı kaçırıyorum, mesela ona bir el uzatmak ya da oral seks teklif etmek gibi.

Cevap vermek için ağzını açıyor ama telefonu sehpanın üzerinde vızıldıyor ve ekranda kardeşinin adı yanıp sönüyor. Aynı anda benimki de yeni bir mesajla yanıp sönüyor. Kötü zamanlanmış kesintiler için Tanrı'ya şükürler olsun. Telefonumu açıyorum, mesaj Joey'den gelmiş olsa da, kontrol etmekle hiç ilgilenmiyorum. Ama en azından şimdi Bishop'ın şişkinliğine bakmıyorum. Telefonuna uzanırken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Ah kahretsin," diye homurdanıyor.

"Her şey yolunda mı?" Doğrudan ona bakmak zorunda kalmamak için yan Onu gözle bakıyorum.

"Kardeşim lanet insülinini bulamıyor." "Evde mi?"

"Evet." Arama düğmesine basıyor ve telefonunu kulağına götürüyor.

Yapabilirim

Nolan'ın boğuk sesini duydum. "Sehpayı, buzdolabını, çamaşır dolabını kontrol ettin mi? Hay sikeyim. Sana nerede sakladığımı söylersem, kaybetmemen için koyacak başka bir yer bulmam . Ne yaparsın? Tanrım, Nolan. Bunu nasıl buldun?" Sinirli bir elini saçlarında gezdiriyor. "Hemen geliyorum. Yine de bu bok hakkında konuşuyor olacağız. Bir şeyin ortasındaydım." Aramayı sonlandırır. "Gitmem gerek. Bugün erken saatlerde yedeğimi buldu ve şimdi iki kiti de bulamıyor ve zaten bir saattir arıyor."

"Tanrım, bu hiç iyi değil." Onu kapıya kadar takip ettim.

"Hayır. Gerçekten değil. Keşke bunu daha ciddiye alsan. Bir gün onun kışını kurtarmak için burada olmayacağım."

"Biliyorsun, eğer ihtiyacın olursa, her ihtimale karşı burada birkaç doz bulundurabilirsin."

"Bu iyi bir fikir olabilir." Bir kolunun altında koltuk değneği, koridora doğru adım atıyor. "Oh, ve bu tartışma daha bitmedi." Kasıklarımızın arasını işaret ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bence bunu hormonlara bağlayıp hiç olmamış gibi davransak daha iyi olur."

Bishop itiraz edemedi Nolan kapıyı açtı. Göz teması kurmadan Bishop'tan bana bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Olmalısın, pislik. Gecemi mahvettin."

"Yardıma ihtiyacın olursa haber ver," diye teklif ediyorum.

Bishop bana el salladı ve dairesine girip gözden kayboldular. Kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum, parmaklarımı Bishop'ın beni ısırduğu çenemin kenarında ve derimi emdiği boynumda gezdiriyorum. Aceleyle banyoya gidip ışığı açıyorum. Leke kızarmış pembeydi ve dişlerinin olduğu yerde küçük hilaller vardı.

Yatağa girdiğimde düşünebildiğim tek şey yakın öpücük. Ve rüyalarım kadar beni takip ediyor. Bishop'la ilişkiye girmenin getireceği karışıklıklara ihtiyacım yok, ama bir gün

Kendimi tekrar böyle bir durumda bulursam, kasıklarımın onunkine çekilmesini engelleyebileceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

DIRENİŞ NAFİLE

Stevie

Joey ertesi sabah işte beni köşeye sıkıştırıyor ve Bishop ve aramızda neler olduğu hakkında her türlü soruyu sormaya çalışıyor.

"Rehabilitasyonuna yardım ediyorum ve bu konuda o koca çeneni kapalı tutarsan çok memnun olurum."

Joey kollarını kavuşturuyor ve benimkinin yanındaki dolaba yaslanıyor. Kolunun altından bir tutam saç görünüyor ve koltuk altı trolünün boğucu olduğunu hayal ediyorum. "Görünüşe göre rehabilitasyondan çok daha fazlası devam ediyor. Eskiden çıktığımızı biliyor mu? Anlıyorum Stevie, bir toparlanmaya ihtiyacın var ama bu benden intikam almak için iyi bir yol değil. Sonunda kim incinecek?"

Aptal kışını kurtarmak için otomatik olarak Bishop'la takıldığımı varsayması beni çok sinirlendiriyor. "Burada ne yapmaya çalışıyorsun, Joey? Bana ilişki tavsiyesi mi veriyorsun?"

"Sonunda pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum."

Dolabımı kapattım ve parmaklarının dolaba sıkışmasını diledim. Kendime işte olduğumu ve amacının beni kızdırmak ve bir tepki almak olduğunu hatırlatıyorum. Ona bu zevki tattırmamın hiçbir yolu yok. "Zaten pişman olduğum bir şey yaptım. Seninle bir yıl çıktım. Sanırım bu bir süre listemin başında kalacak."

Joey ben çıkarken sağa doğru adım atıyor ve çıkışımı engelliyor. Kasıklarına yumruk atmak istiyorum. Ellerini sahte bir kaldırıyor ya da beni zapt etmeye çalışıyor gibi. "Bak, kimsenin tutamadığı kadar kin tutabildiğini biliyorum."

iş, Stevie, ama onun ününü biliyor musun? Ne tür kadınlarla çıktığını gördün mü?"

"Ben kin tutmam."

"Küçük bir hata yaptığım için bana hâlâ kızgınsın."

"Doğum günümde benden olmayan biriyle yatmak küçük bir hata değildir."

Bunu görmezden geliyor ve telefonunu yüzüme tutuyor. Görünüşe göre sosyal medyada Bishop'u takip etmekle meşgulmüş. Arama çubuğuna #BishopWinslowSighting hashtag'i yazılmış. "Şuna bak."

"Neden Bishop'u iç çamaşırlarıyla inceliyorsun?"

"Onu kontrol !" Joey hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor. Ne yazık ki yalnızız. "Bu fotoğraflardan tonlarca var ve çoğu yeni. Mesela son birkaç ay içinde en az yarım düzine var. Gerçekten böyle bir adama bulaşmak istiyor musun?"

Normal bir insan için, Joey'nin bana gösterdiği şey Bishop'un bir kadın erkeği olduğu anlamına gelir. Ama ben Bishop'ın dairesine girip çıkan kadınlar hakkında bilgi sahibiyim ve onların kardeşinin arkadaşları olduğunu biliyorum. Hatta fotoğraflardan birini Nolan'ın geçen haftaki en son yatıya kaldığı arkadaşı olarak tanıyorum. Tüm fotoğraflar Bishop'ın dairesinde çekilmiş ve yarısı sanki gizlice çekilmiş gibi bulanık. Bazılarında Bishop kameraya yakalandığının farkında değil gibi görünüyor, ancak birkaçında orta parmağıyla çenesini veya şakağını kaşıyarak gizlice kuşu çeviriyor.

Bunu kolayca açıklayabilirim, ama Joey'nin kendisinin çapkın bir pislik olduğunu düşünmesi neredeyse daha iyi. Hatta bunun doğru olduğuna inanmasından haz bile duyuyor. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez, değil mi?"

"Tamam. Bırakacağım."

"Şu haline bak, bunca zaman sonra nihayet anlıyorsun." Bir kez daha etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama yolumu kapatıyor.

"Bekle. Bağış toplama etkinliğinin dekorasyonu hakkında konuşmak hâlâ bir araya gelmemiz gerekiyor. Neden bu akşam bana gelmiyorsun?"

Ciddiyim. Bu kadar bilgisiz olmasına imkan yok. "Meşgulüm."

"Bavulunu alabilirsin. Hatta sonra seni evine bırakırım. Bu işi bitirmek zorundayız. Ne yaptığımızı bilmemizi ve hafta sonuna kadar bir bütçe teklifi sunmamızı bekliyorlar."

Sinirli ve yenilmiş bir şekilde iç çektim. Bu aptal proje bittiğinde, ona kesinlikle kendini becermesini söyleyeceğim. "Peki, tamam. Geleceğim ama sadece lanet bavulumu geri istediğim için ve bu planlama saçmalığını aradan çıkarabilmek için. On beş dakika içinde bir müşterim var. Gitmem gerek."

"Tamam, saat beşte lobide buluşuruz." Sırtışı o kadar kendini beğenmiş ki suratını yumruklamak istiyorum.

"Altıya kadar müşterilerim var. Seninle evinde buluşuruz." "Sorun değil. Bekleyebilirim."

"Harika." Onu personel odasında bıraktım. Ve hala onunla uğraşmak zorunda kaldığım için kızgınlığımı homurdanıyorum.

Bishop öğleden sonra erken saatlerde bana mesaj atarak saat yedi gibi evime geleceğini teyit etti. Ona geç kalabileceğimi çünkü birkaç işi halletmem gerektiğini söyledim. Dün gecedan ve neredeyse olanlardan sonra onu göreceğim için gerginim. Bir dakikadan kısa bir süre sonra, sanki beni istediği zaman müsait olmayarak ona bir tür kötülük yapıyormuşum gibi, bir sürü kızgın görünümlü emojiyle ondan bir mesaj daha alıyorum.

Ona tacını kışına sokmasını söyleyen bir sürü GIF gönderdim. Joey'den bir şeyler almam gerektiği ve galanın süslemeleriyle uğraşmamız gerektiği için geç kalacağımı ondan saklamanın hiçbir anlamı olmadığını anladım. Ayrıca, muhtemelen çok kötü bir ruh halinde olacağım konusunda da onu uyarmalıyım, yani dün gece olanları tekrar konuşacağımızı sanıyorsa fena halde yanılıyor. İnkârın en iyi plan olduğuna inanıyorum. Öğleden sonra telefonumu sırt çantamda bırakıyorum, Bishop'ın haklılığı, sürtüşme hakkındaki düşünceleri ya da Joey ve onun pislikleriyle uğraşmak istemiyorum.

Günün son randevusu iptal oldu, bu da işimin beklediğimden erken bittiği anlamına geliyor.

"Jules ve benimle bara gelmek ister misin? Bir şeyler atıştırıp bir şeyler içeriz?" Pattie kolunu benimkinin içinden geçiriyor. İkimiz de tamamen dolu olduğumuz için bütün gün onunla konuşma fırsatı bulamadım.

"Çok isterdim ama Joey ile ilgilenmem gerekiyor." Koridorda lobiye doğru yürüyoruz. Şu ana kadar keyfim yerindeydi.

"Bunu dün gece yaptığını sanıyordum." "Bir kesinti oldu."

Kaşları kalkıyor. "Komşu kesintisi mi?"

"Yuppers." Resepsiyona yaklaştışımızda duruyorum, bu da Pattie'nin de aniden durması anlamına geliyor, çünkü kollarımız birbirine bağlı. "Ne oluyor?"

...

Bishop ön masaya yaslanmış, kafası patlamak üzereymiş gibi görünen resepsiyonist Bernice ile konuşmaktadır.

"Vay be. Kim bu ateşli?" Pattie soruyor.

"O Bishop."

Kısık bir ısıık çalıyor. "Vay canına. Onu atık kaşlarla ve bir sürü hokey kıyafetiyle görmeye alışkırım."

"Onu iç çamaşırlarıyla görmeye alışkırım."

"şu ana kadar ne kadar şanslı olduğunu fark etmemiştim. Bu adam gülünç derecede seksi."

"Evet." Ve dün gece o neredeyse acıdan ağlarken ben onu kuru kuru beceriyordum. Kolumu Pattie'ninkinden ayırdım ve kalan mesafeyi kapatıp birkaç adım ötede durdum. "Ah, hey."

Bernice cümleinin ortasındaydı, yüzündeki boş ifadeye bakılırsa muhtemelen Bishop'a kanişi Duchess hakkında her şeyi anlatıyordu. Sesimi duyunca kafasını bana doğru çevirdi. Gözleri ayakkabılarıma kadar iniyor ve yavaşça yüzüme doğru yükseliyor. "Sanırım mesajımı almadın."

"Sanmıyorum. Pattie, bu Bishop; Bishop, bu benim arkadaşım ve meslektaşım Pattie, kendisi aynı zamanda fizyoterapisttir."

El sıkışırlar ve Pattie'nin hakkını yemeyelim, gayet soğukkanlı davranır ama sonra erkek kardeşleri kolejde futbol oynar, bu da neredeyse ailenizde bir ünlü olması gibidir.

Telefonumu aramak için sırt çantamı karıştırıyorum. Tabii ki çantanın dibinde, bu da işleri garipleştiriyor, özellikle de Pattie'yle havadan sudan konuşurken Bishop'ın bana baktığını hissedebildiğim için. "Bana CliffsNotes versiyonunu vermek ister misin?"

"Bavulunu alman için seni eski dangalağın evine götürüyorum." Pattie gülerken boğuluyor.

Bishop'ın koluna bir tokat atıyorum ve Joey'i arıyorum, çünkü bizi onun evine götürmesi gerekiyordu. Ki bu *bizim evimiz* olmalıydı. Bu çok eğlenceli ve her yönden garip .

Bishop, "Onu çoktan evine gönderdim," diyor.

Sırttığını anlamak için yüzüne bakmama bile gerek yok.

"O zaman onun evine nasıl gideceğiz? Seninle otobüse binmeyeceğim." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar saçma olduğunu fark ettim.

Öyle. Bishop'ın toplu taşıma kullanarak seyahat masraflarını azaltmaya ihtiyacı yok. Yine de birkaç saniyeliğine devasa bedenini o küçük koltuklardan birine sıkıştırmak zorunda kalmanın onun için nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Bir dizi anahtar tutuyor. "Buraya arabayla geldim."

Onları elinden kaptım. "Araba kullanmamalısın." "Buraya kadar gayet iyi geldim."

Bir yumruğumu kalçama koyuyorum. "Araba kullanma iznin var mı?"

"Hafif egzersizler için izin aldım, bu yüzden araba kullanmak makul görünüyor, değil mi?"

"Bu konuda ciddi misiniz? Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok. Hem de hiç. Ya hızlı tepki vermek zorunda kalsaydınız? Ya da sert fren yapman? Ağlamadan kalça itme hareketi bile yapamıyorsun."

"Doğru değil. Kalça itme hareketini gayet iyi yapabiliyorum, sadece kalçamda ağırlık varken yapamıyorum."

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Ona uyarıcı bir bakış attım. "Aklanana kadar araba kullanmak yok ve bunu yazılı olarak istiyorum, ağzından çıkan kelimelerle değil. Tüm çabalarımı geri almana izin vermeyeceğim. İhtiyacım olan son şey, senin süper bir pisliğe geri dönmen."

Pattie, Bishop'ı resepsiyonun ortasında azarladığımı hatırlatarak, "Bu gündüz pembe dizilerinden daha iyi," diyor ve sanki onu dondurma yemeye götüreceğimi söylemişim gibi sırtıyor.

"Yardımcı olmuyorsun," diyorum ona, sonra dikkatimi tekrar Bishop'a veriyorum. "İnsanlar seni tanımaya başlamadan önce gitmeliyiz."

Bishop, "Buralarda tanınacak kadar yüksek profilli değilim," diyor.

Ve tabii ki evren benim tarafımda olduğu ve açıkça benimle aynı fikirde olduğu için iki müşteri ona yaklaşıp imza ve fotoğraf istiyor. Fotoğraflarını çekmeyi teklif ediyorum ve sonunda telefonlarını geri vermeden önce en az yirmi poz çektiriyorum. Bir sweatshirt giyiyorum ve çıkmadan önce arkasına saklanmak için kapüşonunu yukarı çekiyorum. Ayrıca devasa aviator tarzı gözlüklerimi de takıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Bishop soruyor.

"İnsanlar seni tekrar tanırsın ve daha fazla fotoğraf çekmek isterlerse diye kendimi gizliyorum."

Soluk mavi saçlarından bir tutamı savuruyor. "Sen çok daha fazla göze çarpıyorsun

Ben."

"Her neyse. Hadi gidelim."

Bishop hâlâ koltuk değneklerine bağlı ve salyangoz hızıyla ilerlemekten hoşlanıyor gibi görünüyor. "Daha hızlı hareket edebilir misin?" Kapüşonumun arkasından mırıldanıyorum.

"Kendimi yeniden sakatlamamı istemediğini sanıyordum."

"Kasıklarınızda çekme var. Birdenbire doksan beş yaşında, kırılğan kemikleri olan ve çift kalça protezi takılmış biri olmadınız."

Kapüşonumun arkasından çekiştiriyor. "Dikkat çeken biri varsa, o da hava yetmiş derecenin üzerindeyken ve burada dolaşan kızların yarısı plaja gitmeye hazır gibi giyinmişken üzerindeki bu lanet olası kazakla sensin."

"Çünkü onlar üniversite öğrencisi ve gerçekte olduğundan on derece daha sıcak bir hava için giyinmek bir ön koşul. Kapüşonumla makul davranıyorum."

"Azıcık bile değil."

Kimse onu rahatsız etmeden arabasına ulaşmayı başarıyoruz - Tanrı'ya şükür kardeşim gibi gösterişli ve pahalı bir şey kullanmıyor -. Anahtarlar bende olduğu için, o koltuk değnekleriyle uğraşırken ve kendini yolcu koltuğuna bırakırken ben aceleyle sürücü tarafına geçip kendimi içeri kapatıyorum.

"Yardıma için teşekkürler."

"Buraya gelmeyi gayet iyi başardın."

Evim olması gereken yere hiç gitmedim, bu yüzden Bishop'ın GPS'ine programlamam gerekiyor. Joey'e gideceğim ve Bishop benimle olacağı için endişeliyim. Ayrıca dün gecedan dolayı da korkuyorum ve onun bu konuyu açmasını bekliyorum ama açmıyor. Yolcu koltuğunda oturuyor, parmaklarını kolçağı vuruyor.

"Neyi ilginç buluyorum biliyor musun?" diyor sonunda. "Eminim beni aydınlatmak üzeresiniz."

Kolunu koltuğumun arkasına doğru uzatıyor ve saçımın bir tutamını parmaklıyor. Dokunduğunu biliyorum çünkü elinin omzumda durduğunu hissedebiliyorum. Bir de çekiştiriyor. "Saçının rengini göze çarpan bir şeyle değiştireceksin ama tanımadığın rastgele birinin beni tanıma ihtimali yüzünden bir kapüşonun arkasına saklanacaksın. Bu hiç mantıklı değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İkisinin birbiriyle ilgisi yok."

"Saçın 'Bana bak' diye bağılıyor."

"Ama kimse bu yüzden benimle fotoğraf çektirmek ve imzama almak istemiyor. Tek bildikleri eğlenceli saçlarım olduğu. Rook'la akraba olduğumu ya da benimle birlikte rehabilitasyonda çalıştığımı bilmiyorlar ama beni benimle ya da kardeşimle gördüklerinde birdenbire eğlenceli saçlı kız olmaktan çıkıp Rook Bowman'ın kız kardeşı ya da Bishop Winslow'la birlikte olan o hatun olmaya başlıyorum."

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine saçlarımı parmağında döndürmeye devam ediyor. Hâlâ bana baktığını hissedebiliyorum ve bu dikkatimi dağıtıyor. Neyse ki, benim apartmanım olması gereken yere varıyoruz. Sokağın aşağısına paralel park ediyorum ve kendimi arabadan inmeye zorluyorum ama tek yapabildiğim orada oturmak, direksiyonu kavramak ve binaya bakmak.

"İyi misin?" Bishop kim bilir ne kadar zaman sonra sordu. Başlığımı indiriyor ve parmaklarını saçlarımın altından geçiriyor. Nasırlı avucu tıpkı dün geceki gibi ensemın etrafında kıvrılıyor. Başparmağı yavaş ve yatıştırıcı bir şekilde ileri geri hareket ediyor.

Berbat durumdayım. Bu adamdan hoşlanıyorum ve birçoğunu dün gece kafamda saydığım birçok nedenden dolayı hoşlanmamalıyım. Diğer nedenler, dile getirmediğim, beni en çok rahatsız edenler. Bishop'un onu rehabilite etmemi istemesinin nedenlerine inandığım kadar. Ya yanıyorsam? Bu onun açısından oldukça ayrıntılı bir plan olurdu ve aynı zamanda onu bir sosyopatla aynı seviyeye getirirdi, ancak onu başka biriyle basana kadar bütün bir yıl boyunca bunlardan biriyle çıktığımı da fark etmemiştim. Ve beni incittiği için üzgün değil. Yakalandığı için üzgün.

Ayrıca Joey'nin Bishop'ı bir NHL oyuncusunu rehabilite etme fırsatından daha fazlası için kullandığım konusunda haklı çıkmasını istemiyorum. Onu bir ribaunda dönüştürmemeyi tercih ederim.

Gerçekten düşünürsem, biraz duygusal bir karmaşa içindeyim. Bishop'ı bu işe bulaştırmak istemiyorum ama şimdiden ona bağlanmaya ve bağımlı olmaya başladım. Yine de bunların hiçbirini söylemiyorum. Duygusal bir karmaşa içinde olabilirim ama aptal değilim.

"Geldiğim geceden beri buraya dönmedim." "Yani o zamandan beri-"

"Joey'i başkasını becerirken yakaladım."

"Doğum gününde."

"Doğum günümde." Kahretsin. Sanırım ağlayabilirim. Bu çok aptalca. Olayın üzerinden haftalar geçti ama buraya gelmek her şeyi yeniden taze hissettiriyor.

"Daire numarası ne? getireyim."

Sonunda direksiyonu bıraktım ve ona baktım. "Bunu yapamazsın. Bu ağır bir çanta; kendini geriye atarsın."

"İyi olacağım ve eve gittiğimizde beni uzatacaksın."

Şakaklarımı ovuyorum. "Hâlâ onunla birlikte süslemeleri düzenlemem gerekiyor." "Eve gittiğimizde onunla da ilgileniriz."

"Ama Joey bizi bu işte birlikte çalışmak için imzaladı." Ondan tamamen kaçmak harika bir strateji değil ve kesinlikle sonsuza dek uygulayabileceğim bir strateji de değil. Ama bu durumda belki de kendi başıma yapmaya gerçekten hazır olana kadar Bishop'ın Joey ile anlaşması daha iyi olur.

"Joey de senin yanında beş saniye bile geçirmeyi hak etmeyen bir sersem. Merak etme. Her şeyi halledeceğiz. Nolan şu parti depolarından birinde çalışıyor, o yüzden bizim için bir sürü bağlantı bulacaktır."

"Çalışmak için garip bir yer."

"Çalışma saatleri esnek ve kendisi yarı zamanlı bir yönetici. Madem bağlantıları var, biz de bundan faydalanabiliriz."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Joey birlikte olduğumuzu düşünüyor."

"Güzel. Bırak öyle düşünsün. Zaten bu senin için daha iyi değil mi?

Bu onu senin kışından kurtarmaz mı?"

"Sana benim ribaundum dedi." Lanet . Neden aptal çenemi kapalı tutamıyorum?

Bishop olabildiğince kayarak bana doğru döndü. Dizleri orta konsola çarpıyor ve başparmağı kulağımın arkasındaki o hassas noktada ileri geri gidip geliyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Cevap veriyorum, çünkü bu soruya cevap vermek karmaşık ve gerçek beni çok savunmasız hissettiriyor.

"Sık kafalı eski sevgilinden mi geliyor? Hiç de değil. O adam seni etkilemek ve aklını çelmek için her şeyi söyleyecektir." Boynumun arkasını sıkıyor. "Bırak neye isterse inansın. Daire numarası ne?"

"Bir-iki-bir-üç." "Geri geleceğim."

Emniyet kemerini çözer ve arabadan iner. Arka kapı açılıyor ve tek bir koltuk değneği alıyor. Topallayarak gitmeden önce cama vuruyor, ben de açıyorum.

"Açık olmak gerekirse, bu adamın ağzını burnunu kırmamı istemiyor musun?"

"Hayır. Kasık sakatlığınız var ve bu iyileşme için hiç de yararlı değil."

"Onu istememenin tek nedeni bu mu?" "Çoğunlukla, evet."

Ayrıca hâlâ onunla çalışmak zorundayım."

Bishop dudaklarını büzer ama başını sallar. "Tamam. Not edildi."

Aramızda neler olduğunu anlamaya çalışarak onun binaya girişini izliyorum. Kafam çok karışık. Sonunda dönmesi bir asır sürmüş gibi görünüyor. Bavulumu taşımasına yardım edebilmek için arabadan iniyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, hala tek parça. Umarım tüm eşyalarım hala içindedir.

"Hâlâ hayatta mı?" Bavulu bagaja kaldırdım.

"O iyi biri. Yani, egosu pek iyi durumda olmayabilir ama size sorun çıkarıyorsa, artık çıkaracağını sanmıyorum."

"Ona ne söyledin?"

"Onun aptal bir pislik olduğunu, seni hak etmediğini ve sana sahip olduğu için şanslı olduğunu söyledim. Ayrıca ona bu parti meselesi her neyse halletmene yardım edeceğimi, çünkü onunla uğraşmak zorunda kalmaman gerektiğini söyledim." Bagajı kapattı. "Bir de ona sürekli sana mesaj atmayı bırakmasını söyledim. Eğer onunla konuşmak istiyorsan, ona ulaşacak kişi sen olacaksın. Ayrıca tüm boş zamanlarını teketime almayı planladığım için bunun hiç de olası olmadığını söyledim."

Bishop'a bakabilmek için başımı arkaya eğiyorum. Tanrım, o çok güzel. Sağlam bir şekilde çarpıcı. Ve bugün durup dururken iş yerime geldi. Ve eski erkek arkadaşımı azarladı. Ağlamaya başlamazsam çok şanslı olacağım. "Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim."

"Bunu senin için yaptığım kadar kendim için de yaptım. Ben çok açım, ya sen? Yüzleşme bende hep yemek yeme isteği uyandırır."

Ve bir anda ağlama isteğim kayboldu. Yakışksız bir kahkaha attım. "Yağlı ve kesinlikle sezon öncesi diyetinizde olmayan bir şey mi?"

Ağzının kenarında bir sırıtış beliriyor. "Sanki aklımı okuyabiliyorsun. Ama pizza yemeye gitmiyoruz çünkü zeytin ve ananas saçmalığıyla uğraşamam."

Koltuk değneğini arka koltuğa atıyor ve sürücü tarafına yöneliyor. "Hey, ne yapıyorsun?"

"Ben ."

"Hayır, kullanmayacaksın."

"Evet, öyleyim. Duygusalsın ve bağırarak ya da ağlamak üzereymişsin gibi görünüyorsun, belki de ikisi birden. Ayrıca, bugün araba kullanmama izin verdiler."

"Sana inanmıyorum. "Onlar" kim? Bunu bana klinikte neden söylemedin? Neden şimdiye kadar bekledin?"

Omuz silkiyor. "Çünkü senin sinirlenmeni izlemek hoşuma gidiyor. Yapmamam gereken bir şey yaptığımı düşündüğünde bu kadar sinirlenmen beni mutlu ediyor."

"Gözlerimden sana lazer ışınları atıyorum. Aklandığına dair kanıt istiyorum."

"PT ekibime de bunu söyledim, bu yüzden e-postalarınızı kontrol etmelisiniz. Bunu yemek almaya giderken de yapabilirsin. Birazdan acıkacağım ve eğer iyi bir günümde bir pislik olduğumu düşünüyorsanız, karnım doymayana kadar bekleyin."

O arabayı sürerken ben de çantamdan telefonumu çıkarıp dediğini yapıyorum. Bahsettiği e-postayı buluyorum -kısa mesafelerde araba kullanmasına izin verildiği e-postayı- ve bundan sonra açık sözlü olması konusunda homurdanıyorum.

Bishop'ın dört kişilik bir aileyi doyuracak kadar yemek sipariş ettiği bir hamburgercide durduk ve otoparkta hamburger yiyip shake'leri höpürdettik.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Bishop, dört hamburgerini ve kendi ekstra büyük patates kızartmasını çoktan bitirmiş olduğu için patates kızartmalarından birini ağzına atıyor. Yemeğinin tadına baktığından bile emin değilim.

Omuz silkiyorum. "Elbette."

"Nasıl oldu da o pislikle birlikte oldun?"

Bir kızartmayı ketçapla karıştırdım ve Joey'le tanıştığım zamanı düşündüm. Yüksek lisans programım için New York'tan Los Angeles'a yeni taşınmıştım. Onunla dersin ilk gününde tanışmıştım ve bana bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sormuştu. Ben de evet demiştim. "Yalnızdım ve sanırım o da yanımdaydı."

Tek sesin çiğnememiz olduğu birkaç uzun saniyeden sonra nihayet Bishop'a bakıyorum.

"Buna başka bir şey eklemek ister misin, mesela gerçek bir açıklama?" Bir kızartma daha alıyor ve benim shake'ime uzanıyor, çünkü görünüşe göre o da kendininkini çoktan bitirmiş.

"Bunları alabilirsin." Shake'imi patates kızartmasıyla değiştiriyorum. "Özür dilerim. Muhtemelen zorluyorum, değil mi?"

"Sorun değil. Bunların hepsi düşündüğüm ama genellikle yüksek sesle söylemediğim şeyler. Dürüst olmak gerekirse, neden bir yıl boyunca onunla birlikte olduğumu bilmiyorum. Sanırım bunun nedeni kısmen yalnız kalmak

istememendi. İstedigim

Benim olan biri mi? Los Angeles'a taşındığımda, tüm bu zamanı kardeşim Kyle, eşi Joy ve yeğenim Max ile geçireceğimi düşünmüştüm."

"Ve bu şekilde sonuçlanmadı mı?"

Pipetimin ucunu çiğniyorum. "Hayır, biraz bile değil. Kendimi dışlanmış, yerinden edilmiş gibi hissettim. Sanki artık gerçek bir rolüm yokmuş gibi. Kyle'ın Joy ve Max'i vardı, benimse kimsem yoktu."

"Zor olmuş olmalı."

Başımı salladım. "Tanıdık olan her şeyi özledim. Sonra annem çiftliği sattı ve Los Angeles'a taşındı, bu da güzeldi çünkü tekrar yanımda olacağı anlamına geliyordu, ama zamanının çoğunu kardeşimin ailesiyle geçirdi, ilk torunu olduğu için bu anlaşılabilir bir durumdu, ama yine de bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum, işte o zaman Joey ile tanıştım. Sanırım birçok yönden o, diğer tüm olup bitenlerden uzaklaşmak için uygun bir dikkat dağıtıcı oldu. Sanırım çok uygun olmadığını erkenden anlamıştım ama bir süre için alternatifinden daha iyiydi."

"Hangisi neydi?" Yüksek emme sesine bakılırsa artık boş olan shake'imi höpürdeterek içiyor.

"Yalnız olmak, sanırım? Herkesin benim için endişelenmesi? RJ, Lainey ile yeniden bir araya gelmişti, onun bir bebeği vardı ve ben Los Angeles'ta aileme tutunmaya çalışıyordum çünkü tek başıma nasıl olacağımı bilmiyordum ve herkes kendi işleriyle meşguldü. Okulum vardı, ama . . . İhtiyacım vardı.

. . . bir şey."

Bishop saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürüyor. "Ya da biri?" "Los Angeles'a taşınmanın her şeyi kolaylaştıracağını düşünmüştüm."

"Nasıl daha kolay?"

"Her gün babamın anısıyla ve onun nasıl gittiğiyle yüzleşmemek. Gerçekten çok yakındık, çok sıkı fıkıydık. Sanırım annemin evi ve çiftliği satması beni beklediğimden çok daha fazla etkiledi. Tatillerde New York'a geri dönemiyordum çünkü artık kalacak bir yerimiz yoktu ve babamın tüm anıları artık elle tutulur değildi. Oturma odasına girip yattığı koltuğu göremiyor ya da içinde uyuyakaldığını hatırlayamıyordum. Annem eskiden gezintiye çıktığımız kamyoneti sattı çünkü Los Angeles'a kadar dayanamazdı. Kısa sürede çok değişmişti ve sanırım kaybın yasını tam olarak tutamamıştım. Ya da yas tutmanın yeni bir seviyesiydi. Bilmiyorum."

Bishop sessizce, "Onu yeniden kaybetmek gibi bir şey olurdu," diyor.

"Gerçekten öyleydi."

"Ona ne oldu?"

"Vücudu pes etti. Kendine çok iyi baktı -sağlıklı beslendi, aktif kaldı, diyabetle başa çıkmasına yardımcı olacak tüm doğru şeyleri yaptı- ama vücudu ona ayak uyduramadı. Komaya girdi ve bir daha çıkamadı."

"Özür dilerim Stevie." Kolunu koltuğumun arkasına doğru uzatıyor ve elini saçlarımın altından geçiriyor, avuç içi ensemin etrafında kıvrılıyor. Güzel, rahatlatıcı bir his.

"Los Angeles'a taşınıncaya kadar kaybın beni gerçekten ve tam anlamıyla etkilediğini sanmıyorum. Annemden, çiftlikten uzakta olmak. Bunun beni nasıl etkileyeceğini hesaba katmamıştım. Joey iyi biriydi ve benimle vakit geçirmek istiyordu. Başta kardeşimin hokey oyuncusu olduğunu bilmiyordu, ben de bir süre çıkana kadar ona söylemedim çünkü insanların sizi kendi amaçları doğrultusunda kullanabileceklerini zor yoldan öğrenmiştim. Her neyse, kardeşlerim bana babalık taslamasın diye aile etkinliklerine götürebileceğim birini istiyordum. O bir tür kalkan gibiydi, ki bunu söylemek korkunç bir şey."

"Korkunç değil. Daha fazla acıya karşı koruma sağlıyordu."

"Evet. Kesinlikle. Kardeşlerimin ikisinin de iyi niyetli olduğunu biliyorum, özellikle de RJ'in, ama tüm hayatım onun kariyeri, hayatı ve başarısıyla ilgiliydi. Babamız öldüğünde, sanırım bir şekilde öne çıkması gerektiğini hissetti, ama bu babamın gittiğini hatırlatan bir şeydi. Başa çıkmakta zorlanıyordum, bu yüzden Joey hayatıma girdiğinde onu bir zırh olarak kullandım. O, başa çıkamadığım kayıplara karşı benim savunmamdı. Onunla birlikte olduğum için herkes iyi olduğumu düşünüyordu. O güvenliydi çünkü ondan hoşlansam ve onunla rahat olsam da ona hiç aşık olmamıştım." Bunu dile getirene kadar doğru olduğunu fark etmemiştim. O uygun bir kalkandı.

"Umarım aileniz sizi gerçekten takdir ediyordur." Bishop dalgınca ensemi okşuyor; en azından ben dalgınca olduğunu düşünüyorum.

"Başka bir ailede başarılarım daha fazla kutlanabilirdi ama NHL'de yıldız bir oyuncu olan bir kardeşiniz varken rekabet etmek zor. Bu RJ'nin ya da ailemin suçu değil ama bu kadar umut vaat eden ve potansiyel gösteren bir çocuğunuz varsa, başarılı olması için elinizden geleni yaparsınız. RJ ile gurur duyuyorum ama yanınızda bu kadar parlak bir ışık varsa, bu sizi gölgede kalmaya zorluyor. Gölgelemleri umursadığımdan değil. Onları spot ışıklarına tercih ederim."

"Bu yüzden mi oyunlardan ve insanlara Rook'un kardeşin olduğunu söylemekten kaçınıyorsun?"

"Sayılır. Kardeşim olduğu için kullanılmak istemiyorum. Bu daha önce de oldu ve eminim yine olacak."

"Nasıl yani?"

"Bazen insanlar onun kız kardeşi olduğum gerçeğini kullanarak ona ulaşmaya çalışırlardı. Özellikle de tavşan dönemine girdiğinde."

"Bir süredir oldukça yüksek profilliği. Herhangi bir şeyin bağlamından koparılıp koparılmadığından emin değildim."

"Jakuzide üçlü yapmayı bağlamından koparmak biraz zor," diyorum alaycı bir şekilde. "Bir süre çok kötü kararlar verdi ve ailem ona çok kızdı. Bir süreliğine gözden düştüğünü görmek beni neredeyse mutlu ediyordu, belki de?"

"Medya onu altın çocuk olarak göstermediği için mi?"

Utaniyorum ve başımı sallıyorum. "Onun başarılı olmasını istemediğimden değil. İstedim, hâlâ da istiyorum ama seçimlerinin benim üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu bilmiyordu. Biz kırsal bir kasabada büyüdük. Tüm lise ona tapardı. Puck tavşanlarıyla yatmaya başladığında, birden okulun en popüler ve nefret edilen kızı oldum. Yarım saniye kadar ilgiden hoşlandım. Ve sonra sinsi, şirret davranışlar ortaya çıktı. Kızlar birbirlerine karşı korkunç olabiliyor."

"Sen kardeşimin tam tersisin. Kadınları yatağa atmak için benim adımı kullanıyor ve onları gönderirken de kendini kötü hissetmiyor çünkü neden orada olduklarını biliyor."

"Bu beni boş hissettirir."

Bishop başını sallar. "Bu onun gerçek bir ilişkiye girmekten kaçınma yolu. Bence herhangi bir kişiyle yuva kurmaktan korkuyor çünkü sağlığı bu durumda. Kendine çok iyi baksa bile, yine de baban gibi zorluklarla karşılaşacaktır. Ve ona ihtiyacı olan tüm bu insanları geride bırakabileceğini biliyor. Sanırım bu ihtimalden hoşlanmıyor. Ayrıca, babamız en iyi rol modelimiz değildi."

"Nasıl yani?" Cevap vermeyeceğinden korktuğum için doğrudan ona bakmaya korkuyorum. Her ne kadar ona içimi dökmüş olsam da, bu bana karşı en açık olduğu andı.

"İş için sık sık seyahat ederdi ve bize bakma işini anneme bırakırdı. Kardeşim çocukken çok çalışıyordu çünkü tüm randevuları vardı ve sağlık yardımına ihtiyaçları vardı. Ben de çok çalışıyordum çünkü bildiğiniz gibi

Hokey çok zaman alan bir iş ve annem bunu tek başına yapıyordu." Bishop ön camdan dışarı bakıyor ve acaba çocukluk anılarına mı kapıldı diye merak ediyorum. Annem ve babam için çiftliği işletmek ve RJ'i tüm antrenmanlarına ve turnuvalarına götürmek çok zordu ve bu ikisi de yanlarındaydı. Çoğunlukla tek bir ebeveyn olarak ne kadar zor olacağını hayal bile edemezdim.

"Çok kavga ettiler ve sonunda evlilikleri sona erdi. Babam kaçtı ve daha boşanma belgeleri imzalanmadan, yıllardır birlikte seyahat ettiği iş arkadaşlarından biriyle birlikte olmaya başladı. Annem bunu hiç söylemedi ama bu ilişkinin evlilikleri bittikten *sonra* başladığından şüpheliyim."

Boynumun arkasına dolanan eli sıkıyorum. "Özür dilerim. Bu hepiniz için zor olmuş olmalı."

"Babam hayatımızda çok fazla yer almıyordu, bu yüzden boşanma olabileceği kadar büyük bir olay değildi. En azından ben ve Nolan için. Neredeyse beklenen bir şeydi. Ama sanırım bu benim ilişkilerle başa çıkma şeklimi çerçeveledi, ki bu da çoğunlukla onlardan kaçınmaktı. Üniversiteden askere alındığımda uzun süreli bir kız arkadaşım vardı ama uzun sürmedi."

"Güven sorunun olduğu için mi?" Annemle babamın evliliği böyle bittiyse, ben de biterdim.

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Daha çok, benimle birlikte olmanın ona verdiği ilgiden dolayı benimle o kadar ilgilenmiyordu. Sanırım Rook'un şöhreti yüzünden arkadaşlarının seni kullanması konusunda endişelenmenle aynı şey. Öncelikli kaygısı ilişki durumumuz nedeniyle sosyal medyadaki takipçi sayısının artıp artmadığı olan biriyle birlikte olmak istemiyorum, anlıyor musun? Ayrıca, benimle tanıştın; kadınların aşık olacağı parlak bir kişiliğim yok."

"büyüdün." "Mantar gibi."

Sessizce kıkırdıyorum. "Oldukça dağınık bir çiftiz."

"Herkesin bir ya da iki şeytanı vardır Stevie. Sadece onlarla yaşamayı öğrenmeli ve iyi yanlarının kötü yanlarından daha ağır bastığını düşünen başka insanlar bulmalısın." Bishop boynumu sıkıyor ve elini bırakıyor. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Evet, hazırım."

Daireye geri döndüğümüzde, Bishop'un içeri girmesini bekliyorum, böylece onun PT'sini yapabilir ve süslemelerle ilgilenebiliriz. Ama evime vardığımızda

beni kendine doğru çekti. Önce ne olduğunu anlamadım ama sonra Bishop'un bana sarıldığını fark ettim.

Yavaş tepki veriyorum ama sonunda kollarımı beline doluyorum ve avuçlarımı geniş sırtına yerleştiriyorum, kaslar derinin altında esniyor. Yanağımı gömleğinin yumuşak pamuğuna yaslayıp kalbinin düzenli atışını dinliyorum. Gerçekten güzel kokuyor, yağlı paket servis gibi, ama aynı zamanda hafifçe kolonya kokuyor.

Bishop'un bana ilk kez bilerek sarıldığını fark ediyorum. Aynı zamanda bana hayatı ve kim olduğu hakkında ilk kez gerçekten içini açtığını ya da duygusal bir gün geçirdiğini ve belki de bu yüzden bu kadar sevecen davrandığını da fark etmiyorum.

Sonunda arkasına yaslanıyor ve yüzünü görebilmek için çenemi yukarı kaldırıyorum. Yüz ifadesi ciddi ve yoğun, gerçi bu onun için oldukça olağan bir durum. Nefesimin kesildiğinden oldukça eminim, bu yüzden burnumdan nefes verdiğime emin oluyorum.

Bakışları nazik bir okşayış gibi yüzümde geziniyor. "Dün gece hakkında konuşmamız gerek." Kolları beni sarmalıyor ve ben hâlâ sarılmanın şokundayım, bu yüzden sözlerini algılamam birkaç saniye sürüyor.

Avuç içlerimin kollarına yerleşmesine izin verdim. "Hiç olmamış gibi davranabiliriz, değil mi?"

"İstedğin bu mu?"

Omuz silkiyorum ve adem elmasına bakıyorum. Tek istediğim çenemi yukarı kaldırması ve dudaklarını dudaklarıma bastırması. Ama tek düşünebildiğim Joey'nin onun bir ribaund olduğu, Bishop'ın bunu nasıl reddettiği, onu nasıl kullanmak istemediğim ve onunla çıkmanın nasıl bir şey olacağına değil de onun rehabilitasyonuna nasıl odaklanmam gerektiği hakkında söyledikleri.

Bishop beni serbest bırakıyor ama bedenlerimiz arasına mesafe koymuyor. "Özür dilerim, Stevie. Yapmamalıydım-"

Başımı sallıyorum ve cümlesini tamamlayamadan sözünü kesiyorum. "İşler gerginleşti. Unutalım gitsin."

Birkaç uzun saniye sessiz kaldı. "Tamam. Eğer istediğin buysa, yapacağımız şey bu."

"Tamam." Dairemin kapısına doğru dönmeye başladım. Aramızdaki garipliklerin sona ermesini istiyorum. Ne kadar erken bir seans yaparsak, her şeyin normale dönmesi o kadar kolay olacak.

Bishop elini benimkinin etrafına sararak kodumu girmemi engelliyor. "Bu geceki seansı iptal edeceğim ve bu gece için

dekorasyon işleri yarın."

"Neden yarın? Neden şimdi değil? O kadar geç değil."

"Dün gece hiçbir şey olmamış gibi davranmak istemen olmadığı anlamına gelmez Stevie. Senin için duygusal bir gece oldu ve eğer şimdi içeri girersem, senin istemediğin şeylerle uğraşmaya meyilli olacağım."

"Bana psikanaliz mi yapıyorsun?"

"Daha çok kendim ve eylemlerimin olası sonuçları. Gidip sıcak bir banyo yapacağım ve biraz esneme hareketleri yapacağım, yarın duygular bu kadar yüksek olmadığında birbirimize eziyet etmeye devam edebiliriz." Eğiliyor ve dudaklarının sıcaklığını tepemde hissediyorum.

Ellerimi iki yanımda durmaya ve boynuna dolanmamaya zorlamalıyım. Çenemi yukarı kaldırmamak ya da dün gece olmamış gibi davranmakla ilgili söylediklerimi geri almamak için mücadele etmek zorundayım.

Bishop elini bırakıyor, geri çekiliyor ve göz kırpmıyor. "Saçların bu gece çok daha güzel kokuyor, bae."

Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Yarın görüşürüz."

Daireme girmem için beni bekliyor. Gözümü gözetleme deliğine dayayıp kapısının kilidini açmasını izliyorum, ne olduğunu anlamamış ve göğsümdeki çarpıntıdan endişelenmiş bir .

BÖLÜM 19

ARKADAŞLIĞIN EVRIMI

Stevie

"Yani sadece arkadaş mısınız?" Pattie, Bishop beni almak için ilk kez kliniğe uğradığından beri hemen hemen her gün bunu soruyor, son birkaç haftadır bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişti.

"Biz arkadaşız, evet." Kızarmış bir turşunun ucunu ısıyorum. Artık sıcak ve gevrek olmadıklarında bile tuhaf bir şekilde lezzetliler.

Pattie bana humusla kaplı bir pide üçgenini işaret ediyor. "Orada ne yaptığını görmediğimi sanma."

"Ne yaptığınızı görüyoruz." Jules onunla Pattie'nin arasını işaret ediyor. Birbirlerine bakıyorlar ve kemerli kaşlarını bana çeviriyorlar.

Başka bir şey söylemiyorum, çünkü gerçekten söyleyecek başka bir şey yok. Hala onu rehabilite ediyorum ve önerdiğim gibi, o eziyet ve neredeyse öpüşme hiç olmamış gibi davranıyoruz. Ama yalnızken, yataktayken, tamamen farklı bir hikaye.

"Önümüzdeki hafta buza geri dönmesi gerekiyor, değil mi?" Jules çenesini yumruğuna dayıyor.

Hokey izleme dünyasındaki herkesin Bishop'un iyileşme programından haberdar olması can sıkıcı. "Evet, benden onunla çalışmaya devam etmem istendi çünkü oyuna döndüğünde daha fazla bakıma ihtiyacı olacağını düşünüyorlar." Ne zaman saha içi antrenmanlarından sonra bir seans yapsak, kendini çok zorladığı için sertleşiyor ve ağrıyor.

"Bahse girerim daha fazla bakıma ihtiyacı olacak." Pattie diliyle yanağını dürtüyor ve imalı el hareketleri yapıyor.

" bir şey değil."

"Her zaman birliktesiniz. Bizimle geçirdiğin geceleri kısa kesiyorsun, böylece rehabilitasyon seanslarına sığabiliyorsun. Şehrin öbür ucunda bile olsan seni yerden alıyor ve takımla uzakta olduğunda seni görüntülü arıyor. Nasıl böyle *değil*?"

Beni klinik dışında bir yerden alırken her zaman bir şapka, kapüşonlu bir tişört ve güneş gözlüğü takar. Ondan bunu yapmasını istememe bile gerek kalmadı. Çünkü beni anlıyor. Bir keresinde takma sakal bile takmıştı. Noel Baba sakalı olduğu için iç çamaşırıyla gelmesinden daha fazla dikkat çekmişti. "Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama daha öpüşmedik bile."

İkisi de ağızlarının yarısına kadar gelen yiyeceklerle donup kalırlar. "Bu tam bir saçmalık," diyor Pattie.

Jules başıyla onaylıyor. "Seni öptüğünü gördüm." "Başka şekilde ifade edeyim: tükürük alışverişinde bulunmadık."

"Ama, ama ... hepimiz onun seni öptüğünü gördük," diye sıçradı Pattie.

Alın ve şakak öpücükleri konusunda haksız değiller; bunlar sık sık ve neredeyse her zaman Joey varken oluyor. Sadece bir kez işler çığırından çıktı ve cinsel organlarımız giysilerimizin arasından birbirine değdi ve ağzı benimkine çok yakındı. Kafamı sallayarak onun kucağında olduğum görüntüyü siliyorum. "Alnına ya da şakağına belki, ama buraya değil." Ağzımı işaret ediyorum.

"Peki ya burası?" Jules elindeki pide üçgeniyle kasıklarını işaret ediyor. Bir topak humus kucağına düşer. "Ah kahretsin!" Bir peçete kapıyor ve masanın altına sürmeye başlıyor. "Dostum, şimdi yoga pantolonumda sperm lekesi var gibi görünüyor."

"Banyoya git ve yıka."

"Ve erkek arkadaşın olmayan erkek arkadaşın hakkındaki bu konuşmayı kaçırarak mısın? Yok artık!"

"Her şeyden önce, eğer öpüleceksem, bu dudaklarımdan önce yüz dudaklarımdan olsa iyi olur; ikincisi, o benim erkek arkadaşım *değil*."

"Neden olmasın ki?" Pattie elindeki peçeteyi masanın üzerine fırlatır.

"Çünkü biz sadece arkadaşız."

"Ama *hep* ," diyor Jules. "Çünkü onu iyileştiriyorum."

"Daha fazlası olmalı." "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama yok."

"Bunun sebebi kardeşin mi?" Jules kollarını kavuşturur. "İkinizin takılmamasının sebebi o mu?"

"Hayır."

"O zaman ne hakkında?"

"Sezon başladı ve o buza geri dönmek istiyor, bu yüzden rehabilitasyona odaklandı, ben de öyle. Gerçekten çok çalışıyor ve belli ki karşılığını alıyor. Kararlılığı etkileyici." Ve seksi. Çok, çok seksi. Kendini rahat edebileceği sınırlara kadar zorlamasını izlemek inanılmazdı. Onun sınırının tam olarak nerede olduğunu ve onu sınırdan nasıl geri çekeceğimi öğrendim. Son birkaç hafta içinde böylesine inanılmaz bir ilerleme kaydettiğini görmek ikimiz için de memnuniyet vericiydi.

O anda, en sevmediğim pislik yan koltuğa düşüyor.

Ben.

Joey kolunu bana dolamak için bir hareket yapmıyor. Emin değilim. Bishop bavulumu alırken aynen böyle demişti ama Joey geri adım attı. İyi oldu.

Bu parlak, mutlu madalyonun diğer yüzünde, benim önümde kadınlarla açıkça flört etmeye başladı. Her şeyden çok can sıkıcı bir durum. Tüm o lanet sporcuların katılacağı şu aptal bağış toplama yemeği yakında gerçekleşecek ve biliyorum ki yanında birini getirecek. Birini getirmesi umurumda olduğundan değil; bir sonraki kurbanıyla havadan sudan konuşmakla ilgilenmediğimden. Bir süredir olanlar için ağlamak istemediğimi fark ettim. Görünüşe göre ben de ilerleme kaydediyorum.

"Bugün nasılsınız hanımlar?" Sandalyesini bana doğru dönecek şekilde kaydırıyor.

Pattie ve Jules ona buz gibi gülümsüyor ve aynı anda "İyi" diye karşılık veriyorlar.

Masanın tepesine vuruyor ve biraz temkinli gülümsemesini bana çeviriyor. "Görünüşe göre dekorasyon için her şey tamam, ha?"

Bishop bavulu aldığımızın ertesi günü her şeyi halletti ve arabasında o konuşmayı yaptı. O zamandan beri Joey'i terletiyor. Daha bu sabah teslim edileceklerin ayrıntılı listesini içeren bir e-posta gönderdi. Bir şey almamıza bile gerek yok. "Öyle görünüyor."

"Fatura var mı? Bunu yönetime iletmemiz gerekiyor. Bin doların altında tutmamızı söylediler ve listede pahalı görünen pek çok şey var."

"Bu bir bağış." Öğle yemeğimi hazırlamaya başladım, şu anda Joey'nin yakınında olmak ilgimi çekmiyordu.

"Oh, tamam. Sanırım tek endişelenmemiz gereken kurulum."

"Biz yardım ederiz!" Pattie ve Jules da eşyalarını topluyor ve Joey'i personel salonunda yalnız bırakıyoruz.

Öğle yemeği saatimizin bitmesine daha yirmi dakika var, bu yüzden caddenin karşısındaki dükkândan kahve alma fırsatını .

"Bishop'ı bu şeye getiriyorsun, değil mi?" Pattie soruyor.

En sevdikleri yedek hokey oyuncusu hakkında konuşmaya geri döndük. "Lanet olası iş etkinliğime gelmek istemiyor. Ayrıca profesyonel hokey oyuncusu olmak isteyen tüm sporcular orada olacak. Bu onun için ne kadar kötü olur? Bütün gece mobbinge uğrayacak."

Birlikte çalıştığım tüm insanlar, o uğradığında bu konuda soğukkanlı davranıyorlar, ancak daha sonra genellikle profesyonel olan sporcularla çalışıyorlar, bu yüzden fangirl veya fanboy olmaktan daha iyi biliyorlar. İnsanlar onun peşinden koşacak ve ben de dolaylı olarak onun spot ışıklarının altında kalabilirim. Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim.

"Eminim yine de gelmek isteyecektir." Jules Pattie'ye sinsi bir gülümseme fırlatır.

"Evet, göreceğiz." Ona sormayı düşünmüyorum. Benim için bavulumu alarak ve süslemelerde bana yardım ederek zaten bana büyük bir iyilik yaptı, bu yüzden bunu da ona yüklemek istemiyorum.

Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde, Bishop'ın bacağına omzuma atmıştım ve mümkün olan en derin esnemeyi sağlamak için neredeyse üzerine uzanıyordum - adam esnekti - ve bacak kılları yanağımı gıdıklıyordu.

"Üstünün altını görebiliyorum," diye inliyor.

"Kapüşonlarımın hassas cildini tahriş etmesinden şikayet eden sensin."

"Evet, ama sütyen giymemekle ilgili bir şey söylemedim."

"Sütyen giyiyorum." Bishop'la takılmak son zamanlarda giderek kafa karıştırıcı bir hal aldı. Hâlâ uygunsuz yorumlar yapıyor ve birlikte çok zaman geçiriyoruz ama Joey'nin önünde olmadıkça ya da bana iyi geceler diye sarılmadıkça ellerini asla üzerime koymuyor.

"Kumaşın arasından meme uçlarını hâlâ görebiliyorsam pek de iyi değil."

Onu gerginlikten kurtarıyorum. "Şuna bakar mısın? Bunu otuz saniye boyunca tutmayı başardın ve sadece bir şey hakkında çok az şikayet ettin."

"Meme uçlarına tepki vermeye çalışan aletimi eziyordun, bu yüzden sanırım orospu festivalimi hak ettim. Bu gecelik işkencemiz bitti mi?"

Kasıklarına bakıyorum. "Sanırım ikimiz de yeterince içtik."

Yerden sadece küçük homurtularla kalkıyor. Saate bir göz atar. "Kahretsin. Maç başlıyor." Kanepenin arkasına doğru yuvarlanır ve boylu boyunca uzanır. Sehpadan kumandayı alıp televizyonu açıyor ve hokey kadar kanalları çeviriyor. Minnesota Vegas'la oynuyor ve Seattle da gelecek hafta onlarla karşılaşacak. Bu Bishop'ın buza geri döndüğü ilk maç .

"Rahatına bak." Mutfğa gitmeden önce yoga matını rulo yapıp bir kenara koyuyorum.

"Bana bir bira kapmak ister misin? Hafta sonundan birkaç tane kalmış olmalı."

"İstediğiniz başka bir şey var mı? Sana sandviç yapayım mı? Belki meyve ve peynir tabağı?"

"Yok, böyle iyiyim. Belki sonra."

"Belli ki iğnelemeyi kaçırmışsın."

Başını geriye atıyor ve genişçe sırtıyor. "Sakin ol, şaka yapıyorum."

Her birimiz için birer bira alarak oturma odasına döndüm. Bishop uzun bacaklarını oturmam için yeterince hareket ettiriyor ve sonra onları kucağıma uzatıyor. Bu onun, seans sonrası kalçalarına masaj yapmamı çok da belli etmeden isteme şekli.

"İş yerindeki bağış toplama etkinliği önümüzdeki Cumartesi günü, değil mi?"

"Mmm." Başımı arkaya eğip biramdan bir yudum alıyorum, sonra şişeyi kalçasının üzerine, aletine yakın bir yere koyuyorum.

Tepki vermiyor, sadece kollarından birini başının arkasına atarak kaslarının esnemesini sağlıyor. "Bu bir mmm, evet mi?"

"Önümüzdeki Cumartesi. Deplasman serisinden döneceksin. Takım terapistinden düzenli olarak masaj yaptırıyorsun ve takım PT'n sen yokken sana esneme hareketleri yaptıracak, değil mi? Ve saunayı kullanacaksın. Bu hafta içinde ona e-posta göndereceğim." Takım PT'si ve ben doğrudan yazışıyoruz çünkü bu ikimiz için de daha kolay. Ayrıca, Bishop'un bilgiyi aktaran kişi kendisi olursa atlayacağını keşfettim.

"Bu şey ne zaman başlıyor?"

"Beşe kadar değil, ama kurulum için erken gitmem gerekiyor, o yüzden Pazar gününe kadar seansımız olmayacak."

"Uçağım Cumartesi öğlen iniyor. Kurulumu yardım etmek için ne zaman ayrılman gerekiyor?"

"Cuma gecesi yapabildiğim kadar çok şey yapmayı planlıyorum ama maçı kaçırmak istemiyorum, göreceğiz. Pattie ve Jules bana yardım edecek. Cumartesi sabahı erkenden gidip işleri bitireceğiz ve muhtemelen Pattie'nin evinde hazırlanacağım. Zamanlamaya falan bağlı."

"Benimle gelip kolaylaştırmak ister misin?"

Biramı ağzımdan yarım santim uzakta tutarak duraklıyorum. "Bana cipini ödünç vermeyi mi teklif ediyorsun?"

"Çok kullandın. Kurşun ayağın yok ve bir patron gibi paralel park edebiliyorsun. Diğer türlü orada öylece duruyor, neden olmasın?"

"Bilmiyorum, erkeklerin arabaları kız arkadaşları gibi olduğu için mi?"

"Benimki değil. Ve egzoz borusu aletimi sokmak için çok iyi bir delik değil, çünkü sıcak ama ıslak ve sıkı değil."

Başparmağımı dizinin üstündeki kasın içine sokuyorum.

"Ahh! Siktir. Dur!" Bishop çarpınıyor ve elimi tutuyor. Tekrar yapmamı engellemek için parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Bu iğrenç ve gereksizdi."

"Ağzından çıkan kelimeler de öyleydi."

"Her neyse. Neyse, şu iş partisine dönelim. Tamamen resmi mi yoksa yarı resmi mi?"

"Resmi, sanırım. Erkekler için takım elbise ve kravat, kızlar için güzel bir elbise." Gelecek hafta başında Pattie ve Jules ile alışverişe gideceğim.

"Tamam. Öğlen ineceğime göre en geç bir, bir buçuk gibi evde olurum. Saat iki buçuk gibi uğrayıp beni alabilirsin."

", ne dedin?"

"Sadece kafamdaki zaman çizelgelerini sıralıyorum. Beni saat iki buçukta ya da senin için ne zaman uygunsa o zaman alabilirsin."

Kendini bir şey sanmasından duyduğum rahatsızlığı gizleme zahmetine girmiyorum. "Sana zaten söyledim, o gün bir PT seansına sığamam. Saçımı yaptırmalı, makyajımı yapmalı ve hatta belki tırnaklarımı bile yaptırmalıyım." Kendimi şımartmayı ve bu tür şeyleri pek sevmem ama bu resmi bir etkinlik ve Pattie ile

Jules giyinip süslenmekten ve güzel görünmekten heyecan duyuyor, ben de bunu yapabileceğimi düşündüm.

"Senden PT seansına katılmanı istemiyorum Stevie. Bu partiye seninle geliyorum."

"Neden iş etkinliğime gelmek istiyorsun?" "Çünkü Douche McFuckhead de orada olacak."

"Bunu yapmak istemezsin, Bishop. Amatör sporcularla dolu olacak. Bütün gece bacağına asılacaklar."

"Ben de seninkini becereceğim, yani heyecanlı bir gece olacak." "Dürüst olmak gerekirse, teklif etmen çok hoş, ama gerçekten buna ihtiyacın yok. gel."

"Gelmemi istemiyor musun?" Daha önce hiç görmediğim bir ifade takınıyor. Neredeyse incinmiş görünüyor.

"Hayır. Yani, evet, seni orada istiyorum ama bu senin için berbat olacak."

"Yani anlaştık. Önümüzdeki Cumartesi seninle çıkacağım." O tekrar oyuna odaklanıyor, ben de karnımdaki kelebekleri kontrol etmeye çalışıyorum.

BÖLÜM 20

SENİ MAT EDECEĞİM.

Piskopos

Son zamanlarda keyif aldığım şeyler: Stevie, Stevie ile rehabilitasyon, Stevie'nin eski sevgilisine onun bir pislik ve aptal olduğunu söylemem, Stevie ile hokey izlemem, Stevie ile buz antrenmanına gitmem - kız bir profesyonel gibi kayabiliyor - Stevie'nin ellerinin üzerimde olması, Stevie'nin kokusu.

Son birkaç haftadır keyif almadığım şeyler: Stevie'yle birlikteyken acı veren, neredeyse sürekli olan semislerle savaşmak; duşumda tek başıma Stevie'nin koşu şortu içindeki görüntüsüyle mastürbasyon yapmak; Stevie'yi göremediğim deplasman maçları oynamak; birlikte antrenman yaparken Bowman'ın sürekli şirret tavrıyla uğraşmak, ki bu çoğu gün oluyor.

Bu gece buzdaki ilk maçıma çıkacağım. Günün erken saatlerinde Stevie ile konuştum. Maç sonrası rejimimi gözden geçirdi ve bana iyi şanslar diledi. Seattle'a dönmeden önce iki deplasman maçımız daha var, bu da telefon konuşmaları ve görüntülü sohbetlerle geçecek dört gün daha demek. Stevie'nin elleri üzerimde olmadan dört gün daha. Duşta otuz bir çekerek geçecek dört gün.

İşin iyi tarafı, dilimi ağzına sokmamam ve onu kuru kuru becermemem gerektiğini kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalmıyorum. Küçük merhametler, sanırım.

Ona eski hödük sevgilisini unutması için gereken zamanı, bana da kasık sakatlığımı atlatmam için gereken zamanı vermeye çalışıyorum. Onu bavulunu almaya götürdüğüm gün gözüm açıldı. Stratejimi yeniden değerlendirmemi sağlayan birkaç şey fark ettim. Öncelikle, o pisliğin ona yaptıklarını henüz atlatamamıştı. Bu mantıklıydı, çünkü onunla bir yıldır birlikteydi ve adam onu sadece birkaç hafta önce aldatmıştı.

İkincisi, pislik eski sevgilisinin bana ribaund demesi hakkındaki yorumu, ribaund olmak istemememe neden oldu. Ayrıca tüm bu neredeyse öpüşme durumu, ondan ne kadar hoşlanıyor olsam da vücudumun bu konuda hiçbir şey yapacak durumda olmadığını son derece farkında olmamı sağladı. Kardeşimin yanlış yerleştirilmiş insülini aracılığıyla horoz engellemesi beni kızdırırken, aynı zamanda beni işleri tamamen mahvetmekten kurtardı.

Ve bu, Alex'le işleri profesyonel tutma konusundaki tüm konuşmayı dikkate almadan önceydi. Rehabilitasyonumu ciddiye almıyormuşum gibi görünmesini istemiyorum. Bu yüzden frene bastım ve geri çekildim. Sapıkça yorumları azalttım ve rehabilitasyon seanslarından sonra onunla daha fazla vakit geçirdim. Temel olarak, kendimi onun hayatına, tüm PT'nin ötesinde zararsız görüneceğini umduğum bir şekilde enjekte ettim.

Artık buza geri döndüğüme ve rehabilitasyon için ona güvenmeyeceğime göre, Seattle'a döndüğümde planımı uygulamaya başlamak için güvende olduğumu düşünüyorum, ki bu da Cumartesi gününe kadar olmayacak.

Şimdilik hokeye odaklanmam gerekiyor. Saate bakıyorum; yaklaşık on beş saniye sonra bu sezon ilk kez buza çıkacağım. Ayağa kalkıyorum, vardiyam için hazırım.

Rook yanımdan geçerken omzuma . "Sakın split yapma."

Cevap olarak homurdanıyorum, çünkü bu ona defolup gitmesini söylemekten daha iyi ve orta sahanın solundaki yerimi alıyorum. Son bir haftadır takımla birlikte antrenman yapıyorum, ama benim takımımın buzda geçirdiğim saatlerin sayısı aynı değil, bu yüzden kendimi okulun ilk günü gibi hissediyorum.

Pakı Vegas'ın sahasında tutmayı başardık ve ben buzdayken kimse gol atmadı. Bu bir gol ya da asist değil ama en azından gol atmalarına izin vermekten daha iyi. İlk maçım olduğu için her vardiyada dönüşümlü oynuyorum. Üçüncü periyodun başında bir gol öndeydik, tabii ki Rook atmıştı.

Skor tabelasına bir gol daha ekleyerek bizi biraz olsun rahatlatmayı umarak buza çıktım. Bunun yerine, Vegas oyuncularından biri benim alanıma giriyor ve neredeyse bana çelme takıyordu. Ceza sahasına giriyor ve takım doktorunun iyi olduğumdan emin olabilmesi için vardiyamdan erken çıkarılıyorum. Ben kontrol edilirken çaylak oyunculardan biri buzda sırasını aldı ve umduğum asisti yaptı.

Sonunda kazandık ama performansım beni heyecanlandırmadı. Bütün bir maçı oynamayı başardığım için mutlu olmalıyım ve

öleceğim ama benim için çok şey söz konusu ve takım arkadaşlarımla haftalarca kaçırdığım buz süresini telafi etmem gerekiyor.

Maçtan sonra duşa girdim. İç uyuğumdaki morluklar, kalan birkaç sarımsı nokta dışında hemen hemen geçmiş. Oteldeki jakuziden ve saunadan yararlanmayı planlıyorum. Duş sonrası giyinmenin tam ortasındaiken çantamın içinden telefonum çalıyor. Elbise gömleğimi omuz silkerek çıkarıyorum ve Stevie'nin adı ekranda belirince gülümsüyorum.

Aramaya cevap veriyorum ve telefonu kulağıma götürürken heyecandan biraz bocalıyorum. Dumanlı sesi içimi . "Sanırım buna cevap verdiğiğine göre saunada değilsin."

"Bu gece buzda iyi iş çıkardın' yok mu?" Sıraya çöktüm ve tek elimle gömleğimin düğmelerini ilikledim.

"Çok agresiftin ve çok sert oynadın. Ve Vegas'tan gelen o pislik senin alanına girmeye devam ettiğinde takım arkadaşlarının müdahale etmesine izin vermediğin için neredeyse dayak yiyordun."

"Ben hallettim." Bir zaman dilimi öteden bana bok atmasına bayılıyorum. "İşten yeni çıkmadın mı? Maçı izlemeye nasıl vaktin oldu?"

"Programımı buna göre ayarladım. Ve benimle konuştuğuna göre maç sonrası programını olması gerektiği gibi uygulamıyorsun."

"Oteldeki sauna ve jakuziyi kullanacağım." "Bu maçtan saatler sonra olur."

"Ekstra uzun bir duş aldım." Bugünlerde vücudum Stevie'nin sesine tepki verdiği için gömleğimi elbise pantolonumun içine sokuyorum ve kendimi yeniden düzenliyorum. "Sabah seni aramamı ister misin? Ben esneme hareketleri yaparken ve sen de işe gitmek için hazırlanırken görüntülü sohbet edebiliriz."

"Elbette. Bunu yapabiliriz ama bu *gece* saunada olduğunuza dair fotoğraflı kanıt istiyorum."

Sırtışı genişliyor. "Eminim . Havluyu da bırakmamı ister misin?"

Stevie homurdanıyor. "Bana bir sık fotoğrafı göndermek için bahane mi arıyorsun, Shippy?"

Yanımda duran bir dirsek bana soyunma odasında olduğumu, takım arkadaşlarımla yarısının hâlâ etrafta dolaştığını hatırlatıyor. Kingston'a bakıyorum, takım kravatlı, siyah takım elbisesini çoktan giymiş, saçlarını mükemmel bir şekilde toplamış ve ayakkabılarını öyle cilalamış ki yansımamı görebiliyorum.

Ağzımı açtım, *ne?*

"Telefonun hoparlörde olduğunu biliyorsun, değil mi?" Başını hafifçe eğiyor ve başımı kaldırdığımda Rook'un on beş adım ötedeki banktan bana baktığını görüyorum.

"Kahretsin." Hoparlörü kapatmak için el yordamıyla uğraşıyorum. Burası oldukça gürültülü ama yüz ifadesine bakılırsa kiminle konuştuğumu biliyor.

"Her şey yolunda mı?" Stevie soruyor.

"Evet. Gitmeliyim. Kanıtları sonra gönderirim." "İyi geceler. Biraları fazla kaçırma."

Aramayı sonlandırıp telefonumu çantama geri tıktırıyorum ve Rook'la göz göze gelmekten kaçınıyorum. Benim ve kız kardeşi hakkında ne düşündüğü pek umurumda değil; umurumda olan şey rehabilitasyonumu ciddiye almadığım algısı.

Kingston ailesiyle grup mesajlaşmaları yaparken ben de giyinmeyi bitiriyorum. Hepsi çok sıkı fıkı ve milyonlarca "seninle gurur duyuyorum" emoji ve GIF'i alıyor. Annem hatırladığında bana iyi şanslar mesajı gönderiyor ve Nolan her zaman maça giderken yanımda olursa kıcımlı tekmelememi söylüyor ama bu Kingston ve ailesiyle sürekli devam eden sırt sıvazlama gibi bir şey değil.

Rook benimle aynı hizaya gelince şaşırmadım. "Sana kız kardeşimle uğraşmamamı söylediğimi sanıyordum."

"Onunla uğraşmıyorum."

Zaten dar olan gözlerini daha da daraltıyor. "Yirmi metrelik bir yarıçap içindeki herkes bu konuşmayı duydu."

"O bir kazaydı." Yine de kasıtlı olduğunu düşünmesini anlayabiliyorum.

"Evet, doğru. Ona kazık atarsan ya da onu herkesin önünde utandırırsan sorun yaşarız, anladın mı?"

Onunla tartışmanın bir anlamı yok, özellikle de burada, bu kadar çok tanığın olduğu bir yerde. "Anladım."

Kingston'a hitap ederken bakışlarını kaçırıyor. "Bu gece kalede iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler." King dostça, beyaz dişli gülümsüyor.

Rook başka bir oyuncuyla aynı hizaya gelirken omzunun üzerinden bana son bir bakış fırlatıyor. Kingston, otobüsteyken takım arkadaşlarının kulakları yanımdayken Rook'tan ya da soyunma odasında olanlardan hiç söz etmiyor.

Doğruca saunaya gitmek istiyorum ama yirmi dört saat girişimiz var ve en azından bir içki içmek için bara gitmek iyi bir fikir. Ben hafif bir bira söylüyorum, Kingston da Kingston olduğu için bir bardak süt söylüyor.

Bazı çocuklar bu konuda onunla dalga geçiyor ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Bu şakaları iyi huylu bir şekilde karşılıyor. King hemen hemen her konuda benim tam tersim: rahat, arkadaş canlısı ve tavsiyeleri sünger gibi emiyor. Onunla bu kadar çok takılmamın nedenlerinden biri de bu. Bu arkadaşlıktan ne elde ettiğinden emin değilim ama bana tahammül etmesinden memnunum.

İçkilerimizi bitirip ortak odamıza çıkıyoruz. "Benimle saunaya gelmek ister misin?"

Kingston kravatını gevşetirken kaşları havaya kalktı. "Uh, mahremiyet istemiyor musun?"

"Neden mahremiyete ihtiyacım olsun ki?"

Omuz silkiyor. "Sadece soyunma odasında hoparlörden yaptığınız konuşmaya dayanarak soruyorum."

"O bir kazaydı," diye homurdandım.

Kingston arkasında durduğu sandalyenin arkasına tutunur ve dudağının içini çiğner. "Sen savunmaya geçmeden sana bir şey sorabilir miyim?"

"Muhtemelen hayır."

Bir gülümseme beliriyor ve başını sallıyor. "Bunun doğru olduğunu bilecek kadar seni tanıdığım için neden sorma zahmetine girdim bilmiyorum. Stevie ile aranızda ne var?"

"Beni iyileştiriyor."

"Hadi ama dostum. Bu gece onu hoparlöre alman gerçekten bir kaza mıydı? Bunun takımın geri kalanına nasıl görüldüğünü biliyorsun, değil mi?"

Nefesimi üfledim. "Evet, bir kazaydı. Yemin ederim. Ayrıca, Rook'un kız kardeşiyle konuştuğumu bilmiyorlar. Rook bu konuda söylenip durmuyorsa, onun benimle çalıştığını bilen tek kişiler Rook, Koç, terapistlerim ve sensin."

"Tamam, bir kazaydı ama ikinizin arasında olanları daha ne kadar gizli tutabileceksiniz?"

"Hiçbir şey olmuyor." Yine .

"Sadece dikkatli ol, Bishop. Tek söylediğim bu."

"Tabii. Evet." Neye dikkat etmem gerektiğini bilmiyorum ama yine de kabul ediyorum.

Yüzme şortlarımızı giyip havuza iniyoruz. Oda boş, sauna ve jakuzi de öyle. Sauna odasında bir selfie çekiyorum - havlu düşürmeden - ve bir tane de jakuzide çekiyorum ve ikisini de Stevie'ye gönderiyorum. Yanıt beklemiyorum, çünkü geç oldu ve işe gitmek için erken kalkması gerekiyor, o yüzden telefonumu havluların yanına bırakıp jakuziye giriyorum.

İlk kez buza çıkmanın verdiği ağrılar ve kas sertliği başlıyor. Yarın Minnesota'ya indiğimizde bir masaj ve bir PT seansım var ama bunlar asla Stevie ile yaptığım seanslar kadar iyi değil.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Kingston jakuzinin diğer tarafına yayılmış, başını kenara dayamıştı.

"Diyelim ki bir kadını resmi bir iş etkinliğine götürüyorsunuz. Ona çiçek ya da başka bir şey alır mıydın?" Kendi payıma düşen randevulara çıktım, birkaç ilişkim oldu ama hiçbir zaman kalpler, çiçekler ya da o tür saçmalıklarla ilgilenen biri olmadım. Yine de Stevie'ye bunu yapmam gerekebilir diye düşünüyorum, çünkü çok fena kazıklandı.

Kingston, ilk buluşmaya çiçek ve çikolatayla gelip iyi bir izlenim bırakmak isteyecek türden bir adamdır. Ayrıca sırf eğlence olsun diye rastgele kadınlarla yatmayan bir adam. NHL'ye seçildiğinde ve tavşanlar altın çocuk imajını zedelemek için ona atladıklarında bile, asla içine çekilmedi. Ya da bu konuda. Ama üniversitenin sonundan beri aynı kız arkadaşı var. Kız Tennessee'de, yani uzak mesafeliler, ama yine de bu durum işlerine yarıyor gibi görünüyor. Sadakati de muhtemelen bunun bir parçası.

"Bu bir randevu mu yoksa bir arkadaş için iyilik mi?"

"Sanırım ona iyilik yaptığımı düşünüyor." En azından onunla gitmeyi teklif ettiğimde edindiğim izlenim buydu.

"Yaptığın şey gerçekten bu mu?"

"Hem evet hem hayır."

"Bana devam etmem için biraz daha bilgi verebilir misiniz?"

"Eski sevgilisi de orada olacak. O bir pislik ve onun yalnız gitmesini istemiyorum."

Kingston havuzun kenarına vuruyor. "Onun yalnız gitmesini istemiyorsun çünkü bir pislik olacağından ya da ondan yararlanmaya çalışacağından mı endişeleniyorsun?"

"Tabii, evet, nedenlerden biri de bu."

"Ben senden bilgi alacağıma, neden sen bana bilgi vermiyorsun?" Kingston odadan getirdiği su şişesinin kapağını açar ve yarısını iki uzun yudumda içer.

"Yani, Stevie-"

"Dur , Rook'un küçük kız kardeşine mi döndük?" "Başka kimden bahsediyor olabilirim ki?"

"Aranızda bir şey olmadığını söylediğini sanıyordum ve şimdi onu bir tür iş etkinliğine mi götürüyorsun? Bu bir iyilik değil; bu bir randevu. Rook biliyor mu?"

"Bu onu hiç ilgilendirmez." "Bu şekilde göreceğinden emin değilim."

"Onun ya da benim ne yaptığım üzerinde kontrolü yok." Şimdi heyecanlandım. "O şeye tek başına gitmeyecek. Eski sevgilisine güvenmiyorum ve onun hoşlanmadığı bir duruma düşmesini istemiyorum."

Kingston başını yana eğdi. "Dang." "Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Evet, ondan hoşlanıyorum." ne var ki? Muhteşem bir kadın, PT rehabilitasyonu ile ilgili hiçbir saçmalık yok, komik ve alıngan; vücudu harika; ve etrafında olmak eğlenceli, süper soğukkanlı ve gerçekten özverili.

"Sanki gerçekten onunla çıkmak istiyormuşsun gibi."

Omuz silkiyorum, çünkü ne diyebilirim ki? Bunun cevabı evet, onunla çıkmak istiyorum ama zamanlamanın doğru olması gerekiyor. "Eski sevgilinin bir şansı daha olduğunu düşünmesini istemiyorum. Aptalın teki ve ipucu alamıyor."

"Karmaşık durumları gerçekten , değil mi?" "Sadece beni bulma eğilimindeler, hepsi bu."

"Onu gereken etkinlik ne zaman?" King soruyor. "Cumartesi."

Kaşlarını çattı. "Cumartesi öğlen dönüyoruz."

"Akşam olacak."

"Dua et de uçağımız rötart yapmasın."

Gecikmeyi düşünmemiştim. Bunun olmasının tek nedeni havanın iyi olmamasıdır. "Saat beşe kadar başlamayacak. Eve gidip üzerime bir takım elbise giymek için bolca vaktim olmalı."

Kingston başını sallar ve huzursuzca havuzun kenarına vurur. "Peki buna ilk randevunuz diyebilir miyiz?"

"Her zaman takılırız." "" ne demek?"

"PT seansları dışında hokey izliyoruz, pizza yiyoruz, gibi şeyler."

Kingston art arda birkaç kez göz kırptı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Onu işten çok sık alıyorum."

"Ona daha önce hiç çiçek aldın mı? Ona hediye getirdin mi?"

"Bir keresinde ona bir aloe bitkisi getirmiştım. Ama dediğim gibi, hiç öyle olmadı." Çiçeklere neden bu kadar takıldığını anlamıyorum.

"Tekrar ediyorum, lütfen alınmayın ama kendinizi istemeden de olsa arkadaş bölgesine koymadığınızdan emin misiniz?"

"Arkadaş bölgesinde olup olmadığımı nasıl anlarım?" Kız olan çok fazla arkadaşım olmadı. Aslında, benimle akraba olmayan bir kız arkadaşım olduğunu hiç sanmıyorum. Ve sadece iki kız kuzenim var, onları da yılda birkaç kez aile etkinliklerinde görüyorum. Benden oldukça küçükler, bu yüzden çoğunlukla onlardan uzak duruyorum.

Uzun bir nefes verme sırası Kingston'da. "Eğer kolunuzu ona doladığınızda o da size sokuluyor ama daha ileri gitmeye çalışmıyorsa, bu arkadaş bölgesinde olduğunuz anlamına gelebilir."

İfademin nasıl olması gerektiğini bilmiyorum ama içimde hissettiğim panik muhtemelen yüzüme de yansıyor.

Kingston elini kaldırdı. "Henüz çıldırmayın. Bence bu farklı bir durum ve ben kendi deneyimlerime dayanarak konuşuyorum."

"Arkadaşınla zonlandın mı?"

"Oh evet. Birçok kez. Özellikle de lisedeyken. İkinci ve üçüncü sınıfta her kızın en iyi erkek arkadaşı gibiydim. Çok takıldığım kızlardan biri sonunda arkadaşlarımdan biriyle çıkmaya başladı. Olaydan sonra bana ona çıkma teklif etmemi umduğunu söyledi, ama belli bir noktadan sonra hala bu konuda bir şey yapmamıştım, bu yüzden o hamleyi yaptığında evet dedi. Her şeyi bir perspektife oturttu, anlıyor musun? Çoğu zaman hokeye flört etmekten daha fazla odaklanıyordum ama son sınıfta arkadaş bölgesi sorununu çözdüm."

"Son sınıfta ne oldu?"

"Birisi kış yarı resmi töreninde içkiye ilaç kattı ve sıvı cesaret bana flörtümü öpecek cesareti verdi. Önce onu öpmemde bir sakınca olup olmadığını sordum, o da evet dedi, ki bu iyiydi, çünkü bana

Eğer o gece bir hamle yapmasaydım, havlu atmaya hazırdı. İlgilenmediğimi ve sadece kibarlık olsun diye onunla gitmeye evet dediğimi düşündü."

İlgilendiğimin belli olması gerektiğini düşünüyorum. Bir erkek, sırf kıkırdamak için tuhaf pizza malzemelerini bir araya getiren muhteşem bir kadınla sonsuz saatler geçirmez. Ama yine de, neredeyse öpüşüp koklaştığımızdan beri ona karşı bir hamle yapmaya çalışmadım. Ve onunla bu konu hakkında konuşmaya çalıştığım her şey geri çevrildi. Aslında, hiç olmamış gibi davranmak istiyor. Bunun aslında hiç olmasını *istemediği* için olabileceğini düşünmemiştim. O da en az benim kadar bu işin içinde görünüyordu. Ya da belki ben her şeyi yanlış yorumluyordum. "Eğer arkadaş bölgesine girdiysem, nasıl çıkacağım?"

"Bundan ancak onunla konuşur ve nerede olduğunu söylersen .

.."

"Doğru. Anlıyorum. O zaman çık ve ona söyle, öyle mi?"

"Elbette, ama çiçek ve çikolata ile yolu açabilirsin ya da

Tabii ikisiyle de ilgilenmiyorsa. Askere alındıktan ve ekstra nakit akışım olduktan sonra, Jessica'yı bir etkinlikten önce ya da onu ziyaret için uçağa bindirmeden önce tırnaklarını yaptırmaya göndermeye başladım. Bazen evine bir elbise bile gönderiyorum ama bunun için Stevie'nin bedenini ve ölçülerini bilmeniz gerekiyor. Her kadın şımartılmaktan hoşlanmaz, ancak genellikle güzel veya düşünceli bir şey yapmak güvenlidir. Onu platonik olmayan bir şekilde düşündüğünüzü bilmeye ihtiyacı var."

Sürekli yarı yarıya öpüşmem ve meme uçları hakkında yorum yapmam, ona karşı platonik duygular beslemediğimin somut bir göstergesi olmalı, ancak oyunumu hızlandırmanın iyi bir fikir olacağını görebiliyorum. Belki de neredeyse öpüşme seansının bir şans olduğunu düşünüyordur. Belki ilgimi kaybettiğimi düşünüyor, belki de o ilgisini kaybetti. Umarım kaybetmemiştir. Sadece arkadaş olmak isteseydi, anlaşılabirdim ama kesinlikle daha fazlasını istiyorum.

Amcığı sahiplenmeyi çoktan geçtim. Bütün kadına sahip olmak istiyorum.

BÖLÜM 21

AYAĞA KALK

Stevie

Tam kendime bufalo-tavuk dürüm yapıyordum ki kapı çalındı. Bishop'ın iki gün daha evde olması planlanmıyor, bu yüzden kapıyı açmadan önce gözetleme deliğini kontrol ediyorum. Diğer tarafta çok solgun, çok nemli bir Nolan pervazları kavırıyor.

"Hey, Nolan, her şey yolunda mı?"

"Rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm, ama, uh Sanırım acil bakıma gitmem gerekebilir" diye mırıldanıyor.

Onu dirseğinden tutup kanepeye doğru yönlendiriyorum. "İnsülinini mi kaybettin?"

"Shippy'nin her zamanki saklanma yerlerini kontrol ettim ama farklı bir yere koymuş olmalı ve yerini öğrenmek için ona ulaşamıyorum." Titreyen ellerini kalçalarında gezdiriyor. "Bir saatten fazladır arıyorum. Arabasının anahtarları sende var, değil mi? Beni acil servise bırakabilirsen, eve kendim giderim."

"Seni orada tek başına bırakıp gitmeyeceğim." Omzunu sıkıyorum. "Ayrıca, Bishop bana her ihtimale karşı senin için birkaç doz insülin bıraktı."

"Öyle mi?"

"Evet, sadece biraz derin nefes al. Hemen döneceğim." Onu oturma odasında bırakıp mutfığa koşuyorum ve Nolan'ın acil durum dozlarının bulunduğu çekmeceyi açıyorum. Bishop onları haftalar önce, Nolan neredeyse öpüşmeyi yarıda kestikten hemen sonra buraya bırakmıştı.

Babam için birçok kez yaptığım iğneyi hazırlıyorum ve elleri çok titrediği için ona uygulamayı teklif ediyorum. Renginin yerine gelmesi ve Nolan'ın titremesinin durması yaklaşık on beş dakika sürüyor. Beklerken bir sandviç hazırlıyorum, eskiden babam meşgul olup iğnesini yaptırmayı unuttuğunda ona yaptığım türden bir sandviç.

Nolan sandviçinden kocaman bir ısırık almadan önce, "Teşekkürler Stevie, bunu gerçekten takdir ediyorum," diyor.

"Öyle olduğunu biliyorum. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi," diyor bir lokma jambon, sosis ve ekmeğin arasından.

"Yine de yemeğini bitirdikten sonra seni acil bakıma götüreceğim."

söyle ona.

"Bunu yapmana gerek yok. Ben iyiyim." Peçeteyle biraz hardal sildi.

"İyi ya da değil, emin olmak için acil servise gidiyoruz. Gitmeden önce insülin kutunu bulacağız ve kullandığımız dozu değiştireceğiz, böylece elimde olacaklar." Kaşlarımı çatıyorum - bana meydan okuması için bir davet.

Bir nefes üflüyor. "Eninde sonunda bulacağım."

İç çekme sırası bende. "Bak Nolan, bununla yaşamamanın kolay olmadığını biliyorum ama bu durum ortadan kalkmayacak ve bunu hiçbir şey olmamış gibi geçiştirmenin de bir faydası yok. Bishop için çok endişeleniyor ve sen kendi sağlığını ciddiye almadığında bu onu strese sokuyor."

Yüz ifadesi kızgınlığa dönüşür. "Bu onun sorunu değil; benim sorunum."

"Bununla yaşamak senin elinde olabilir ama bu onu da etkiliyor. Sen onun en iyi

Arkadaşım. Uzakta olduğunda ve senin ilaçlarını alıp almadığını ya da sabahın bilmem kaçına kadar dışarıda olup olmadığını bilmediğinde onun için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Yaptığın şey ve vücuduna davranış şeklin burada geçirdiğin süreyi kısaltıyor."

"Hiç yoktan olayı büyütüyorsun. Ben iyiyim."

"Çünkü ben buradaydım ve Bishop bana dozları bıraktı. Ya dozu bulamadıysan ve bu gece acil servise gidemediysen? Ya şoka girseydin ve yarın akşam eve geldiğinde seni bu şekilde bulsaydı? Kendi sağlığını düşünmemeniz gerçekten bencilce. O yokken sana bir şey olsaydı Bishop kesinlikle yıkılırdı."

Başını eğiyor, kendinden utanmış görünüyor. "Sadece normal olmak istiyorum."

"Anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama siz bir diyabet hastasıdır ve bu vücudunuza daha iyi davranmanız gerektiği ve onu kötüye kullanamayacağınız anlamına geliyor. Babam kendine çok iyi bakardı ama yine de onu ellili yaşlarında kaybettik. Artık bir babamın olmaması berbat bir şey. Hayatını umursamadığın için Bishop'ı en iyi arkadaşsız ya da kardeşsiz bırakma." Duygusallaşmak üzere olduğumdan endişelenerek koltuktan kalkıyorum. "Yemeğini bitirdiğinde, insülin için daireni kontrol edeceğiz ve sonra acil bakıma gideceğiz. Tartışmak yok."

"Tamam." Nolan sandviçini bitiriyor ve onu evine kadar takip ettiğimde hiç karşı koymuyor. Buzdolabında insülin paketini bulmayı başardım. Görünüşe göre öğleden sonraki vardiyasından eve döndüğünde bir şeyler atıştırmış ve iğnesini olmuş.

Bu gizem çözüldü, onu en yakın acil servise götürdüm ve doktor onu kontrol ederken bekledim. Bir şeyi yok, bu da içimi rahatlatmış. İşimiz bittiğinde saat onu geçiyordu.

"Bu akşamki planlarınızı mahvettiysen özür dilerim," diyor Nolan, çatı katına geri dönüp kendi dairelerimize doğru ilerlediğimizde.

"Hiçbir planım yoktu." Hokey izlemek ve kardeşini düşünmek dışında.

Nolan elini kapıya koyarak duraklar. "Bu gece bana yardım ettiğin için teşekkürler. Sana takılmak isteyip istemediğini sorardım ama Shippy'nin beni öldüreceğinden eminim."

"Benimle takıldığın için seni neden öldürsün ki?"

Nolan bana şaşkınca bakıyor, sonra başını sallayıp gülüyor. "İyi geceler Stevie."

Soruma cevap vermeden dairesine girip kayboldu. Biraz garip bir adam ama kardeşi de öyle.

Bu sabah ekibin dönüş uçağının rötar yaptığını mesajından beri Bishop'tan haber alamadım. Eve ne zaman döneceklerini öğrenmek için Lainey'i aramayı düşündüm ama bu cevaplamak istemediğim sorulara neden olabilirdi ve bir güncelleme için mesaj atmak biraz çaresiz görünebilirdi, bu yüzden şimdi yapabileceğim tek şey hava durumuna bakmak ve beklemek. Görünüşe göre Orta Batı'da uçuşları etkileyen aptal bir fırtına var.

Saat beşi çeyrek geçiyor ve ben burada, bu bağış gecesindeyim, şu anda sevgilim yok. Pattie ve Jules'un sade ve siyah bir şey giymem için yaptıkları baskı sayesinde, tüm kıvrımlarıma uyan ve egzersiz kıyafetlerinin ötesinde alışkın olduğumdan çok daha fazla tenimi gösteren bir elbise giyiyorum. Etkinliğe hazırlanırken bu hafta yeniden boyadığım lavanta rengi saçlarımı tamamlaması için koyu mor bir elbise.

şimdiden üç kez, ikisi üniversitede okuyan ve şu ya da bu takımda yer alan üç farklı erkek ve ayrıca kolarından biri tarafından teklif aldım. Kırklı yaşlarının ortalarında görünüyordu ve her ne kadar gururum okşansa da babam olacak yaşta, bu yüzden benim için zor bir hayır. Baba sorunlarım olabilir ama o türden değil.

Görünüşe göre Joey'nin bir randevusu varmış ama kız grip olmuş ya da gıda zehirlenmesi geçirmiş - hikaye sürekli değişiyor - bu yüzden Joey yalnız bir kurt gibi dolaşıyor. Umarım Bishop burada olmadığı için onun hedefi haline . şimdiye kadar köşeye sıkışmaktan kurtulmayı başardım ama izimi bulması an meselesi.

"Bishop beni ekmese iyi olur," diyorum Pattie'ye. O ve Jules birbirlerinin randevusu olmaya karar verdiler çünkü bu etkinliklerde bir sürü seksi erkek oluyor.

"Seni ekmeyecek." "Nereden biliyorsun?"

"nk senden çok hoşlanıyor."

"Ya yanılıyorsan?" Bavulumu aldığından ve bu konuşmayı yaptığımızdan beri işler değişti. Elbette, daha fazla yanımda oluyor, beni her zaman alıyor ve seanslardan sonra evimde takılıyor, ama eskisi gibi bana pas atmıyor ve hiç üstüme çıkmaya alışmıyor. Sadece alnımdan ya da şakağımdan öpüyor. Belki de Joey yüzünden eridiğimi görmek pozisyonunu yeniden değerlendirmesine neden olmuştur. Ayrıca ona neredeyse öpüşme olayı olmamış gibi davranmasını söyledim. Ve sanırım beni ciddiye aldı, ama şimdi kafamı karıştırıyor. Ki bunun benim hatam olduğunun farkındayım.

Joey, fırsat bir pislik olarak, konuşmamızı kesmek için tam o anı seti. Bir kolunu omzuma atıyor, geldiğini görmeyelim diye arkamızdan yaklaşıyor.

Dün gece saat 10'a kadar Pattie ve Jules'la buradaydım, süslemeler yapıyorduk. Maçı cep telefonlarımızdan izlemek zorunda kaldık, bu da can sıkıcıydı. Bu sabah erkenden bitirmek için geri geldik. Joey kurulum denkleminin bir parçası olması gerektiğini "unuttu". Prensip olarak

Beni sinirlendiriyor ama dün gece onunla uğraşmak zorunda kalmadığım için oldukça minnettar olduğumu söylemeliyim.

Bana seksi olduğunu düşündüğü bir gülümseme veriyor ve göğsüme çok uzun süre bakarak yalakalık seviyesini yükseltiyor. Elbise önden aşağı doğru iniyor. Göğüslerim çok büyük değil - bir avuç dolusu - ama sütyensiz de durabilecek kadar diriler, ki bu da bu elbisenin yakası dalgalıyken çok önemli - yine Pattie ve Jules'un etkisi.

Alçak sesle ıslık çalıyor. "Vay canına Stevie, elbisene bayıldım." "Senin onayını aldığına çok sevindim."

Kolunun altından sıyrılmaya çalışıyorum ama omzumdaki tutuşunu sıkılaştırarak beni yanına yapıştırıyor.

Etkilenmemiş bir alaycılıkla onu iğneledim. "Ben olsam bunu yapmazdım, tabii eğer spor ayakkabı giymiyorsan ya da üreme yeteneğini tehlikeye atmaktan endişe etmiyorsan."

"Hadi ama Stevie, sadece arkadaşça davranıyorum."

"Eğer arkadaşça derken tacizci demek istiyorsan, o zaman tamamen katılıyorum."

Tam kaburgalarına hızlı bir dirsek atmak üzereydim ki tanıdık derin bir ses kadınlık organlarımın canlanmasına neden oldu ve Joey sanki asitten yapılmışım ve kolunun derisini yakıyormuşum gibi kolunu indirdi.

"Hey, Pattie, işte buradasın. Stevie'yi gördün mü? Uçağım rötar yaptı ve telefonumu Kingston'ın arabasında unuttum, o da geri götürmek zorunda kaldı ve kardeşim evde olmadığı için arayamadım-" Joey'e küçümseyerek bakıyor ve bakışları yanımdan geçip hızla geri dönüyor. Kaşları kalktı ve ağzı düştü. "Vay anasını. Stevie mi?"

"Selam." Elimi garip bir şekilde kaldırıyorum. Tepkisini nasıl karşılayacağımdan emin değilim.

Bishop alçak sesle ıslık çalıyor ama bu takdirkâr bir ıslık, yağcılık değil. "Vay canına. Çok güzel görünüyorsun" -ellerini çıplak kollarımda gezdiriyor, dokunuşu tenimi elektrikleştiriyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor- "çok lezzetli."

"Sana elbisenin mükemmel olduğunu söylemiştim," diyor Pattie sağımdan.

Regl haftasında Bishop'a üç katlı çikolatalı pasta gibi bakıyorum. Siyah, keskin bir takım elbise giymiş, inanılmaz derecede kesilmiş kaslarının her birini sarışına bakılırsa muhtemelen özel dikim.

Koyu kahverengi saçları, onu seanslarda gördüğümde genelde olduğu gibi gelişigüzel dağınık değil, sanki parmaklarını durmadan saçlarında gezdirip farklı yönlerde doğru kalkmaya zorluyormuş gibi şekillendirilmiş. Bu gece yana doğru ayrılmış: doğal bir Süpermen dalgası

onu hem belalı hem de annemle tanıştırmak için eve götürmek isteyeceğim türden biri gibi gösteriyor. Benim için bu kadar zahmete girmesi, özellikle de bütün gün seyahat ettikten ve rötarlı bir uçuştan sonra buraya koşturmak zorunda kaldıktan sonra, midemi titretiyor.

"Sen de çok lezzetli görünüyorsun." Açıkçası, onun aşırı seksiliğinin ardından benzersiz tanımlayıcılar içeren kelimeler ve cümleler kurma yeteneğim kayboldu.

Bishop başını eğiyor ve sırtıyor, sert bir hokey oyuncusu yerine utangaç bir erkek çocuğu gibi görünüyor. Elimi kaldırıyor ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor. Bu basit, çoğunlukla masum jest bana çılgınca samimi geliyor, muhtemelen içimde bir arzu dalgası yarattığı, meme uçlarımı kabarttığı ve kalçalarımın arasında tatlı bir sızıya yol açtığı için. Başım çok büyük belada.

Ve bu, o yumuşak, dolgun dudaklarını ayırıp parmak eklemimi ısırmadan önceydi. O yaklaştıkça şok dalgası şehvet seline dönüşüyor, cilalı siyah ayakkabısının ucu gümüş topuklarımın ucuyla buluşuyor. Ellerimi kaldırıp omuzlarına atmam için beni cesaretlendiriyor.

Avuçlarından biri kolum boyunca yavaşça ilerliyor ve koyu mor satenin ince askısını takip ederek omzumun üzerinden geçiyor. Parmaklarının nazik okşayışı gözlerindeki açlıkla çelişiyor ve karnımda bir heyecan fırtınası kopuyor. Sıcak avuçları sırtımdan aşağı doğru inerken -ki bu elbise sırt dekolteli olduğu için çıplak- omurgamdaki çukura ulaşana kadar yayılıyor. Beni kendine doğru çekiyor ve vücutlarımızın ön kısımları buluştuğunda inlediğime eminim. "Çok etkileyici." Başını eğiyor ve dudakları çenemde gezinirken ürperiyorum.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor Pattie sağımdan. "Tanrım," solumdan geliyor.

Bishop çenemin kenarındaki, kulak mememin hemen altındaki aşırı hassas bölgeye sokuluyor. Tenime karşı mırıldanıyor ve sonra "O aptal şu anda beni ne kadar kıskanıyor?" diyerek tüm bu uzun süren buluşmayı mahvediyor.

Bir kova buzlu suyla ıslatılmak gibi. Tabii ki her şey bununla ilgili. Joey'i kızdırmak için şov yapıyor. Bunun başka bir nedeni olabileceğini düşünmek ne kadar saflık. Elbette beni görünce sertleşiyor ama ben küçücük bir şort ve spor sütyeniyle dolaşıyorum ve o bir aydan fazladır normal bir erkek gibi otuz bir çekemedi.

Ellerimi göğsüne koyup geri çekiliyorum. Bunu için gerçekten güç kullanmak zorundayım ve yüz ifadesi bana birçok şeyi sorgulatıyor.

şeyler. Mesela şu anda neden bu kadar sinirli ve kafası karışık görünüyor ve bu gece bana bir iyilik yaptığını açıkça söylediği halde kızmaya gerçekten hakkım var mı? Neden bu kadar inandırıcı olmak zorunda?

Konuşmaya, soru sormaya ya da açıklama yapmaya fırsat bulamadan, bu gece olmasını beklediğim şey oldu. "Vay anasını! Bishop Winslow mu? Dostum, dün geceki oyun harikaydı! Harikaydın!" Sakal bırakamayan yirmi yaşlarında biri elini uzatıyor ve Bishop'ı, bir pislik gibi görünmek istemiyorsa, elini tutmaya zorluyor.

Ve sonraki bir saat böyle geçiyor. Akşam yemeği için oturana kadar. Ve o zaman bile, PT ekibi dağıldı, bu yüzden hepimiz Bishop'un dikkatini çeken hevesli profesyonel sporcularla oturduk. Ben de kardeşimle birlikteyken yaptığım gibi -Bishop'a RJ'e baktığım gibi bakmıyorum- sessiz ve gülümseyerek oturuyorum. Fotoğraf çekmeyi teklif ettim, böylece fotoğraflarda yer almayacaktım. Onu randevum olarak tanıtmıyorum, çünkü ihtiyacım olan son şey insanların aniden PT becerilerim dışında bir şey için benimle ilgilenmeye başlaması.

Bishop'ın farklı fikirleri var gibi görünüyor. Sağ tarafımdaki adam futbol oynuyor ve cüssesine bakılırsa savunmada. Beni soru yağmuruna tutuyor ve gözleri sürekli göğüs dekolteme kayıyor. Sanırım bu onun suçu değil; göğüs dekoltem orada ve gözbebeklerini bakmaya davet ediyor.

Bana bir şey sormak için her eğildiğinde, Bishop kolunu sandalyemin arkasına koyuyor ve ben de ona dirsek atmaya devam ediyorum. Kulağıma bir şey fısıldamaya çalıştığında, onu IT bandından dürtüklüyorum.

Nefesinin altında küfürler mırıldanıyor ve telefonunu çıkarıyor. On saniye sonra benimki çantamda çalışıyor, ama mesaja bakmaktan kaçınıyorum çünkü zaten duygusal bir çöküşün ortasındayım ve onun mesajının beni uçurumdan aşağı itmesinden korkuyorum.

Bu konuda neden bu kadar aptalca davrandığımı bilmiyorum. Bana iyilik yaptığını biliyordum. Bu konuda bu kadar üzülmemeliyim ama bunu benimle burada olmak istediği için yapmasını istiyorum, kendini mecbur hissettiği için ya da Joey'i kıskandırmak için değil.

Tatlı tabaklarını topluyorlar ve DJ ilk şarkıyı çalıyor. Kötü bir düğün ve lise yarı resmi karışımı gibi. Bishop hem erkek hem de kadın bir başka hevesli sporcu grubu tarafından kuşatılırken tuvalete gitmek için izin istiyorum.

Odadan çıkarken en az üç kişi beni durdurup Bishop'u nereden tanıdığımı sordu. Onunla çıkmayı kabul etmek pek çok kişi için kötü bir fikirdi.

En önemlisi de çektiği dikkat. Kendimi tam beş dakika boyunca bir kabine kilitledim, umutsuzca kafamı ve duygularımı kontrol altına almaya çalıştım.

Rehabilitasyon için artık bana ihtiyaç yakın ve bu beni pek çok açıdan mutlu etmeli ama etmiyor. Açık cinsel yakınlaşmalar olmasa bile, bir tür ilişki gibi hissetmeye başladım. Belli ki ben yansıtıyorum. Buza, olmak istediği yere geri döndü ve benim yardımına ne kadar az ihtiyaç duyarsa, kanepemde o kadar az yer kaplayacak. Bu onun iyiliğinin karşılığı.

Banyodan çıktığımda Pattie ve Jules lavaboya yaslanmış beni bekliyorlardı. "Neler oluyor?" Pattie soruyor.

Ona neden bahsettiğini bilmiyordum gibi bakıyorum ama gerçekten de bilmiyorum. Bishop'a karşı hislerim var ve bu gece ne kadar büyük olduklarını fark ettim. "Bishop'ı getirmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Bütün akşam etrafı sarıldı."

"Yani banyoda mı saklanıyorsun?" Jules soruyor.

Şakaklarımı ovuyorum. "Saklanmıyorum. Sadece düşüncelerimi toparlıyorum."

"Tuvalette." Pattie duvara yaslanmak istedi ama vazgeçti. Güzel bir banyo, ama yine de.

"Düşünmek için iyi bir yer."

"Olup Bishop'ı fangirl'lerden kurtarmalısın."

"Ama o zaman insanlar onun benim flörtüm olduğunu öğrenecek ve bu da beni ilgi odağı haline getirecek." Kardeşimin hayatı olan sosyal medya fırtınasına yakalanmamak için elimden geleni yapıyorum. Bishop o kadar yüksek profilli değil ama artık buza geri döndüğüne göre bu durum değişebilir. Kim olduğunu bilen bir oda dolusu sporcuyu da eklerseniz, Bishop'a olan talep artacaktır.

"Senin için takım adına bir tane alıyor. Senin de onun için bir tane gerektiğini düşünmüyor musun?" Jules kaşlarını çatı.

Bir nefes veriyorum ve tavana bakıyorum. Haklıydı. O beni Joey'den kurtarmak için burada ve ben onu kurtlara terk ettim çünkü ona karşı hissettiklerimle ya da gördüğü ilgiyle başa çıkamıyorum, bu da beni oldukça kötü bir flört yapıyor. Sanırım iyiliğinin karşılığını vermeli ve gerçek randevusu gibi davranarak onu fangirl'lerden ve oğlanlardan kurtarmalıyım.

Etkinlik salonuna geri adım attığım anda pişman oluyorum. DJ müziği hareketli, klişe dans melodilerinden bir müziğe çevirmiş.

Karşılaştığım ilk kişi Joey. Elimi tutuyor ve ben itiraz edemedi beni dans pistine çekiyor. Ya da taşaklarını tekmelemeden.

Ellerimi onun herhangi bir yerine koymak için bir hamle yapmadığımda, eğiliyor, dudakları kulağımda. "Patronlarımız izliyor, o yüzden en azından beş dakikalığına iyi anlaşıyormuşuz gibi davranalım. Ayrıca, görünüşe göre randevun meşgul." Joey ellerimi omuzlarına götürüyor ve başını sağa doğru eğiyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve Bishop'ın hâlâ masadaki sandalyede oturduğunu görüyorum. Kas yapısına bakılırsa atlet olduğu belli olan ve oldukça açık, dar bir elbise giyen esmer bir kadın neredeyse kucağında oturuyor. Bacağını becerebilseydi, eminim becerirdi. Bu haliyle, eli adamın omzunda duruyor ve tahmin etmem gerekirse, eğilme şekline bakılırsa, göğsü muhtemelen adamın ön koluna dayanmış durumda.

"Ciddi misin?" Beş dakikalığına gitmiştim ve bir kadın onu herkesin önünde becermeye çalışıyordu.

"Dinle bebeğim, zor bir başlangıç olduğunu biliyorum. Bunu atlatmanın biraz zaman aldığını biliyorum, ama gerçekten ikimizin bunu çözebileceğimizi düşünüyorum."

Dikkatimi Joey'e veriyorum. "Kokain içmeye mi başladın?"

"Ne?" Dişlek sırtışı duraksıyor ve bakışları göğüslerimden yüzüme kayıyor.

"Ya da belki meth'tir."

Kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun Stevie?" "*Sen neden bahsediyorsun*, Joey?"

Şaşkın görünüyor. İçki içtiğinden oldukça eminim. Erkek arkadaşım olmasını istediğim adamın şu anda fangirl bir tavşanla sarmaş dolaş olmasından dolayı tamamen şok olmuş olmam dışında, neden bu konuyla ilgilendiğimi ya da bana elini sürmesine izin verdiğimi bile bilmiyorum.

Tanrım, kafam karıştı.

Ve Bishop aniden araya girdiğinde beynim daha da karıştı. Bir saniye önce Joey'i takım elbise ceketini ve gömleğinin katmanları arasından tırnaklarıyla kazımaya çalışıyordum ve bir saniye sonra Bishop onu dirsekleyerek yoldan çekiyordu.

"O benim randevum, senin değil, ama yeri benim için ısıttığın için teşekkürler. Şimdi siktir git." Bishop, geri adım atmadan önce yarım saniye boyunca tartışmak ister gibi görünen Joey'e ters ters bakıyor.

Bishop belimi kavırıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Parmaklarımı otomatik olarak boynunun arkasına geçiriyorum. Bunun hakkında düşünmüyorum bile, ya da

Bu gece ikinci kez vücudumun ön tarafının tamamını onunkine doğru bastırdım.

Bishop'ın geniş, sıcak avuç içi belime dayanıyor. Ten tene temas alışkın olduğum bir şey olmalı ama normalde elim onun çıplak teninde olurdu, tam tersi değil. Elektrik hissi geri geldi, vajinamda son bulan küçük şimşek darbeleri halinde içimde zonkluyor.

Bu adamdan daha az etkilenmiş olsaydım harika olurdu.

Bishop başını eğerek ağzını kulağıma dayadı. "Ne haltlar dönüyor?"

Konuşurken dudakları kabuğa değiyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Sesinin kızgın olduğunu ve dans pistinde kıyafetlerimi çıkarmamı istemediğini anlamam birkaç saniyemi alıyor. Kulağına ulaşabilmek için çenemi yukarı kaldırmam gerekiyor, bu da sakallı yanağının benimkine sürtünmesine neden oluyor. Nedense bunun kalçamın iç kısmında nasıl bir his yaratabileceğini hayal ediyorum, bu yüzden cevabım alçak sesle ve nefes nefese geliyor. "Ne demek istiyorsun?"

Tanrım, çok güzel kokuyor. Kolonya, çamaşır deterjanı ve kullandığı vücut yıkama suyu gibi. Süslü bir şey değil. Old Spice kullanıyor, herhangi bir CVS ya da marketten alabileceğim bir şey. Eminim indirimdeyken bile stok yapıyordur, çünkü çamaşır dolabında genellikle üç ya da dört yedek şişe bulunur. Koku her neyse, diğer daha az güçlü kokularla ve onu benzersiz kılan şeylerle birleştiğinde, gülünç derecede çekici oluyor.

"Tuhaf davranıyorsun. Pizza üzerine ananas ve zeytin gibi garip değil. Neden eski dangalakla dans ediyordun? Ben yokmuşum gibi davranacaksan neden burada seninleyim?"

"Bu değil ... Ben ... değilim." O haklı. Tuhaf davranıyorum. Ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok, gerçekten mecburiyetten mi burada, yoksa bunu olması gerekenden daha fazla mı okudum, bilmiyorum. "Beni hazırlıksız yakaladı ve sen de disk tavşanıyla meşguldün."

Bishop geri çekiliyor, kaşları çatılmış. Muhteşem yüzünde seksi bir ifade var. "Şu ipucundan anlamayan piliçten mi bahsediyorsun? Ona yedi kez randevum olduğunu. Herkese karşı her zaman bir pislik olmadığım bu yeni şeyi deniyorum. Özellikle de burada *seninle* birlikte olduğum için ve tüm bu insanlarda boktan bir izlenim bırakmak istemiyorum." Bir elini sırtımdan kaldırıyor ve dans pistindeki insanlara doğru sallıyor. "Tuvalette çok oyalandın ve sonra seni eski sevgilinle sarmaş dolaş gördüm. Bu bokun etrafında dans etmekten bıktım Stevie."

"Hangi bokun etrafında dans ediyorsun?" Midem bulanıyor, taklalar atıyor ve birkaç tur atıp takla atarak bitiriyorum.

"Bu." Eli tekrar sırtımdan ayrılıyor ve yüzlerimiz arasında hareket ediyor. "Sen ve ben."

"Sen ve ben mi?" Kafam çok karışık. "Evet.

Sen ve ben. Biz."

Endişe ağzımı kurutuyor. Dudaklarımı yalıyorum ve kalınca yutkunuyorum. "Anlamıyorum."

"Anlamıyorum da ne demek?" O kadar kuşkulu görünüyor ki, bu da benim şaşkınlığımı artırıyor.

"Benimle çıkararak bana iyilik yaptığını söylemiştin. Bu rehabilitasyon için bir teşekkür değil mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu tür bir etkinliğe iyilik olsun diye katılacak birine benziyor muyum?"

Bir omzumu kaldırdım ve düşmesine izin verdim. "Buza bir hafta erken döndün." "Yani bunun benim iyi bir adam olmam olduğunu mu düşünüyorsun?"

genel olarak bir pislik olduğumu defalarca söyledin?"

"Bana bunun senin kibarlığın olmadığını mı söylüyorsun?" "Hayır."

"Hayır, bana söylemiyorsun ya da hayır kibar davranmıyorsun?" Hareket etmeye devam ediyoruz, konuşurken yavaş bir daire çiziyoruz ve ben Bishop'la dans ederek tartışırken çok kızgın görünen Joey'nin ters ters baktığını görüyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor Bishop. "Kibar davranmıyorum."

"Peki, eğer bu senin bana iyi davranman ya da iyilik yapman değilse, burada tam olarak ne yapıyorsun?"

Bir başka sıkı ve sert çember oluşturduğumuzda Joey tekrar beliriyor. Yavaş dans etmeyi hiç sevmem, Bishop'ın da sevdiğini sanmıyorum. Birkaç karışık adımdan sonra Joey kayboluyor ve Bishop'ın kaşları daha da çatılıyor. Bakışları omzumun üzerinden bana doğru kayıyor. "Eski sevgilinin seni sonsuza dek yasakladığını bilmesini sağlayacağım."

"Bu bana iyilik yapmakla aynı şey değil mi?" Aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyorum çünkü göğüslerim göğsüne bastırılmışken ve kemerinin tokası karnımda sertçe hissedilirken düşünmek zor.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Bunu senin için yapmıyorum Stevie. *Kendim* için yapıyorum." "Neden?" Midem bir sürü şeyle dolu.

Cevap vermek yerine yanağımı avucunun içine alıyor ve ağzı benimkinden sadece bir nefes uzakta olana kadar başını eğiyor. "Neden?"

Bir kez başımı sallıyorum ve dudaklarımız bu hareketle neredeyse birbirine değiyor.

"Çünkü erkek arkadaşın olması gereken biri varsa o da benim, o beyni boklu palyaço değil."

"Oh." O nefes verirken ben de nefes alıyorum, ağzı benimkinin üzerinde olmasa da nenenin tadını alıyorum. "Bu oldukça iyi bir nedene benziyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sırtımın altındaki eli yukarı kayıyor ve parmakları boynumun arkasına dolanıyor. "Bunun olmasını istemiyorsan bana hayır de."

Aramızdaki kimya kabarıyor ve havayı dolduruyor, şehvetle çatırdatıyor.

Haftalardır onu öpmenin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum. Sanki hayır bir seçenekmiş gibi. Kelimelerle cevap vermiyorum. Bunun yerine çenemi yukarı kaldırıyorum ve beklentiyle dudaklarımı yalıyorum. Bishop'ın bakışları ağızımdan gözlerime sızıyor.

Başını eğiyor ve dudakları dudaklarıma değiyor. Birleştiğimiz an, sanki başımdan aşağı bir kova dolusu şehvet dökülmüş gibi hissediyorum. Bastırılmış arzusun içine gömülüyorum ve bu his damarlarımda dolaşarak yayılıyor, beni ısıtıyor. Bishop'ın ağzının, cinsel keşif amacı gütmenden dokunduğumuz onca haftadan sonra benimkinin üzerinde olması bana bir tür uyuşturucu almışım gibi hissettiriyor.

Bishop pek çok şeydir: alaycı, pisboğaz, kararlı, asabi ve dev gibi bir adam. Ama öpücüğü, son birkaç haftadır gözüme çarpan diğer tüm yönleri: tatlı, nazik, yumuşak. En azından ilk başta.

Kolay, sıcak bir baskı olarak başlıyor. Dudakları ayrılıyor ve nane kokulu nefesini bir iniltiyle içime çekiyorum. Boynumun arkasına yaslanan avuç içi esniyor ve başparmağı boğazımın kenarını düzleştirip çenemin kenarında duruyor. "Ben de istiyorum Stevie."

Daha fazla teşvik edilmeden dudaklarımı ayırıyorum, çünkü haftalar ve haftalar süren iç çamaşırı savaşları, rehabilitasyon seansları ve o neredeyse öpüşme ve giyinik sürtünme. Daha fazlasını istiyorum.

Dillerimiz ıslak, ılık ve saten yumuşaklığında birbirine sürtündüğünde ikimiz de inliyoruz. Bishop'ın eli yanağımdan kalkıyor, avuç içi sırtımdan aşağı inerek tekrar omurgamdaki çukurluğa ulaşıyor. Tek bir parmak ucu kumaşın altından kayıyor ve külotumun bel bandını takip ediyor. Üzerimde bir

Tanga, çünkü bu elbise vücuda oturuyor ve külot çizgilerinden kaçınmak istedim. Beni kendine doğru daha sıkı çekiyor ve ben de parmaklarımı saçlarına doluyorum, sessiz ama çığlık atan bir istekle beni öpmeyi bırakmamasını istiyorum.

Neyse ki Bishop benim sözsüz işaretlerimi iyi okuyor ve öpüşmeyi derinleştiriyor. Konuşmalarımızın aksine, bu bir savaş değil: dillerin bir dansı, arama, bulma, geri çekilme ve daha fazlası için geri gelme. Her yavaş, ıslak okşayışta öpücüğün yumuşaklığı değişiyor ve daha çaresiz hale geliyor.

Bir dans pistinin ortasında olduğumuzu unutuyorum. Patronlarım, iş arkadaşlarım ve mevcut, potansiyel ve gelecekteki müşterilerim de dahil olmak üzere bir oda dolusu insanın içinde olduğumuzu unutuyorum. En azından müzik durana kadar. Hoparlörlerden hızlı, neşeli bir melodi patlamadan önceki iki hızlı sessizlik vuruşunda odada bir heyecan mırıltısı yakalıyorum.

Parmaklarımı saçlarından ayırıyorum ve sert göğsüne bastırıyorum. İnandırıcılığı zayıf, çünkü öpüşmeyi kesmeden önce alt dudağını ısırıp emiyorum. Göğsünden hırıltıya benzer alçak bir ses yükseliyor. Ağızlarımızı tekrar birleştiriyor ve ben de gerçekten ve isteksizce ağızlarımızı ayırmadan önce onu birkaç saniye daha şımartıyorum.

"Yalnız değiliz," diye fısıldıyorum.

Bakışlarımız kilitlenirken ikimiz de zor nefes alıyoruz.

Bishop dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "O halde ben utanç verici bir şey yapmadan önce buradan çıkmalıyız."

BÖLÜM 22

EN İYİ KÖTÜ KARAR

Piskopos

Stevie'den mahrum kaldığım bir hafta, onun kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yenilebilir görünmesi ve bastırılmış cinsel hayal kırıklığımla birleşince sonunda doruğa ulaşmış gibi görünüyor. Bu yüzden Stevieyi öpmeye verdiğim tepki, yani dünyanın sonu gelene ya da birimiz sürtünmeden alev alana kadar onu öpmeye devam etmek, tamamen mantıklı görünüyor.

"Tamam." Bir kelimedenden çok bir inilti.

Daha fazla karşı koymamasına çok şaşırdım. Stevie kolay kolay pes etmez. En azından benim için. Topuklarının üzerinde dönüyor, lavanta rengi saçları dalga dalga açılıp omuzlarına yerleşiyor. Gece bitmeden burnumu o saçlara gömeceğim. Düğüm düğüm olacak çünkü ellerim içinde olacak ve kesinlikle bir noktada yumruğuma dolanmış olacak.

Tanrım, o kadar sertleştim ki aletimle bir arabayı göçertebilirim. O yerde süzülürken kalçaları büyüleyici bir şekilde sallanıyor, ben de bir tür azgın bodyguard gibi arkasından takip ediyor ve o geçerken ona bakmaya cüret eden her erkeğe ters ters .

Stevie salondan çıkarken Pattie ve Jules'a bir şey söylemek için durdu. Yanına yaklaşıp koruyucu bir elimi sırtının alt kısmına koyuyorum. Elbisesi o kadar aşağı iniyor ki hemen üstündeki o tatlı gamzeleri görebiliyorum. Tek istediğim onu buradan çıkarmak, böylece öpüşmeye kaldığımız yerden devam edebiliriz.

Pattie'nin bakışları kısa bir süreliğine bana kayıyor, Stevie ona ne söylerse söylesin gözleri kısılıyor ve gülümsemesi komplocu bir şekilde büyüyor.

"Pazartesi görüşürüz."

"Yarın takedown için geleceğim."

"Bu konuda bahse girmezdim." Pattie ona sarılıyor ve sesini alçaltarak yakalayamadığım bir şeyler fısıldıyor. Her ne ise, Stevie'nin kızarmasına neden oluyor. Odanın diğer tarafında Joey'i görüyorum, beni öldürmek ya da ben olmak ister gibi bakıyor.

Stevie'nin arkadaşlarına başımla selam veriyorum ve parmaklarımı onunkilere geçirerek kalabalığın içinde yolumuzu bulurken onu yakınımda tutuyorum. Yanından geçerken birkaç gözde tanıma hissi belirliyor ama yüzümde oldukça kötü bir ifade olmalı çünkü kimse bana yaklaşıyor. SUV'uma geldiğimizde Stevie anahtarları bulmak için çantasını karıştırıyor, ısırın rüzgara karşı titrerken omuzları kıvrılıyor. Hafif bir çiseleme saçlarını ve tenini kaplıyor.

"Palto getirmedin mi?" Takım elbise ceketimin düğmelerini açtım ve o.

"Dolabımda bıraktım. Pazartesiye kadar orada sorun yok." Stevie'den bir Titreyen parmaklarla bir dizi tuş.

Onları elinden kapıyorum ve takım elbisemin ceketini omuzlarına örtüyorum. Bir öpücük daha vermeyi düşünüyorum ama yağmur hızlanıyor ve dışarısı serin, bu yüzden onu yolcu tarafına götürüp binmesine yardım ediyorum.

Direksiyona geçer geçmez motoru çalıştırıp harareti yükseltiyorum ve kolumu onun koltuğuna geçirip parmaklarımı ince boynunun arkasına doluyorum. Mıknatıs gibi birbirimize doğru hareket ediyoruz. Dudaklarımız buluşuyor ve şehvet etrafımızda parazit gibi çatırdıyor.

Üst dudağımı okşamak için dilini dışarı çıkarıyor. "O neredeyse öpüşmenin bir kaza olabileceğini düşünmüştüm."

". Sen rehabilitasyondayken profesyonel kalmam söylendi. Ben."

Geri çekildi. "Kim tarafından?"

"Koçum. Dinleyebildiğim kadar dinledim, ama en son yaptığım şey Yapacağım tek şey senin bu etkinliğe gelmene izin vermektir, eski dangalağın ya da hokey oyuncusu özentilerinden birinin bir hamle yapabileceği bir etkinliğe, oysa siktir et deyip haftalar önce yapmalıydım."

"Boş vermeye karar vermene sevindim." Stevie koltuğunda kayıyor, sıcak avucu yanağıma iniyor, parmak uçları çenemde geziniyor ve

ensemdeki saçlara doğru kıvrılıyor. Dudakları ayrılıyor, beni tekrar içeri buyur ediyor. İçine girmek, her bir santimini tatmak istiyorum. Onun seks kokusunu tenimde, çarşaflarımda ve ağzımda hissetmek istiyorum.

Orta konsol önümdeyken bunları gerçekleştirecek kadar yaklaşamıyorum, bu yüzden sonunda öpüşmeyi kesiyorum. "Seninle soyunmam gerek."

"Aynen." Stevie kravatımı gevşetmeye başladı.

Gençken araba seksi eğlenceli olsa da, bir otoparkın ortasında olduğumuz için kesinlikle rahat ya da akıllıca değil. Elini kendi elimle kapatıyorum ve parmaklarını dudaklarıma götürüyorum. "Tercihen bir yatakta."

Birkaç kez göz kırpmıyor ve dudağını ısıyor. "Evet. Evet. İyi fikir."

Ayrılip kemerlerimizi bağlamadan önce camlar buğulanmaya başlayacak kadar uzun süren bir öpücük için tekrar bir araya geliyoruz.

"Muhtemelen benim evime gitmeliyiz." Stevie konuşmaya çalışıyor gibi görünüyor ama sesi alçak ve boğuk. Ellerini kucağında kavuşturuyor, sonra kolunu koltuğa uzatıyor ve parmaklarını ensemdeki saçların arasına sokuyor.

Çarşaflarımda onun kokusunun olmasını tercih ederdim ama yatak odama giderken kardeşimle karşılaşmak istemiyorum. Ayrıca Stevie'nin onun duyacağından endişelendiği için sessiz olmak zorunda hissetmesini de istemiyorum. Arkadaşlığı asla öyle değildir ama bu aynı şeyle uzaktan yakından alakası bile yok. "Elbette."

Eve dönüş bir milyon yıl sürmüş gibi geliyor. Çatı katına çıkarken asansörde öpüşüyoruz ve Stevie parmaklarını saçımı yumruklamaktan ve gömleğimin düğmelerini açmaktan daha fazlası için kullanmaya ihtiyaç duyana kadar durmuyoruz.

Giriş kodunu girerken omzunun çıplak kısmını öpüyorum. İlk seferinde yanlış giriyor ve "Bu kart-kod kombinasyonu tam bir baş belası" diye homurdanıyor.

İkinci seferde doğru yapmayı başarıyor ve sonra birbirimizin ayaklarına takılıp düşüyoruz, içeri girme telaşımızla kapıya çarpıyoruz. Stevie takım elbisemin ceketini silkip yere bir yığın halinde bırakıyor. Kravatımı çekiştiriyor, gömleğimin kalan düğmelerini açmaya çalışırken ağzımı kendine doğru çekiyor.

İniltisini yankılıyorum ve onu döndürerek kapıya doğru bastırıyorum. Kapı hiçbir zaman düzgün çalışmamıştı, bu yüzden sırtı çarptığında tıkırdayarak kapanıyordu. Ellerimi yanlarından geçirip iki avuç kıcını kavıyorum ve onu kaldırıyorum. Stevie bacaklarını belime doluyor, kumaşın yırtılma sesi ikimizin de duraklamasına neden oluyor.

"Kahretsin. Bu elbiseyi iade edecektim," diye mırıldanıyor ağzımın içine. "Masrafları karşılayabilirim." Onun erkek arkadaşı olmayı planladığıma göre

ona kıyafet almak için fırsat. Özellikle de güzel elbiseler, külotlar, yeni spor sütyenleri ve çok sevdiğim atletik şortlar. Stevie giyinirken ne kadar seksi görünse de, ben onun gündelik kıyafetlerini tercih ediyorum, belki de ellerini bana en çok o zaman sürdüğü içindir.

"Bunu yapmana gerek yok." Çenesini yukarı kaldırıyor, meydan okumak için değil, boynuna doğru öpücükler kondurduğum için.

"Bu elbiseyi mahvedeceğim, bu yüzden değiştirmemin adil olacağını düşünüyorum." Ona karşı sürtünüyorum, yapabildiğim gerçeğinin tadını çıkarıyorum

A. Bana acı vermeden onu kaldırabilirim;

B. çocuğu gibi acıtmayan ereksiyon olsun;

C. istediğim sürtüşmeyi elde ettim.

Kapıya yaslanıp öpüşerek birbirimizi yemeye çalışıyoruz, ta ki giyinik sevişme artık kesmeyene kadar. Onu koridordan yatak odasına taşıyorum ve kapıyı tekmeleyerek açıyorum. Ortam damıtılmış Stevie gibi kokuyor: kek gibi tatlı bir şey, biraz bebek pudrası deodorantı, temiz çamaşırların ferahlığı ve şampuanına ait olduğundan emin olduğum belli belirsiz bir çiçek kokusu.

Yatak hiç de kız gibi ya da fırfırlı değil. Yorgan, beyaz üzerine geometrik gri bir desenden oluşuyor ve yedi milyon yastıkla uğraşmak zorunda değilsiniz.

Onu yatağın kenarına oturtmuyorum. Bunun yerine bir elimle kıcını tutmaya devam ediyorum ve diğer elimle kendimi yatağın üzerine kaldırıp onu yastıkların üzerine yatırana kadar etrafımızda dönüyorum.

"Bu bokla daha iyi şeylere gelemeden kasıklarını yine mahvedeceksin," diye azarlıyor Stevie, dudakları çenemin kenarında geziniyor, dişleri hafifçe ısırıyor.

"Merak etme. Oyunumu bozmayacak."

Başı yastığa değene kadar geri çekiliyor. "senin oyunun değil." Gömleğimin önünden tutup beni daha yakına çekiyor ve bacaklarını ayırıyor, böylece bacaklarının arasına sığabiliyorum.

"O zaman sorun ne?"

"Beni düzgün bir şekilde becerme yeteneğini tehlikeye atıyorsun." Bir bacağına belime doladı ve beni üstüne çekti.

Kalçalarının beşiğine yerleşiyorum, ellerimi ve ağzımı onun her tarafına ve ağrıyan sikimi içine sokmaya o kadar hazırım ki. En azından son bir saattir sertleştiğim için ağrıyor, taşaklarım vücudumdan ayrılmaya çalışıyormuş gibi hissettiğim için değil. "Başlamadan önce beni esnetmek ister misin?" Kalçalarımı döndürüyorum ve yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Pek sayılmaz, hayır."

Boğazının çukuruna sokulup onu içime çekiyorum. "Bunu sonra yapabilirsin o zaman."

"Benimle işin bittikten sonra uyumaktan başka bir şey yapacak enerjim olmasa iyi olur."

Sıcak ve muhtaç bakışlarıyla buluşabilmek için kollarımı yukarı kaldırıyorum. "Bu bir meydan okuma mı?"

Sırıttıyor. "Meydan okumalara emirlerden daha iyi yanıt veriyorsun, bu yüzden senin için hangisi işe yararsa ve beni en çok orgazm ederse."

Gülüyorum ve parmak uçlarımla yanağını okşuyorum. Porselen gibi pürüzsüz, sıcak ve mükemmel. "Emir almak istediğim tek kişi sensin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Koçlarının profesyonel davranman yönündeki emirlerine uydun."

"İstediğim için değil ama rehabilitasyonumu ciddiye almadığımı düşünmelerini istemediğim ve iyileşmek için zamana ihtiyacım olduğu için."

"Yani sadece işine yaradığında emirlere uyuyorsun. Duyduğum şey bu mu?"

"Mmm. Sana da faydası olur." Çenesinin kenarından öpüyorum. "Merak etme, bae, seni orgazm ederken kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi mahvetmeyeceğim."

Bir tepki bekliyorum ve hayal kırıklığına uğramadım. Stevie homurdanıyor ve manikürlü tırnaklarından biriyle yan tarafıma vuruyor. "Birkaç dakikalığına götlük yapmasan olmaz mı?"

Yüzümün ne kadar gergin olduğuna bakılırsa, aptal gibi sırtıttır olmalıyım. İfademi daha ciddi bir hale getiriyorum ve ona bakabilmek için tekrar geri çekiliyorum. "Göt deliğimin düğmesini kapatıyorum ama sadece senin için ve sadece bir saatliğine."

Kaşlarını çatıyor. "Bir saat dayanabileceğini mi ?"

"Sana yapmak istediğim her şeyi düşünmek için bir aydan fazla zaman harcadım. Bunu saatlerce sürdürmeyi planlıyorum." O daha hızlı bir karşılık veremeden onu tekrar öpüyorum ve konuşmamız dillerin birbirini okşayan sıvı sesine dönüşüyor. Ağzına ya da uysal bedeninin benimkinin altındaki hissine doyamıyorum.

kıyafetlerini duruyoruz, ağzımızı benim gömleğimi çıkaracak ve Stevie'nin elbisesini başından geçirecek kadar uzun süre ayırıyoruz. Sütyensizdi, ki sırtı açık olduğu için bunu beklemem gerekirdi. Onu en son üstsüz gördüğümde, o gürültüyle beni uyandırdıktan sonraki sabahtı. O zaman gördüklerimi tam olarak anlayacak ne zamanım ne de gücüm vardı.

Göğüslerini avuçluyorum, çok dolgun, diri ve mükemmel, tatlı pembe meme uçları serin havada zirve yapıyor. Başparmaklarımla daireler çiziyorum ve onları birbirine doğru itiyorum, bir iniltiyle vadiye doğru sokuluyorum.

"Çok tatlı amına koyayım." Dudaklarımın arasına bir meme ucunu alıp hassas derisini emmeden önce, önce birini sonra diğerini öpüyor, teninin tuzlu ve tatlı tadının tadını çıkarıyorum.

Stevie nefesini tutup eğiliyor, parmakları saçlarımla arasına kayıyor ve yapışıyor. Dilimle göğüs ucunun izini sürüyorum ve dişlerimle ucunu kazıyorum, kısık bir uyarı verip tırnaklarını kafa derime geçirdiğinde memesine gülümsüyorum.

"Ödeşme zamanı, bae."

"Neyin intikamı?" diye soruyor nefes nefese.

"Spor sütyenleri ve küçük şortlarla bana haftalarca eziyet ettiğin için. Bir ay boyunca taşaklarım morardı."

"Bu nasıl benim hatam oluyor? Ve bunu hiçbir şey saklamayan boxer külotlarla sen başlattın!"

"En azından istersen bir seanstan sonra kendini boşaltabilirsin." Diğer meme ucunu kabaca emiyorum, nefesini kesecek kadar sert ısııyorum.

"Yani ben kendimi ama sen boşaltamıyorsun diye meme uçlarımı mı cezalandıracaksın?" Stevie'nin gözleri ağzımda, meme ucuna yakın ama tam olarak dokunmuyor.

"Yaptığın bu muydu? Ben eve gittikten sonra kendini boşalttın mı?" Bakışları benimkilere kayıyor ve başını sallarken dili dışarı çıkıyor.

"Ne sıklıkla?" Kelimeler zımpara kağıdı gibi sert. Bunun her iki taraf için de aynı olmasını, onun da benim bunca haftadır mücadele ettiğim gibi mücadele etmesini, aynı çekimle savaşmasını istiyorum.

"Hemen hemen her gece." İtirafı kırılganlıkla dolu. "Kendini tatmin ederken ne düşünüyordun?" Yuvarlanıyorum parmak uçlarımda arasındaki meme ucunu.

Birkaç saniye sessiz kalıyor, bakışlarımı tekrar onunkilere yöneltememe yetecek kadar uzun bir süre. Yanakları pembeleşmiş ama ses tonu alaycı. "Market alışverişi."

"Öyle mi? Kendini parmaklarken ne için alışveriş yapıyordun?"

"Sık şeklindeki eşyalar, tabii ki."

"Belli ki." Meme ucunu dilimle yavaşça, sükûnet verici hareketlerle yalıyorum. Tam yumuşamaya başladığında, sertçe emiyorum ve adımı inliyor. "Tanrım, bu sese bayılıyorum." Diğer meme ucuna geçiyorum. "Neyi duymayı daha çok seveceğimi biliyor musun?"

Stevie parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "O da ne?"

"Seni boşaltmam için bana yalvarıyorsun."

Bir kahkaha atıyor. "Pek olası değil."

"Mmm. Bahis oynamak ister misin?" Benimkini kabaca çekiştirdiğinde gülümsüyorum.

Saç.

"Bir saatliğine göt deliği düğmeni kapatacağını sanıyordum." I Sanırım sesinin sinirli çıkması gerekiyordu ama onun yerine nefesi kesildi.

"Bir düğmeyi kapatırsınız ve telafi etmek için başka bir düğmeyi açmanız gerekir."

"Bu düğmenin adı ne?" Tırnaklarını kafatasımın arkasında gezdiriyor ve buz gibi bir sıcaklığın omurgamdan aşağı akmasına neden oluyor.

"Bilmiyorum. Götün üstündeki seviye neyse artık." Bacaklarının arasına yerleşiyorum ve öpüşüyoruz, ben kendimi ona sürterken o kayıyor, ikimiz de sürtünme arıyoruz, ikimiz de diğerine boyun eğmek istemiyoruz.

Stevie parmaklarını pantolonumun arkasına geçirmeyi başarıyor, tırnakları kıcıımı ısıırıyor, dizlerini kaburgalarımın bastırıyor. Beynim tüm bu temas yüzünden eriyip gidiyor gibi hissediyorum, bu çılgınca, çünkü bana bir aydan uzun süredir dokunuyor ve şimdiye kadar bununla başa çıkabiliyordum.

Eli tekrar harekete geçiyor ve aniden sıcak parmakları boxerımın içinden sikimi sıyrıyor.

Ağzının içine doğru inliyorum ve daha fazla temas kurmaya çalışarak itiyorum. Haftalardır bastırılmış gerginlik ve normal bir atlet gibi mastürbasyon yapmamı engelleyen sakatlık, kısa temas anlamına geliyor

şimdiden beni altı saatlik bir porno maratonunu ecstasy ile izlemiş olmaktan daha fazla ateşledi.

Ağzımı Stevie'ninkinden ayırıyorum ve kollarımı yukarı kaldırarak elini pantolonumun içine hapsediyorum. Ona ters ters bakıyorum. Beklediğim etkiyi yaratmadı.

Stevie sırtıyor. "Bu gece benim üzerimde hak iddia etmeye gelmeden önce elini becerdiğini varsaymalı mıyım?"

Kaşlarımı çattım. "Şu pis ağzı dinle." Sırtışı genişliyor. "Bu bir evet mi?"

"Ne düşünüyorsun?" Elbette durumumu idare ettim. Ben aptal değilim. Ancak, şu anki fiziksel tepkilerime dayanarak, önleyici tedbirlerimin pek bir fark yaratacağından emin değilim.

Stevie kalçalarını aşağı doğru eğiyor, pantolonumun içine daha fazla kayan parmakları için kıpırdama alanı sağlıyor. Çenemin kenarını ısıyor. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Bu da ne?" Keşfetmesi için daha fazla yer kalsın diye kalçalarımı kaldırıyorum.

"Ne kadar iyi hazırlandığınızı düşünürseniz düşünün, yine de kontrolü istediğinizden çok daha hızlı kaybedeceksiniz." Parmakları boxerımın üzerinden şaftım boyunca kayarken sikim sarsılıyor. "Ne istediğimi biliyor musun?"

"O da ne?" Zaten zar zor çalışabiliyorum.

"Amımı sikmeden önce, elimi sikmeni istiyorum." Ereksiyonumu sıcak avucunun içinde kavıyor. "Ve ağzımı."

"Tanrım, Stevie." Tartışmayacağım. Gerginliği azaltmak muhtemelen iyi bir fikir; böylece içine girmeden önce onu boşaltmak için istediğim kadar zaman harcayabilirim. Bir elimi onun altına kaydırıyorum ve sırtüstü dönüyorum, böylece o da kalçalarımın biniyor.

Ne kadar muhteşem olduğunu takdir etmek için bir an duruyorum: uzun saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, soluk mor bir dalın ucu meme ucunu çerçevelemek için kıvrılıyor. Geriye kalan tek şey külotu ve onlar da saçlarına uyuyor. Stevie beni pantolonumdan hızlıca kurtarıyor.

Henüz boxerımı çıkarmadı ve ona vaat ettiğim işkencenin bana doğru geldiğini biliyorum. Bu iyi, çünkü şimdi vermeyi planladığı şeyi, ona iki kat daha iyi geri vereceğim.

Stevie başparmaklarıyla boxer'ımın üzerinden ereksiyonumun çevresini sıyrıyor ve sessiz temasla sikim sarsılıyor.

Sırtıyor. "Birileri heyecanlanmış."

Bir avucunu göğsümün ortasına yerleştiriyor ve eğiliyor, saçları tenimi gıdıklamak için öne düşüyor, meme uçları göğsümde sürükleniyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor. "Seni şimdi boşaltacağım." Alt dudağımı emiyor ve elini boxerimin içine sokuyor, sıcak avuç içi beni sarıyor, ten tene.

Saten kaplı seksini şaftım boyunca ovabilmek için geri itiyor. Karşılıklı olarak acı dolu bir takdir sesi çıkarıyoruz. Bir sonraki hamlede, sikimi külotunun kasıklarının altına kaydırıyor, böylece aniden kaygan çıplak ten üzerinde sürükleniyorum.

"Ah kahretsin, Stevie." Gözlerim açılıyor ve başım klitorisinin yanından geçerken ereksiyonum onun yumruğuna çarpıyor.

"Böyle hissetmek hoşuna gidiyor mu?"

Kalçalarını kavıyor, parçalanmış kontrolümü korumaya çalışıyorum. "Bu sorunun cevabını zaten bildiğine eminim."

"Mmm, ben de böyle hissetmeyi seviyorum." Kalçalarını yuvarlıyor, sinsi, hafif şeytani bir gülümseme ağzının köşesini yukarı kaldırıyor. "Ağzımı üzerinde istiyorsan henüz gelme."

Bir kez olsun çenemi kapalı tutuyorum, bana bilerek eziyet ettiğinin farkındayım ve ağzımdan çıkacak herhangi bir pislik lafı, bu yavaş işkencenin daha fazlasıyla karşılanacak. Bunun yerine Stevie kalçalarımın arasında diz çökerken manzaranın tadını çıkarıyorum, güzel külotu dışında çıplak, ki onu istediğim şekilde elime aldığımda muhtemelen yok edeceğim.

Sonunda, *lanet* olası *sonunda*, bir elini şaftımın etrafına sarıyor ve diğeriyle taşaklarımı tutuyor - Tanrı onu çok görevli olduğu için korusun - ve öne doğru eğiliyor. Dili dışarı çıkarken gözleri üzerimde ve ıslak alt dudağımı şaftımın tabanından sırtına doğru sürüklüyor. Ucuna zar zor bir öpücük konduruyor.

Saçları dalgalanıyor, yumuşak lavanta dalgaları kalçalarımın üzerine dökülüyor. Şaftım boyunca ağzı açık, ıslak öpücükler konduruyor. Sırtımı dillediğinde ürperiyorum ve başım dudaklarının arasında kaybolduğunda inliyorum. Beni birkaç santim içine alıyor, sonra çıkıyor, serin hava sıcak, ıslak ağzıyla şok edici bir tezat oluşturuyor.

"Bishop?" Sesi duman gibi.

Homurdanarak cevap veriyorum, çünkü doğru konuşabileceğimden emin değilim.

Şimdi.

"Yardıma ihtiyacım var." Saçını çekebilmek için taşaklarımı bıraktı. bir omzunun üzerinden. "Bunu benim için tutabilir misin, böylece yoluma çıkmaz." Kadın

saçını bileğinin etrafında döndürüyor. "Lütfen?"

Bu sefer kelimeleri yönetebiliyorum. "Senin için her şeyi yaparım, bae."

Ereksiyonumun başına doğru sırtıyor ve ben uzanıyorum, parmaklarımı saçlarına sokup toplayarak kendi bileğimin etrafında döndürürken heyecanımdan kararsızım. Yoldan çekildikten sonra beni tekrar ağzına alıyor.

Tekrar patlamadan önce sadece bir ya da iki kez okşuyor, dili sırt boyunca geziniyor, başını emiyor ve gerçekten, sadece genel olarak beni kızdırıyor. "Neden bana neyi sevdiğini göstermiyorsun, Shippy?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, o da sırtıyor. Bu sefer beni ağzına aldığı anda, vuruşlarını yönlendiriyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, daha derine itiyorum, onu daha hızlı hareket ettiriyorum. Elleri kalçalarımın üzerinde yayılıyor, ağırlığını destekliyor, böylece nasıl hareket edeceğini kontrol edebiliyorum, ki bu gerçekten başa çıkabileceğimden daha fazla.

Boşalmak üzere olduğumda onu uyarıyorum, ki bu istediğimden çok daha kısa sürüyor. Kalçalarım istemsizce sarsıldığında saçlarını tutuşumu gevşetiyorum. Boğazının daraldığını, tüm vücudumun sıkılaştığını, acımasız bir yoğunlukla boşalırken parmaklarımın tekrar büküldüğünü hissediyorum.

Vücudumun kontrolünü yeniden ele geçirir geçirmez, onu sikimden çekip belinden kavıyorum ve sırt üstü çeviriyorum. Islak, şiş dudaklarını yakalıyorum ve ağzının tadı benim horozum ve orgazmım gibi olmasına rağmen, içeri giriyorum. Bacaklarını belime dolamaya ve tekrar bana sürtünmeye çalışıyor, ama bacaklarım onunkileri destekleyecek şekilde kayıyorum ve kıcımlı uyluklarının üzerine bırakıyorum, onları birbirine sıkı tutuyor ve sürtünme umudunu engelliyorum. "Hayır, . Sıra bende ve telafi etmem gereken haftalar süren işkencelerim var."

BÖLÜM 23

MAGIC PEEN

Stevie

Geriye dönüp baktığımda, Bishop'ın aletini yirmi dakika boyunca dondurma külahıymış gibi davranmak pek de iyi bir plan olmayabilirdi. Özellikle de kasıklarına yakın olduğum ve onun kendine yardım edemediği onca haftadan sonra. Bana çok uzun süre işkence etmek zorunda hissetmeyecek kadar içime girmek isteyeceği gerçeğine güveniyorum.

Bishop köprücük kemiğimi ısırp emiyor, aşağı inip göbeğimin üzerinde gezinmeden önce meme uçlarımı dillemek için durduğunda inliyor.

Sert avuç içleri uyluklarımın iç kısmında kayarak onları birbirinden ayırıyor. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken belden aşağısı kasılıyor. "Bu amcığın orgazmını dilimle sikmek için sabırsızlanıyorum."

İnliyorum, çünkü gerçekten, buna ne diyebilirim ki? Bu noktada her türlü sikiş hoş karşılanırdı ve memnuniyetle yüzünü orgazm diyarına götürürdüm. Ayrıca, kirli konuşmayı ya da bu kadar tahrik edici olmasını gerçekten beklemiyordum, özellikle de bana bakma şekliyle.

Başını eğiyor, gözleri hâlâ benimkilerde, dudakları külotumun bel bandında geziniyor. Aynı anda parmak uçları da tepeye ulaşana kadar kenarı takip ediyor.

Boştaki kolunu kalçamın altından geçirip beni daha geniş açıyor ve dirseğinin üzerine oturuyor. "Külotun nemli." Klitorisimin üzerindeki materyali çimdikleyerek sıyrılıyor. "Sırılsıklam, gerçekten."

Haksız da değil. Sanki bir cin ortaya çıkacak ve bana orgazm dilekleri verecekmiş gibi şaftını klitorisimin üzerine sürüyordum. Artı, yapmak

Ağzımla boşalması ve sonunda beni dolduracağını bilmek beni oldukça heyecanlandırdı, ama yine de ... ne kadar tahrik olduğumun söylenmesi utanç verici.

Ya da belki bir ipucudur. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum. "Önce tazelenmeliyim."

Kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Cehennem gibi." Burnunu nemli kumaşa . "Sikilmeye hazır gibi kokuyorsun."

"Tanrım, Piskopos. Ağzınız çok pis." Gözleri soru sorar gibi benimkilere dikildi.

"Hoşuma gitti."

Gözlerinin kenarındaki kırışıklık bana gülümsediğini söylüyor. "Yapacağını tahmin etmiştim." Derin bir nefes alıyor ve başını çevirerek kalçamın iç kısmını ısıyor.

Keşke külotumu çıkaracak kadar ileri görüşlü olsaydım. Ellerimi saçlarının arasına sokup yüzüne sürtünmek istiyorum. Kendimi tutmayı başarıyorum, çünkü bu noktada fazladan coşkunun bana sorun yaratacağının son derece farkındayım. Bishop'ın bunu daha da uzatması şeklinde.

Külotumun kenarından tek bir parmağını soktu. Tanrıya şükür. Dil darbesi bekleyen bir oral seks bağımlısı gibi beklentiyle titriyorum. Kumaşı her iki tarafa doğru hareket ettiriyor, ta ki bana bir vajina takozu verene kadar - ki bu ters etki yapıyor gibi görünüyor.

Bishop parmağını pelvisimin tepesindeki kumaşın altına sokuyor ve yukarı çekerek satenin sıkışmasına ve klitorisime sürtünmesine neden oluyor. Nefes nefese kalıyorum, kalçalarım sarsılmamak için savaşıyorum. Ve bu, boştaki elinin bir parmağını kumaşın altından ama daha aşağıdan kaydırmadan önce, böylece eklemi açıklığıma doğru itiyor.

Vücudumdaki her bir kas kasılırken sessizce inliyorum ve yanlışıyla bir Kegel yapıyorum. Şehvet dolu sırtısına bakılırsa bunu hissettiğine eminim.

Kalçamın birleştiği yeri yalıyor. Tekrar tekrar, bir yandan yukarı, diğer yandan aşağı. Sonra kapalı klitorisimin hemen yanındaki yumuşak, hassas deriyi emiyor ve öleceğimi düşünüyorum.

ediyorum, ellerimi saçlarına sokuyorum ve ağzını bir santim sağa hareket ettirmeye çalışıyorum.

Bishop ıslak bir patlamayla derimi serbest bırakıyor. Başını yavaşça sallayarak dudaklarını klitorisimin hemen üzerindeki satene değdiriyor. "Söylemek istediğin bir şey mi var, bae?"

"Bishop." Kalçalarımı döndürüyorum, istediğimi kelimeler olmadan istiyorum.

Kıkırdıyor ve külotumun içine sokulup ıslak kumaşı yalıyor. "Aman Tanrım." Başımı yastığa gömüyorum ve bir iniltiyle savaşıyorum. "Tek yapman gereken istemek, sana istediğini vereceğim."

"Lanet klitorisimi emmeni istiyorum."

Bu bana başka bir karanlık, alçak kıkırdama kazandırıyor. "Eminim öyledir." Sihirli fasulyemin üzerindeki sateni ısıyor ve dişleriyle çekip alıyor. "Ama kibarca istemelisin."

"Sen tam bir pisliksin," diye inliyorum.

"Biliyorum." Dili külotumun dikişi boyunca geziniyor, o kadar yakın ki.

"Peki. Lütfen, Bishop."

"Lütfen ne?"

"Lütfen sadece beni ye."

Kısık bir Yessss diye inliyor ve hızlı bir hareketle külotumu yana narin kumaşı yırtıyor. "Bunun için üzgünüm. Elbiseyle birlikte onları da değiştireceğim." Bacaklarımı omuzlarına aldı, kıcımı kavradı ve kalçalarımı şilteden o kadar yukarı kaldırdı ki, sadece omuzlarım ve başım orada duruyordu.

Artık yavaş ilerleme yok, inşa yok, alay yok. Ağzı beni kaplıyor ve sertçe emiyor.

Emmenin istenen etkiyi yaratması uzun sürmüyor ve bana yaz fırtınalarını hatırlatan bir şiddetle geliyorum. Titremeyi, adını haykırmayı ya da gelmeyi durduramıyorum. Görüşüm mecazi bir meteor yağmuru tarafından tutuluyor.

Orada da bitmiyor. Kalçalarım yatağa geri döndüğünde, iki parmağını içime sokuyor ve ben ondan uzaklaşmaya çalışana kadar hızlı ve sert bir şekilde çırpınıyor, böylesine şiddetli bir orgazmdan sonra duyumlar bunaltıcı.

"Olamaz." Uyluklarımın arası yerine yanıma gelene kadar kayıyor ve bir avucunu boynumun arkasına sarıyor, parmakları hâlâ öfkeyle pompalıyor. "Yine boşalacaksın. Sana sikimi vermeden önce parmaklarımın her yerine."

"Gerçekten de tam bir pisliksin," diye inledim.

"Biliyorum ama en azından artık bana ve saçmalıklarına katlanmak için iyi bir nedenin var."

Bir sonraki parmak kıvrımıyla klitorisime bastırmak için avucunu kullanıyor ve ben patlıyorum. Sonunda aşağı indiğimde kollarında bir bez bebek gibiydim.

o orgazmdan.

Bedenimi kontrol altına alır almaz ağzını kendime doğru çekiyorum ve o da tekrar bacaklarımın arasına giriyor. Prezervatifi karıştırıp kendini kılıfına sokuyor.

"Şimdi benim için hazır mısın?" Bishop hassas cildinde daireler çiziyor. "Çok hazırım."

Dirseği kaburgalarımaya dayanıyor, ön kolu omzumun altında, başparmağı boynumun yan tarafını nazikçe okşuyor, kendini bana karşı konumlandırıyor ve yavaşça santim santim içeri giriyor.

Bishop çok fazla erkeğin, çok fazla sikin, sadece çok fazla şeyin tam olarak sağ tarafında. Üzerimde geziniyor, kalçaları yavaşça benimkilere dayanıyor. Boynuma sokuluyor, dudakları ayrılırken derin bir nefes veriyor. Dilinin yumuşak darbesi dişlerinin kıştırmasını takip ediyor ve şehvet ile acı arasında bir yerde bir ses çıkarıyor.

"İyi misin?" Ellerimi sırtında gezdiriyorum ve kasları pürüzsüz, nemli derinin altında esniyor.

Boğazıma doğru başını sallıyor ve sonra boynuma doğru öpücükler konduruyor.

"Bunun seni geri götüreceğini düşünüyorsan durmalıyız." Bu sözleri tırnaklarımı kışına geçirirken söylüyorum, bu yüzden umduğum inandırıcılıktan biraz yoksunlar.

Bu sefer homurdanmaya benzer bir ses çıkarıyor ve sonra çenemi ısıyor. Ağız benimkiyle buluştuğunda, geri çekilmeden önce birkaç yavaş vuruşla öpücüğü derinleştiriyor. O muhteşem, şehvetle sıırıslık olmuş ela gözleri benimkilerle buluşuyor ve tembel bir gülümseme lezzetli ağzının bir köşesini işaret ediyor. "Şu anda taşaklarım patlamanın eşiğinde olabilir ama yine de durmamın imkanı yok. En azından sen istemediğin sürece." Kalçalarını yuvarlıyor. "Durmamı istiyor musun Stevie?"

"Hayır. Sadece sakın ol."

"Merak etme bae, sana iyi bakacağım." Ben itiraz edemedim ağzımı tekrar kendi ağızıyla kapatıyor, çünkü kastettiğim hiç de bu değildi.

Bishop yavaş, sabit bir ritim buluyor ve her iyi yerleştirilmiş, nazik itişte içimdeki sihirli noktaya çarpıyor. Bir orgazma daha yaklaştığımı hissettiğimde göğsünü itiyorum. Geri çekiliyor, gözleri alev alev yanıyor, kaşları çatılmış, dudakları bir çizgi halinde incelmış, çünkü itişin ortasında duruyor.

"Durmak istemiyorum; sadece pozisyon değiştirmek istiyorum," diye onu temin ediyorum. O çok sevdiğim gülümsemesi belirdi. "Her zaman görev başındayım, değil ?"

"Sadece manzarayı değiştirmek istiyorum."

"Bence bu daha çok kontrolün sende olmasını istemenle ilgili, ama sen nasıl istersen öyle olsun." Ayağa kalkıp dizlerinin üzerine oturuyor ve bağlantıyı sürdürmek için kalçalarına tutunuyor.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup, kalçalarının arasında diz çökmüş bu muhteşem adamın görüntüsünü takdir ediyorum. Aşğı bakıyor, ereksiyonunun içimde kayboluşunu izlerken kalçalarını alçak bir tıslamayla öne doğru kaydırıyor. Avuçlarını kalçalarının iç kısmında gezdiriyor ve başparmakları, geri çekilip bir sonraki yavaş itişte klitorisimin etrafında dolanırken birleşme noktası boyunca geziniyor.

Amaca yönelik baskı, yavaşça girip çıkmayla birleşince beni uçuruma yolluyor. Dünya beyaz, yıldızlar ve mutlulukla yıkanıyor. Tekrar. Bulutlardan aşğı düştüğümde kendimi yine Bishop'la göğs göğse buluyorum, ancak bu sefer onun kucağında oturuyorum. Tıpkı ilk seferinde neredeyse öpüştüğümüz gibi, ama o zaman iyileşmenin çok başındaydı ve tutunduğumuz tüm kısıtlama ipleri henüz kopmamıştı.

"Tanrım, seni boşaltmaya bayılıyorum," diyor Bishop gırtlaktan gelen bir iniltiyle.

"Böyle çekilmez bir göt olduğun için muhtemelen bana en az bin orgazm daha borçlusun."

Beni kaldırıp indiriyor, daha hızlı, daha sert, parmakları saçlarıma kayıyor, dudaklar kilitleniyor, dişler çarpışıyor, öpücüğün kopmaması için mücadele ediyoruz. Tekrar geliyorum, uzuvlarım ona sarılıyor ve o da beni takip ediyor, tüm sert kenarları eriyor, onun yaralanmasıyla hiçbir şekilde ilgili olmayan farklı, savunmasız bir tarafını görmeme izin veriyor.

Daha sonra beni aşğıya çekiyor, böylece göğsüne yayılıyorum ve birbirimize sarılmış bir şekilde uykuya dalıyoruz.

BÖLÜM 24

BIRAZ SOĞUK SU

Stevie

Sabah uyandığımda kendimi lezzetli bir şekilde ağrıyor hissediyorum. Elimi çarşafların üzerinde gezdiriyorum ve Bishop'ın sıcak bedenini aramak için yana kayıyorum ama yatağın onun tarafı boş. Bir kapak açıp saate bakıyorum. Saat onu çoktan geçmişti.

Banyo kapısı kapalı; tuvaletin sifon sesi diğer taraftan geliyor. Geriniyorum, kaslarım protesto ediyor. Kesinlikle bir epsom tuzu banyosu kullanabilirim. Bu Bishop'la yapılacak eğlenceli bir şey olabilir.

Telefonum komodininin birkaç kez üst üste çalıyor. Muhtemelen Pattie ya da Jules'tur. Cihazı elime alıyorum ve ekran başka bir uyarıyla aydınlanırken kaşlarımı çatıyorum. Çeşitli sosyal medyada yüzden fazla cevaplanmamış mesajım var.

"Ne oluyor be?" Kodumu giriyorum ve mesaj uyarılarım arasında geziniyorum. Görünüşe göre kişi listemdeki her bir insan bu sabah benimle iletişime geçmek istediğine karar vermiş. Hiç mantıklı değil. Ta ki olana kadar.

Pattie'den yeni bir mesaj geliyor, ben de kardeşimden gelenlere bakmayı düşünmeden önce onunkini açıyorum.

Detaylara ihtiyacım var.

Hangi cehennemdesin sen?

Lütfen bana işin içinde çok fazla orgazm olduğunu ve bu yüzden cevap vermediğini söyle.

Vay anasını, sosyal medya yeniden

Aslında bakarsanız yorumları

okumayın, sosyal medyaya

bakmayın

Bu mesajları görür görmez beni arayın

Ben gezinirken yeni bir mesaj beliriyor.

Bunları okuduğunu görebiliyorum. Seni arıyorum.

"Ne haltlar ?" Telefonu elime alır almaz soruyorum.

Kul

ak. "Bishop hala orada mı?"

"Şey, evet. Şu anda banyoda." "Yeni mi uyandın?"

"Evet. Kelimenin tam anlamıyla bir dakika önce."

"Kahretsin. Tamam. Bence kendini hazırlamalısın çünkü viral."

"Nasıl viral?" "Bir video var."

"Ne tür bir video?" RJ profesyonel hokey oynamaya başladığında ve sürekli bir sosyal medya sitesinde kadınlarla ağza alınmayacak şeyler yaptığında hissettiğim gibi midemde korkunç bir batma hissi oluştu. Kimse o ana kadar idol olarak gördüğüm ağabeyini jakuzide aynı anda iki kadınla öpüşürken görmek istemez.

"ağzına girmeye çalışıyormuşsunuz gibi görünen türden."

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle." Midem artık batmıyor; ters dönüyor.

"Sana yalan söylememi istemiyorsan bunu yapamam." Pattie'nin yaltaklanışını duyar gibiyim.

"Kahretsin." Gerçeklik panikle birlikte ortaya çıkar. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Gerçekten kötü mü?"

"Kötü bir video mu?"

"İnsanların herkesin içinde öpüştüğü bir video hiç iyi olur mu?" Yataktan kalkıp odayı adımlıyorum.

Bu, bu sabah aldığım çok sayıda mesajı açıklıyor. Kardeşimden gelen çok sayıda mesaj vardı, bu yüzden bunu iyi olmayan bir alamet olarak kabul ediyorum. "Hangi sitede? Kaldırabilir miyiz? İnsanlar bunu yapabiliyor, değil mi?"

Hokey dünyasındaki viralin, kelimenin genel anlamıyla viralden çok daha farklı olduğuna inanmak isterdim ama bunun doğru olacağından emin değilim. Seattle'ın hokey takımıyla ilk yılı olduğu için değil.

"Video elli yedi bin kez paylaşıldı ve dört yüz binden fazla beğeni aldı."

"Aman Tanrım." Sanırım gerçekten hasta olabilirim.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, bu gerçekten ateşli bir video."

Bunu birkaç aptal, uzun saniye boyunca düşündüm. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamalıydı, ama her şeyin büyük planında sanırım boşa harcanmış bir cadı gibi görünmekten daha iyidir. "Keşke bu yardımcı olsaydı." Telefonum kardeşimden gelen bir başka mesajla çalıyor. Belli ki videoyu görmüş - ardı arkası kesilmeyen mesajların tek açıklaması bu.

"Bu videoyu görebilmek için neyi arayabilirim?"

"Mesajlarınıza bir bağlantı koyacağım, ancak ne yaparsanız yapın, yorumları okumayın."

Tekrar o kadar kötü mü diye sormuyorum, çünkü açıkça öyle.

Onu hoparlöre alıp bana gönderdiği linki kontrol etmek üzereyken banyonun kapısı açılıyor. "Kahvaltıdan önce altmış dokuz ister misin?" Bishop tüm muhteşem çıplaklığıyla orada duruyor, yırtıcı ifadesi ve hafif sırtışı yüzünden yavaşça süzülürken muhtemelen benim paniklemiş yüz ifademi görüyor.

"Neler oluyor?" Bana doğru birkaç adım attı. Yarı sert, bu yüzden penisi dikkat dağıtıcı bir şekilde sallanıyor.

"Gitmene izin vermeliyim,"

dedim Pattie'ye. "Beni sonra ara."

"Tamam." Aramayı sonlandırıyorum ve telefonuma bakıyorum.

"Stevie? Neden çıldırmak üzereymiş gibi görünüyorsun?"

"Bir video var," diye mırıldanarak Pattie'nin video linkini de içeren en son mesajına ilerliyorum. JS0124 kullanıcısı tarafından on iki saat önce yüklendi ve sayısız etiket ve hashtag bulunuyor. Joey'den beri

Doğum günü 24 Ocak olduğuna göre, bu gereksiz saçmalığın sebebinin o olduğunu söyleyebilirim.

"Ne tür bir video?"

"Görünüşe göre öpüşürken." Oynatma düğmesine bastım.

Bishop'ın ağzını kendime çektiğimde video başlıyor. Eli tenime yerleşmeden önce birkaç uzun saniye boyunca yanağıma yakın duruyor. İlk başta çekingen, neredeyse romantik bir öpücük, ta ki gerçekten başlayana kadar. Sonra o kadar da tatlı ve masum değil. Saçlarını kavrayan ben oluyorum; başını yana doğru eğiyorum; kalçalarımı onunkilere doğru itiyorum.

Dans pistinde kuru kuru sevişiyoruz. İş arkadaşlarımla, patronlarımla ve müşterilerimin önünde. Bu gerçekten çok kötü.

Kardeşimden bir mesaj daha geldi. "Bunu halledebilirim," diyor Bishop.

"Bununla tam olarak nasıl başa çıkacaksın?" Telefonu havada sallıyorum, paniğim kalan tüm mantık kırıntılarının önüne geçiyor. Yanlışlıkla tekrar oynat tuşuna basıyorum ve birbirimizin ağzının içine inleme sesimiz odayı dolduruyor. Telefonumdan ikinci elden gördüğümde çok daha farklı oluyor. Ve sonsuz derecede daha utanç verici. "RJ aklını kaçırarak."

"Durumu açıklayacağım."

"Tam olarak ne?" Kendimi sakinleştirmenin bir yolunu bulmak için volta atmaya başlıyorum ama ne kadar çok zaman geçirirsem paniğim o kadar artıyor. Videoya #puckbunny hashtag'i eklenmiş. Bu aslında benim en kötü kabusumun gerçeğe dönüşmüş hali.

"Çıktığımızı."

"Bunu ona söyleyemezsin!"

Bishop kollarını kavuşturuyor, kaşlarındaki çatıklık dudaklarının bükülmesiyle birlikte derinleşiyor. "Neden olmasın?"

Çırpınıyorum ve biraz daha yürüyorum. "Çünkü ... çünkü yapamazsın! Bu çok kötü görünüyor!" Bir disk tavşanı gibi görünmek zorunda bırakıldım. Ve şimdi Bishop'ı oyuna geri döndürmek için yaptığımız tüm çalışmaların hiçbir anlamı yok çünkü birbirimizin yüzünü yiyoruz. Onunla bir iş toplantısında öpüştüm. Bu beni profesyonelden başka her şeye benzetiyor. Ve herkes bizi bademcik hokeyi oynarken gördüğü için bana verebileceği tavsiyeler de işe yaramaz.

"Bunun kötü görünmesini engellemenin en kolay yolu insanlara çıktığımızı söylememiz."

"Ama biz çıkmıyoruz."

Bishop diliyle yanağını dürtüyor. "Hâlâ eski dangalak sevgiline mi takılıyorsun?"

"Ne? Hayır, hayır! Tabii ki hayır."

"O zaman neden çıkamıyoruz? Tüm boş zamanlarımızı birlikte geçiriyoruz." "Bu PT içindi." Ne dediğini anlıyorum ve haklı da. en mantıklısı. Ama bu videonun yarattığı panik sarmalından kurtulamıyorum. Buza geri dönen Bishop'ın ilgi odağının tam ortasında olacağım. Dışında kalmak için çok çalıştığım ilgi odağı. İstmeden de olsa içinde bulunduğum birkaç seferde bana acı veren.

Şimdiye kadar mutlu ve huzurluydum. Elbette, Bishop beni halka açık yerlerden alıyordu, ama her zaman şapka ve güneş gözlüğü takıyordu ve benim de her zaman arkasına saklanabileceğim bir kapüşonum vardı. İş yerinde kimse onun kliniğe gelmesini büyütmezdi çünkü herkes sporculara alışkındı ve kimse bir gün tedavi etme onuruna sahip olabileceği biri için aklını kaçıran kontrol edilemez bir hayran olmak istemezdi. Ayrıca bir üniversite kampüsünde çalışıyorum, ki burası bir NHL oyuncusunun takılmasını bekleyebilecekleri son yer.

"Dün gecenin PT ile hiçbir ilgisi yoktu," diyor Bishop.

"Ne zamandır bir kadına dokunmadın? Duyguların tavan yapmıştı. Aşırı testosteron yüklemesi yapıyorsun, ki bunu tamamen anlıyorum. Bana bir iyilik yapıyordun ve biz bunu bir sonraki seviyeye taşıdık." *Stevie, konuşmayı kes!* Biliyorum çok kötü saçmalıyorum ve durmam gerek ama çıldırmak üzereyim.

Bishop yavaşça göz kırpmıyor. "Bunun bir iyilik olmadığını zaten anladığınızı sanıyordum. Eski sevgilinin senin müsait olmadığını ve seninle bir şansını olmadığını bilmesini sağlıyordum. Bir daha asla. Eğer düşünürsen, bu video işleri çok daha kolaylaştırıyor."

"Nasıl daha kolay?" Tek görebildiğim bunun nasıl bir kaba : Bishop'ı tanıdığım ve RJ ile akraba olduğum için insanlar sorular soruyor ve benden bir şeyler istiyorlar. Kendimi spot ışıklarından korumak için harcadığım onca zaman boşa gitti.

"Artık kapüşonların ve güneş gözlüklerinin arkasına saklanmak zorunda değilsin. Seni her zaman ve her yerden alabilirim."

Volta atmayı bıraktım ve dönüp ona baktım. Hâlâ çıplak. Ben de öyle. Hâlâ yarı çıplak ve ben endişeliyim. "Bu olamaz, Bishop. Toplum içinde birlikte görünemeyiz."

"Neden olmasın?"

Çünkü Rook Bowman'ın kız kardeşi *olmamak* için çok çalıştım ve sonunda Bishop Winslow'un kız arkadaşı oldum. Bunu paylaşmak için ağzımı açmadan telefonum çalıyor ve bir aptal gibi cevap veriyorum.

"Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum! Ne haltlar dönüyor?" Harika. Şimdi kızgın kardeşimle uğraşmak zorundayım.

"Selam, RJ." Çarşafı çekip kurtarıyorum ve üzerime sarıyorum, çünkü tam olarak giyinmemişken kardeşimle konuşmak garip geliyor.

"Ciddi misin Stevie? Şimdi de Winslow'la herkesin içinde mi öpüşüyorsun?" "Sakin ol, RJ, sadece bir öpücüktü. Benim erdemimi çalmadı ya da hiçbir şey. Lise birinci beri bu yok."

Bishop hırlamaya benzer bir ses çıkartıyor ama ağabeyim öfkeli tiradına devam ederek beni dikkatimi ona vermeye zorluyor. "Bunu bilmeme gerek yoktu ve konumuz da bu değil. Winslow'a siz birlikte çalışırken ellerini senden uzak tutması söylendi ve bunun bir saçmalık olduğu açık. Bu ne zamandır devam ediyor?"

Bunun çok fazla potansiyel geri tepmesi var: Bishop'un başının belaya girmesi gibi o anın sıcaklığıyla düşünmediğim şeyler. Bu yüzden öncelikli olarak düşünebildiğim tek şeyi yaptım. "O bendim. Bishop'ı öptüm. Benimle etkinliğe iyilik olsun diye geldi çünkü Joey'nin yanında bir sevgilisi olacaktı ve ben yalnız gitmek istemedim. Bu benim hatam."

Bishop konuşmak için ağzını açıyor ama ben ona uyarıcı bir bakış atıp kafa sallıyorum.

"Hâlâ onunla mısın?" "Hayır.

Şu anda yalnızım." "Ben de geliyorum."

"Hayır, yapmayacaksın. Bugün yapacak işlerim var ve bunlar arasında hoşlanmadığın biriyle öpüştüğüm için beni azarlayan yok. Sana söyledim zaten: Bir hata yaptım. Bu konuda beni daha kötü hissettirmene ihtiyacım yok. Gitmem gerekiyor. Seni sonra ararım." Aramayı sonlandırmadan ve telefonu yatağıma fırlatmadan önce cevap vermesini beklemiyorum.

Seks ve Bishop gibi kokan yatağım. "Bunu neden yaptın?" Bishop sessizce soruyor.

"Kardeşimle ve takım arkadaşlarımla aranı düzeltmek için." "Ve bunu mu kastettin?"

"Ne demek istiyorsun?" Sadece birkaç dakikadır uyanık olmama rağmen bitkin bir halde şakağımı .

"Bunun bir hata olduğunu." Aramızda bir hareket yaptı.

"Bilmiyorum, Bishop. Sadece bu kadar ilgi beklemiyordum. Bu benim istediğim bir şey değil ve hiçbir zaman da olmadı." İçimi çektim ve arkamı döndüm. "Bugün süslemeleri indirmem gerekiyor."

"Pattie ve Jules bununla ilgileneceklerini söylediler," diye hatırlatıyor bana. "Yoksa gitmemi istediğini mi söylüyorsun?"

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Yıllarca kardeşimin spot ışıklarından kaçtım ve şimdi hiç olmak istemediğim bir şekilde içindeyim. Bununla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyorum." Ona doğrudan bakamıyorum çünkü bakarsam göreceklerinden korkuyorum. Gitmesini hiç istemediğimi. Korktuğumu, kafamın karıştığını ve bizim olması gereken şeyin başkalarının da olmasını istemediğimi.

"Doğru. Evet. Anladım. Sanırım seni gördüğümde görüşeceğiz." Kıyafetlerini yerden almak için eğildi ve başka bir şey söylemeden koridora yöneldi. Birkaç saniye sonra kapı tıklanıyor ve ben dün geceki kararlarım gibi koku yatağımın üzerinde bir yığın halinde yığılıyorum.

Sanırım az önce kendi kalbimi kırdım.

BÖLÜM 25

BU ÇOK YANLIŞ GİTTİ

Piskopos

Sabaha nasıl başlamayı planlıyordum: Stevie'nin içinde.

Sabahım aslında nasıl geçti: hiç de planladığım gibi değil.

Tüm kıyafetlerimi tutarak koridorda çıplak bir şekilde utanç yürüyüşü yapıyorum. Neyse ki kimse buna şahit olmuyor. Erkek kardeşim evde değil, bu yüzden onunla uğraşmak zorunda değilim, bu iyi şey çünkü hiçbir şey ve hiç kimse için oldukça havamdayım. Son zamanlarda yaptığım en iyi seks için boktan bir sondan bahsediyorum.

Stevie'nin kokusunu üzerimden atmak istemiyorum ama viral bir sevişme videosu yayınlandıktan sonra antrenmana seks kokarak gitmenin iyi bir plan olmadığına farkındayım, bu yüzden duşa girip sahaya gidiyorum. Soyunma odasına adımımı atmadan Alex tarafından durduruluyorum. "Konuşmamız gerek."

Belli ki videoyu görmüş. "Açıklayabilirim."

"Açıklama istemiyorum. Lanet çeneni kapatıp beni dinlemeni istiyorum." Onu koridorda, takım arkadaşlarımın sesinden uzakta, ofisine kadar takip ediyorum. Alex beni içeri yönlendiriyor ve kapıyı zorla kapatıyor. "Otur."

Emri uyguluyorum ve ağzımı kapalı tutuyorum, bunun nasıl sonuçlanacağından emin değilim. Uygunsuz bir anı belirliyor; başım Stevie'nin bacaklarının arasındayken çekilmiş bir fotoğrafım.

"Şu lanet sırtışı suratından sil." Avucunu masaya vurarak beni irkiltti.

Daha dik oturuyorum. "Özür dilerim."

Yanımdaki kulüp sandalyesi yerine masasının arkasındaki sandalyeye çöküyor, bu da bana onun ruh hali hakkında çok şey anlatıyor. Alex'in bu kadar başarılı bir koç olmasının nedenlerinden biri de hepimize eşit davranması. Şu anda, ben hiç de onun dengi değilim. Ben problemim, o da koç.

"Senden tek bir şey istedim ve sen bunu yerine getiremedin. O videonun nasıl görüldüğünü anlıyor musun?"

"Bu bir-"

Sözümü kesti, sesi öfkeyle yükseliyordu. "Rehabilitasyon sürecindeyken profesyonel davranman gerekiyordu. Yapman gereken buydu. Bunun yerine sosyal medyada seni tedavi eden kişiyle öpüşüyorsun. Bu bana açık bir 'Siktir git' demek gibi bir şey. Bu organizasyona. Yapmak istediğin bu muydu?"

Şu ana kadar olaya bu şekilde bakmamıştım ama onun ve diğer herkesin nasıl baktığını görebiliyorum. Bu da biraz göz açıcı oldu. Davranışım için bir tür savunma bulmaya çalışıyorum. "Yine de buza geri döndüm, yani teknik olarak rehabilitasyonum sırasında profesyonelce davrandım."

"Mesele bu değil!" Yumruğunu masasına vurarak su bardağının şingırdamasına neden olur. Birkaç derin nefes alıyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor. Döndürüp viral olan videoyu açtı. Stevie ile öpüştüğüm videoyu. Daha büyük bir ekranda çok daha grafik ve yoğun görünüyor. "Bunun diğer taraftan nasıl görüldüğü hakkında bir fikrin var mı?"

Aklıma gelen ilk düşünce *soft-core porno gibi*, ama onun duymak istediği şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Hemen cevap vermediğimde, devam ediyor.

"Tüm bu olanlar, ne rehabilitasyonunu ne takım arkadaşlarını ne de benim lanet olası emirlerimi ciddiye almıyormuşsun gibi gösteriyor."

"Kıçımı yırtarak çalışıyorum."

"Buna bakılırsa, bundan çok daha fazlasını yapıyormuşsun gibi görünüyor." Alex burnunun kenarını çimdikliyor. "Stevie ile rehabilitasyon bitti."

"Ama-"

"Aması yok, Piskopos. Kuralları biz koyduk, sen de hepsinin içine sıçtın."

"Dün geceye kadar emirlerine uydum."

Bana saçmaladığımı düşündüğünü söyleyen bir bakış attı. "Eğer bir şeyler dönüyorsa , sen açık olmalıydın, ama sen

değildi."

"Şansım olsaydı sana söylerdim ama bu pek mümkün değildi, değil mi?" Gerçi dürüst olmak gerekirse, dün gece her şeye rağmen bir şeyleri değiştirmeyi planlamıştım. Her halükarda Alex'e olayı anlatmalıydım ama nasıl görüneceğini düşünmemiştim ki bu gerçekten çok kötü.

"Cidden benimle dalga mı geçiyorsun, Winslow?"

"Açıklamaya çalışıyorum. Stevie için çok çalıştım. Geçtiğimiz iki ay boyunca birlikte çok zaman geçirdik ve dün geceye kadar pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim. Ellerimi çektim ve odaklandım. Buza geri dönmemin sebebi o."

"Bu da artık ona PT için ihtiyacınız olmadığı anlamına geliyor. Eğer gerçekten takım için çalışsaydı, bu yüzden işinden olurdu. Takım fizyoterapistini görmeni istiyorum, sonra da eve gidebilirsin."

"Peki ya antrenman?"

"Bence bana bir iyilik yapmalı ve takım kaptanınıza sakinleşmesi için biraz zaman vermelisiniz."

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Rook havasında olduğu için mi eve gönderiliyorum?"

"Seni eve gönderiyorum çünkü bir örnek teşkil etmeliyim. Doğrudan bir emre karşı geldin ve gelmen gerekirken bana gelmedin. Bu önlenebilirdi. PT ve sonra eve. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Daha fazla soru sormuyorum çünkü işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Ertesi gece oynayacağım ama bunun iyi bir şey olduğunu söyleyemem. Kafam allak bullak ve Rook bana kızgın, bu da herkesin gergin olduğu anlamına geliyor. Buna bir de dünkü antrenmanı kaçırmam eklenince, buz üzerindeki performansım pek de iyi değil. Ayrıca Stevie beni fazladan çalıştırmadığı için çok gerginim.

Boktan bir geceyi daha da boktan hale getirmek için, dün sabah beni eve gönderdiğinden beri Stevie'yi görmedim ya da ondan haber almadım. Protokolün ne olduğunu bilmiyorum. Yalnız kalmak istiyor, yani bu onu tamamen yalnız bırakmam gerektiği anlamına mı geliyor? Ona çiçek mi göndereyim? Pizza mı? Kapısını çalıp konuşmaya hazır olup olmadığını mı sormalıyım? Yoksa ortalığın yatışmasını ve onun bana gelmesini mi bekleyeyim?

Maçtan eve döndüğümde saat geç olmuştu. Fuayenin ortasında durmuş, cam masanın üzerinde duran aşırı güzel kokulu çiçekleri içime çekerek kapısını çalıp çalmamayı düşünüyorum. Takımımın daha fazla sorun yaşamak istemiyorum ve Stevie'yi hazır olmadan önce bu konuda konuşmaya zorlamak istemiyorum, bu yüzden istemesem de bu işin peşini bırakıyorum.

Ertesi sabah kısa bir deplasman maçı için yola çıkıyoruz. Nashville, Tennessee'de oynayacağız. Kendi eyaletimde olmak genelde heyecanlandığım bir şeydir. Bu, her zaman üniversiteden eski arkadaşlarımla karşılaşacağım anlamına geliyor, ancak viral videoyu açıklamak zorunda kalmayı dört gözle beklemiyorum.

Benim savunmam genellikle sosyal medyada bir şeyler ortaya çıktığında yorum yapmaktan kaçınmaktır. Kardeşimle yattıktan sonra fotoğraflarımı paylaşan kadınlara karşı hep böyle yaptım. Ama daha önce hiçbir şey bu kadar hızlı ve geniş bir alana yayılmamıştı, bu yüzden bir şey yapmaktan kaçınıyorum çünkü benimle konuşmadığı için Stevie ve benim nerede durduğumuzu gerçekten bilmiyorum.

Rook'a söylediği şeyi doğrulamak istemiyorum ama çıkmadığımız halde çıktığımızı da söylemek istemiyorum. Tam bir karmaşa. Bir konuşma yapana kadar ağzımı kapalı tutmaya karar verdim. Tanrı biliyor ya, ağzımı açıp istediğim şeyleri söylediğimde genellikle başıma bir sürü sorun açıyorum.

Kingston ve ben her zaman yaptığımız gibi aynı odayı paylaşıyoruz, ama viral video ortaya çıktığından beri benimle kalmıyor. Bavulunu yatağın üzerine bırakıyor, fermuarını açıyor ve eşyalarını yerleştirmeye başlıyor. Kingston rutin işlerini yapıyor. Giysilerini dolaba asmadan önce kırıksıklıklarını giderebilmek için her zaman yanına aldığı buhar makinesini çalıştırıyor.

Diğer yatağa uzanıyorum ve bir kolumu başımın arkasında kavuşturuyorum. "Bana daha ne kadar kızgın kalacaksın?"

Kingston boxer'ını bavulundan çıkarıp yatağının yanındaki komodinin çekmecesine koydu. "Kızgın değilim."

"Gerçekten mi? Çünkü öyle görünüyorsun."

Yüzünü bana dönmeden önce boynundaki kıvrımları çözmeye çalışır gibi başını çeviriyor. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Ne hakkında?"

"Tüm bu nasıl başa çıkıyorsun?" "Stevie olayını mı diyorsun?"

"Başka ne var?" diye soruyor.

"Birinin öpüşürken çekilmiş bir videomuzu yayınlaması benim suçum değil."

Dudakları inceliyor ve başını sallıyor. "Belki de değil, ama ortalıktaki söylentileri ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmadın, hiçbir açıklama yapmadın; Rook'tan özür bile dilemedin."

"Ne için özür dilemem gerekiyor?"

"Hareketlerinizi iyice düşünmediğiniz için, Bishop. Küçük kız kardeşini bir spot ışığı altına koydun ve olaydan sonra onu korumak için hiçbir şey yapmadın. Ondan hoşlandığını ve onunla çıkmak istediğini söylüyorsun ama eylemsizliğin tam tersini söylüyor, sence de öyle değil mi?"

"Stevie çıldırdı ve bana düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu ve benim ilgi odağım olmak istemediğini söyledi ve şimdi benimle konuşmuyor. Sonra Koç bana Stevie ile rehabilitasyonumun bittiğini ve arkasından iş çevirdiğimi öğrenmese iyi edeceğini söyledi. Ne yapmam gerekiyor?"

"Bir şey yapmak hiç yapmamaktan iyidir. Bu video dört gündür yayında ve siz hiçbir şey yapmadınız. Herkesin sorularını geçiştiriyor ve insanları en kötüsüne inanmaktan vazgeçirmek için hiçbir girişimde bulunmuyorsunuz. Hiç kimse şu anda olduğu gibi tasvir edilmek istemez."

"Peki ben ne yapacağım?"

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Onu bir puck tavşanı gibi göstermeyi bırak ve senin olduğunu iddia et."

"Ama Koç dedi ki-"

"Koç ve takımdaki diğer herkes senin pislik yapmak için onunla takıldığını düşünüyor. Benden başka kimse senin bu kızdan hoşlandığını bilmiyor."

İyi bir noktaya değindi, hiç düşünmediğim bir noktaya. "Ya benim olmak istemezse?"

"En azından ortalıkta dolaşan tüm saçma sapan söylentileri ortadan kaldırmış olacaksın. Ona ve ekibinin geri kalanına bu kadarını borçlusun, sence de öyle değil mi?"

Maçı kazanıyoruz ve takım arkadaşlarımdan ne kadar soğuk davrandığını düşünürsek bu bir mucize. Kingston'la daha önce yaptığım konuşma düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir durum. Stevie'nin iletişim eksikliğine rağmen, ona bir mesaj göndererek hala konuşmamız gerektiğini düşündüğümü bildirdim. Videoyu ele almak istiyorum, ancak nasıl bir yol izlemem gerektiği konusunda ondan biraz rehberlik istiyorum, çünkü istediğim şey

Rook'a söyledikleriyle taban tabana zıt şeyler söyleyecek ve bu da kaçınılmaz olarak bambaşka bir kurtlar sofrası açacak. Onunla anlaşmaya karşı değilim. Nasıl bir duruş sergileyeceğimi bilmem gerekiyor çünkü kardeşine yalan söylemesinin anlamsız olduğunu düşünsem bile Stevie'yi otobüsün altına atmak isteyeceğim son şey.

Bugünlük bu kadar yeter, ekibin geri kalanıyla bara gidiyorum. Her zamanki gibi Kingston bir bardak süt sipariş etti, ben de bir bira aldım. Üniversiteye birlikte gittiğimiz bir avuç insan geliyor, bu da bir biranın birkaç biraya dönüşmesi anlamına geliyor. Stevie'nin cevap verip vermediğini görmek için telefonumu kontrol edip duruyorum ama henüz bir şey yok.

Tuvaletten dönerken barda duruyorum. Bir an önce içkiyi bırakmalıyım, yoksa yarın harika olmayacak, ama Stevie'nin iletişim eksikliği ve benim harekete geçememem beni huzursuz ediyor.

Biri benimle barda bekleyen başka bir adamın arasına giriyor. Parfüm tanıdık geliyor ve kişisel alanımı dolduran kadına bakıyorum.

"Shippy! Sen olduğunu sanmıştım! İstesem de o arka uç görüntüsünü unutamazdım!"

Kahretsin. Bugünden sonra ihtiyacım olan son şey bu. "Penny."

Muhtemelen benim hoşnutsuz ifadem karşısında dudaklarındaki gülümseme daha da genişliyor. "Merak etme Shippy, buraya sorun çıkarmaya gelmedim." Elini yüzüme doğru uzatıyor, elmas yüzüğü loş barda parlıyor.

"Tebrikler. Şanslı adam kim?" En azından bana asılması konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Chuck Peterson. Memleketimizdeki emlak şirketinin sahibi. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Bugünlerde şehrin her yerinde reklam panoları var. Şehirdeki en büyük emlakçı."

"Bu harika." Belli ki ayrıldığımızdan beri hiçbir şey değişmemiş: hep statü, para ve gösteriş.

Kendime bir bira söyledim ve ona ne isterse almayı teklif ettim, çünkü bu ondan daha hızlı kurtulacağım anlamına geliyordu. Tabii ki havalı bir içki istiyor. Gözleri parlıyor ve göğsümü tokatlıyor. "Hadi bir selfie çekelim! Chuck seni ve King'i görmeyi kaçırdığı için çok kıskanacak!"

Telefonunu çıkarıp koluma sarılıyor ve bugünlerde tüm kadınların düşkün olduğu o tuhaf surat ifadesini takınıyor. Aptal fotoğrafları çekmesine izin verdim-

Aksi takdirde olay çıkarabilir ve ben de tam bir pislik gibi görünmemek için gülümsemeye çalışıyorum.

Neyse ki içkiler geldi, ben de bara biraz para attım ve o beni tekrar köşeye sıkıştırıp daha fazla selfie çektiirmeden kışımı kaldırıp oradan çıktım. Kingston'ın üniversiteden arkadaşlarıyla takıldığı köşedeki masaya gidiyorum.

Tam oturacaktım ki biri beni yakaladı. "Ne oluyor be adam?" Rook seethes.

Koluma doladığı eline bakıyorum. "Ne oluyor, ne?"

Dudağı alaycı bir şekilde yukarı kalkıyor. "Bunun bir tür şaka olduğunu mu sanıyorsun?" "Neden bahsettiğinizi bile bilmiyorum."

"Sen ve lanet tavşanlar. Stevie'yle viral bir videonuz var ve sen bunu böyle mi idare ediyorsun, onu daha da kötü göstererek mi?"

Baş parmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Bu adamlarla aynı üniversiteye gittim."

"Barda bir hatunla selfie pozu verirken dört gün önce kız kardeşime asılıyor olman durumu daha mı iyi yapacak?"

"Gerçekten bir bok bilmiyorsun, Rook."

"Hiç bile. Bu yüzden berbat durumda. Yeterince zarar verdiğini düşünmüyor musun? Kendinden başka düşündüğün biri var mı?" Rook da en az benim kadar tedirgin bir şekilde benim alanıma girdi.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Benimle konuşmamasının sebebi sensin. Lanet olası sorun sensin, Rook."

"Sorun ben miyim? Seni haftalar önce dövmeliydim."

"Hey, çocuklar, uzaklaştırma cezası almak istemiyorsanız sakın olmanız gerekiyor." King ikimizin de geri adım atmasını sağlamaya çalışıyor ama biz onu görmezden geliyoruz.

Rook'tan ve onun saçmalıklarından bıktım. İnsanların istediğim şeyleri almasından bıktım. "Şu anda uzaklaştırma umurumda mı sanıyorsun? Siktir et onu. Dövüşmek mi istiyorsun Bowman, o zaman dövüşelim."

Yanağı tikler. "Seninle işim bittiğinde çekime girmiş olacaksın, kış palyaçosu."

"Tam tersi olacağından eminim." Şu anda o kadar sinirliyim ki görüşümü kırmızı bir sis bulutu kaplıyor. kafamın arka köşelerinde bir yerlerde karar verme becerilerimin son derece olduğunu fark ediyorum.

Bu gece tükettiğim olağandışı miktardaki alkol, Rook'un saçma sapan suçlamaları ve Stevie'nin benden kaçtığı gerçeğinden ödün verdim.

Ama herkes için boyun eğmekten, geri adım atmaktan ve yumurta kabukları üzerinde yürümekten bıktım. Her kurala uydum, her lanet çizgiyi takip ettim ve başkaları ve onların ne istediği ve neye ihtiyacı olduğu konusunda endişelenmekten bıktım.

Rook çenesini çıkışa doğru uzattı. "Bunu gözlerin olmadığı bir yere götürelim."

Yumruklarımı sıkıp bırakıyorum, onun sırtışını taklit ediyorum. "Bana uyar."

Bardan çıkıyoruz, King ve birkaç adam daha arkamızdan geliyor. Aynı fikre sahip olduğumuzdan eminim: Birbirimizin kıcını tekmelemek için sessiz ve karanlık bir ara sokak bulmak. Çöp bidonlarının yanına geldik. Burası sıcak ve ekşimiş yiyecek kokusu öğürmemize neden oluyor.

King, kapının yüzüne kapanmasına izin vermeden önce, "Çocuklar, bu gerçekten kötü bir fikir," diyor.

Kapıyı açıyor. Ara sokağa adım atarken yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var. Kokuşmuş kokuyla burnu kırışıyor ama kollarını kavuşturup kapalı çelik kapıya yaslanıyor. "Buraya arabuluculuk yapmaya geldim."

Rook ve ben önce ona baktık, sonra birbirimize odaklandık.

"Sana ellerini lanet olası kız kardeşimden uzak tutmanı söyledim ve sen beni dinlemedin," diye hırılıyor Rook ve sonra dövüşüyormuş gibi görünen bir duruşa geçiyor.

"Emirleri senden almıyorum." "Alex sana bunu profesyonelce yapmanı söyledi."

"Tekrar buzun üzerine çıkana kadar olması gerekiyordu, ki çıktım."

"Yani onu oyalayıp, sopa kovalayan tavşanların gibi kullanabileceğini mi düşündün?" Bana hiç beklemediğim bir yumruk savuruyor. Ucuz ve kirli bir yumruk, başımı geriye attıran ve gözlerimin arkasında yıldızların patlamasına neden olan bir aparkat.

Çöplere takıldım ve kıcımın üstüne düştüm. Benim şaşkın halimden faydalaniyor ve üzerime düşüyor. Yarım saniyeliğine kız kardeşini korumak için ne kadar ileri gidebileceğini ve onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum.

"Ben ona aşığım, seni aptal herif!" Bağırıyorum. Ve bunu sadece şok ve hayret faktörü için söylemiyorum. Onsuz geçirdiğim son birkaç gün boyunca sefil bir pislik gibiydim, hatta normalden bile kötüydüm. Kendimi köklerinden sökülmüş, yaşamsal besinleri çalınmış bir ağaç gibi hissediyorum.

Rook yumruğunu havaya kaldırarak duraksıyor, yüz ifadesi şaşkınlığa dönüşüyor. Onun bir anlık dikkat dağınıklığını kendi avantajıma kullanıp bizi ters çeviriyorum.

O yüzden benim yerime sırt üstü yere yattı. Çenem şimdiden ağrıyor. Bir yerini kırdıysa çok sinirleneceğim.

"Onu seviyorum ve benimle konuşmamasının sebebi sensin!" King beni ondan çekti.

Rook ayağa kalkmak için çabalıyor. "Sosyal medyada kilometrelerce uzunlukta puck-tavşan resimleri olan sensin."

"Onlar kardeşimin fetihleri, benim değil. Beni ne zaman bir tavşanı kaldırırken gördün? Asla."

"Saçmalık." Rook tükürüyor, ama onun sezon öncesini süzdüğünü, bir tavşanı eve götürmek şöyle dursun, onunla sohbet ettiğim bir zamanı bulmaya çalıştığımı görebiliyorum. En iyi günlerimde bile bir pislik olduğumu düşünürsek, hayranlara karşı olabildiğince kibar davranıyorum.

"Saçma olan ne biliyor musun? Stevie'nin şu anda çıldırmasının sebebi *senin* lanet olası puck-bunny geçmişin. Bunu benim için berbat eden sensin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Hazır başlamışken dursam iyi olacak ama çenemi tutamıyorum. Günler oldu ve Stevie'nin benden kaçmasından ve Rook'un lanet olası sorun kendisiyken bana kızmasından bıktım. "O *senin* lanet gölgende yaşıyor."

Kaşları çatılır. "Hayır, değil."

"Evet. Öyle. Dikkat çekmekten kaçınıyor çünkü insanların Rook Bowman'ın küçük kız kardeşini göreceklelerinden korkuyor." Kollarımı iki yana açarak bana tekrar vurmaya çalışması için ona fırsat veriyorum. "Onun için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. Ne yaparsa yapsın, kimliğinin her zaman sana bağlı olacağını düşünüyor ve eğer benim kız arkadaşım olursa, aynı lanet şeyin olacağını düşünüyor."

Rook sönmüş gibi görünüyor. Sinirli bir elini saçlarında gezdiriyor. "O videonun yayınlanmasına izin verdin ve bu konuda hiçbir şey yapmadın."

"Ne yapmam gerekiyordu ki? Bana küstü ve benimle konuşmuyor; ekibim benim bir pislik olduğumu düşünüyor; sen kırgınsın, bunu tüm ekip biliyor, bu yüzden ekibin morali için harika oldu; ve Alex onu PT'nden aldı çünkü optiklerden hoşlanmıyor." İkimiz de sarsılıyoruz, ben çenemi o da kaburgalarını ovuşturuyor.

"Ona bunu yapmasını ben söylemedim."

"Buna gerek yoktu. Ona göre anlaşmazlığın sebebi benim. Bu da demek oluyor ki takımı mahvediyorum. Pisliğin teki olabilirim,

ama bu takımı önemsiyorum." Boynumun arkasını ovuşturarak ilerliyorum. Herkes bana kızgın olsa bile, yine de değerli bir katkıda bulunmayı başardım. "Tüm bu süre boyunca çok sabırlı davrandım. Onu hiçbir şey için zorlamadım. Olayı hafif tuttum. Beni rehabilite etti ve birlikte takıldık. İyileşmeye odaklandım ve kafasıyla oynayan o aptal serseriye atlatması için ona zaman verdim. Bu arada o senin de hatandı."

"Bu nasıl benim hatam olabilir?"

"O sadece bir kardeş istiyor. Babanın yerine geçmeye çalışmana ihtiyacı yok. İyi olduğunu düşünmeni istedi, bu yüzden bir kalkan buldu ve o da iyi olmayana kadar çalıştı."

"Ne?" Kaşları daha da çatılıyor, şaşkınlığı huzursuzluğa dönüşüyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana söyledi. Çünkü sen hayatınla, kariyerinle meşgulken ve benim onu mahvetmek istediğimden bu kadar eminken, ben onu dinliyordum. Ve onun hakkında ne hissettiğimi söyleyebileceğim kadar iyi olmasını bekledim."

"Stevie'yi bir disk tavşanı gibi gösterdin," diyor.

"Lanet olası bir jakuzide çoğu çıplak iki kadınla sevişirken çekilmiş fotoğrafların hâlâ internette dolaşıyor!" Parmağımla göğsüme vuruyorum. "Tek yaptığım onu öpmekti."

"Bu bir öpücükten çok daha fazlası gibi görünüyordu ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Tamam. Beni yakaladı. "Halka açık bir yerde olmasaydı ve biri bunu tüm hokey izleyen ulusun üzerinde spekülasyon yapması için yayınlamasaydı daha iyi olurdu, ama savunmamda onu neredeyse bir haftadır görmemiştim. Duygularım tavan yapmıştı." Bana söylediği cümlelerin aynısını kullandım: Olayın bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için bahanesi. Ki bu saçmalıktı. Daha erken olmamasının tek nedeni aletimin etkili bir şekilde çalışmaması ve onun eski dangalaktan kurtulmasını beklememdi. Ayrıca Alex'in emirleri de az da olsa etkili oldu.

Kolunu kavuşturuyor, dudakları hâlâ seğiriyor. "Bana seni öptüğünü söyledi, tam tersini değil."

"Aşırı tepki vereceğini düşündü ve beni öldürmeye çalışmanı istemedi. Görünüşe göre bu konuda haklıymış."

Gözlerini deviriyor ve sonra gözleri tekrar bana kayıyor, kısılıyor. "Sen de oradaydın." Bu bir soru değil ve sesi aniden alçaldı.

Şimdiye kadarki en büyük köpek boku yığınının bastığımı fark ettim, çünkü videonun viral olmasının ertesi sabahı Stevie'nin yerinde olduğumu yanlışlıkla itiraf ettim. İkiyle ikiyi bir araya getirmek için roket bilimci olmaya gerek yok.

Göz açıp kapayıncaya kadar kişisel alanıma giriyor ve gömleğimi kavırıyor. Benden belki bir ya da iki santim daha kısa ama bir o kadar da geniş. Tahmin etmem gerekirse, oldukça eşit bir dövüş olacağını söyleyebilirim, ya da en azından birkaç saniye öncesine kadar öyleydi. "Kız kardeşimle *yattın* mı?"

Bir elimi teslimiyetle kaldırıyorum ve şu anda yakamı yumruklayan elin bileğini kavırıyorum. Tutuşu sıkı ve boğazıma yakın. Ayrıca cinayet işlemeye hazır görünüyor. "Rook, dinle."

"Lanet soruya cevap ver, Winslow."

Başımı sallıyorum. "Cevap veremem."

"Saçmalık! Lanet soruya cevap ver."

"Bunu söylemek bana düşmez. Bu bilgiyi almak istiyorsan Stevie ile konuşman gerekecek."

"Seni orospu çocuğu." Bizi döndürdü ve beni tuğla duvara doğru itti.

Kingston, "Rook, dostum, sakın ol," dedi.

Onun burada olduğunu unutmuştum.

Rook ona zar zor bir bakış attı. "Karışma, Kral. Senden hoşlanıyorum ama yoluma çıkarsan seni de indiririm." Ön kolunu boğazıma dayadı.

"Sakin ol, Rook," diye bağırdım.

"Bana olmamı söyleme. O benim kız kardeşim." "Ve ben ona aşığım."

Saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi öfkeyle nefes veriyor. "Roller tersine dönseydi, kız kardeşine el için takım arkadaşının kışına tekme basar mıydın?"

"Benim bir kız kardeşim yok."

"Varmış gibi davran."

İç çektim. "Yapamam. Sahip olduğum tek şey, kadınları tavlama için benim adımları kullanan bir ağabey."

"King, eğer Winslow kız kardeşinle yatmış olsaydı, onu yumruklar mıydın?"

Kingston'ın gözleri, cevap vermek için kendi adını taşıyan başka birini arıyormuş gibi sağa sola bakar. "Uhhh . . ."

"Dürüst ol," diye tersledi Rook.

Kingston, "Sorunlarımı çözmek için şiddet kullanmıyorum," diye yanıtlıyor.

Rook tek kaşını kaldırarak ona bakmak için başını çevirir. Kingston iç geçirir. "Muhtemelen onu yumruklamaya meyilli olurum." "Ciddi misin King?"

"Üzgünüm." Omuz silkiyor. "Bu bir kardeşlik görevi. Artı, bir de video var. . ."

"Berbatsın, dostum. İleride kadınlarla sorun yaşadığında bunu hatırlamayacağımı sanma."

"Takım arkadaşlarımla kız kardeşlerinden hiçbirisiyle yatmayı planlamıyorum, o yüzden olmaz." Yemin ederim Kingston sırtıyor. Pislik herif.

"Dört atış hakkım var." Rook boğazını açıyor ve bir adım geri çekilip uğursuz bir gülümsemeyle parmak eklemlerini kırıyor.

"İki, yüz yok ve kasık yok."

"Asla olmaz. En azından bir yüz vuruşunu hak ediyorum." "Zaten yüzüne bir yumruk yedin."

Bir boksör gibi zıplıyor ve ellerini sallıyor. "Bu, kız kardeşimle yattığını öğrenmeden önceydi."

"Üç atış, hepsi vücuttan. Kasık ya da kafa atışı yok. Kimsenin görebileceği bir kanıt ya da beyin sarsıntısı istemiyoruz," diye araya girer Kingston.

"Kimin tarafındasın?" Ben soruyorum.

"Ben bir tarafta değilim. Bu kardeşçe adaletle ilgili ve umuyorum ki bundan sonra ikiniz nihayet düşmanlığı bir kenara bırakacaksınız. Hepimiz bundan bıktık usandık, o yüzden bu işi bitirelim ki yolumuza devam edebilelim." Kingston devam edin der gibi bir hareket yaptı.

Rook başını sallar ve yumruklarını sıkıp bırakma gösterisi yaparak biraz daha zıplar.

"Sadece iğneyi vur-"

Diyaframıma bir aparkatla vurdu ve ben duvara doğru tökezleyerek yığıldım.

"Bu video içindi." Beni tekrar ileri çağırıyor.

Birkaç derin nefes alıyorum, doğruluyorum -çok acıyor- ve duvardan uzaklaşıp bir sonraki vuruş için hazırlanıyorum. Beni ikinci kez kandırıyor ve yan tarafıma bir kroşe indiriyor. Altımda patlayan bir çöp torbasının üzerine düşünüyorum. Neyse ki sadece kağıt ve plastikten ibaretmiş gibi görünüyor.

"İyi misin, Ship?" Kingston sorar.

"İyiyim. Bana bir saniye ver."

Tam ben ayağa kalkarken ve Rook boksör duruşuna geri dönerken kapı çarparak açıldı ve Kingston tökezleyerek öne fırladı. "Burada neler oluyor böyle?" Koç Waters ara sokağa çıktı, yüzü

Üçümüzü ve kokuyu algıladıkça yüzünü buruşturuyor.

Bir çöp konteynerine doğal bir şekilde yaslanmaya çalışıyorum çünkü yan tarafım beni öldürüyor. Ayrıca, acı ve buradaki pis koku yüzünden birazdan kusabilirim. Bu sırada Rook ellerini ceplerine sokuyor.

"Sadece sohbet ediyorduk Alex," diyor Rook. İkimiz de ağır ağır nefes almıyor olsaydık bu biraz inandırıcı olurdu. Ayrıca terliyiz.

Alex Kingston'a bakıyor.

Ellerini önünde kavuşturuyor. "Aralarındaki anlaşmazlıkları çözüyorlar ve ben de işlerin kontrolden çıkmaması için arabuluculuk yapıyorum."

"Yani hakemlik mi yapıyorsun?"

"Hayır efendim, sadece mümkün olan en iyi hokeyi oynayabilmemiz için takım arkadaşlarımla iyi geçinmesini isteyen tarafsız bir gözlemci olarak bir tartışmaya aracılık ediyorum."

Alex, "Muhtemelen lanet bir çölde yaşayan birine bir ısıtıcı satabilirsin," diye homurdanıyor. Bize dönüyor ve iç geçiriyor. "Siz ikiniz hepsini çıkardınız mı?"

"Hemen hemen, evet." Rook başını sallıyor. "Evet," diye ekliyorum.

"Kıçınızı kaldırıp odalarınıza gidin. Sabah erken kalkacağız." Alex kapıyı açtı ve hepimizi içeri soktu. Kingston önden gidiyor, biz de peşinden gidiyoruz, Alex de arkamızda, çocuklarının çizgiyi aşmamasını sağlayan bir anaokulu öğretmeni gibi. "Tanrım, siz ikiniz çöplükte yuvarlanmış gibi kokuyorsunuz," diye yakınıyor.

Bize asansöre kadar eşlik ediyor, kapıların açılmasını beklerken başını sallıyor. "Yolda birbirlerini öldürmeden bu ikisini yukarı çıkarabilecek misin?" diye soruyor Kingston'a.

"Peki efendim. Ellerini kendilerine sakladıklarından emin olacağım."

Üçümüz içeri giriyoruz ve sanırım Kingston anında pişman oluyor çünkü Rook ve ben leş gibi kokuyoruz. Bizim katın düğmesine basıyor ve kapılar kayarak kapanıyor.

"Bir vuruşum kaldı." Rook dövüş duruşuna geri dönüyor.

Kollarımı geniş tutuyorum. "Al bakalım."

Bu sefer dalağıma saldırıyor ve ben tökezleyerek geri çekiliyorum, düşmemek için tırabzana tutunuyorum. Gerçekten yumruk atabiliyor. Birkaç kez öksürdüm. "Stevie ile yoluma mı çıkacaksın?"

"Eğer istediği sen değilsen." Kapılar onun katında kayarak açılır ve elini sensörün üzerinde tutarak koridora doğru bir adım atar. "Ama eğer

onun kalbini kırarsan, ben de seni kırarım."

"Sana izin verirdim."

"Sonunda aynı sayfada olduğumuza sevindim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

DAD-BRO

Stevie

Bugün takımın eve döneceği gün ve ben gülünç derecede erken kalktım. Bishop'la olanlardan beri bok gibi uyuyorum. Birkaç gün önce bana gönderdiği "*Konuşmamız gerek*" mesajından sonra daha da kötüleşti. Tecrübelerime göre, böyle bir mesaj hiçbir zaman olumlu bir konuşmaya eklenmemiştir.

Yarım saat kadar dairemde dolaştıktan sonra huzursuzlanıyorum ve kaygımı kontrol altına almak için aktif bir şeyler yapmam gerektiğine karar veriyorum. Ekibin öğleden sonra erken saatlerde evde olması gerektiğini biliyorum, ancak şimdi ve o zaman arasında çok fazla saat var ve dairemde takılıp onu beklemeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Bishop'a mesaj atmak istiyorum ama mesajını gönderdiğinden beri üç gündür sessizim, bu yüzden mesaj atmak şu noktada oldukça anlamsız görünüyor. Ayrıca, eğer şimdi bir mesaj gönderirsem, ya her dört saniyede bir cevap verip vermediğini kontrol edeceğim ya da cevap verene kadar mesaj göndermeye devam edeceğim, bu da beni çaresiz gösterecek. Bu doğru olsa bile, bunun iyi bir strateji olduğunu düşünmüyorum.

Her şeyi berbat ettiğimin farkındayım. Bishop'la öpüşürken çekilmiş viral bir video olması berbat bir şey mi? Evet. Ama bu onun hatası değildi. Ama bu onun hatası değildi ve bir haftadır bunun sonuçlarıyla uğraşmak yerine ondan kaçıyorum çünkü korkuyorum. Kaçınma, rahatsız edici durumlarla başa çıkmak için başvurduğum taktik gibi görünüyor. Büyümem gerek. Geçmiş görmek çok kötü.

Neyse ki Pattie ve Jules beni bugün brunch'a davet ettiler. Bishop'ın yaklaşan dönüşünü unutturmak için. Oraya gitmek için henüz çok erken, bu yüzden biraz stres atmak niyetiyle otobüse kliniğe gidiyorum. Mayomu giyip havuza gidiyorum. Bugünlerde ne tür bir fiziksel aktivite yaptığının bir önemi yok; hepsi bana Bishop'ı hatırlatıyor.

Takla atıyorum ve sabit bir geri kulaç atmaya başlıyorum. Havuzun sonuna ulaştığımda suyun altında takla atıyorum ve ön taramaya geçiyorum. Birkaç turdan sonra hava almak için yukarı çıkıyorum ve havuzun kenarında bir çift kıllı parmaklı ayak bulduğumda çığlık atıyorum.

"Tanrı aşkına, Joey! Ürkütücü bir piç olmaktan başka ne halt ediyorsun?"

Hakareti görmezden geliyor ve bana tam olarak çözemediğim bir bakış atıyor. "Nasılsın Stevie?"

"Sen hobbit ayak parmaklarıyla beni korkutana kadar iyiydim." Joey'nin ayakları beni hep korkutmuştur. Merdivene doğru yüzdüm ve kendimi sudan çıkardım. Havlumu soyunma odasında bıraktığım için kollarım dışında vücudumu saracak bir şeyim yok, onlar da pek bir şey örtmüyor. Neyse ki, Bishop'la su terapisi seanslarımızda giydiğim mayoların aksine, göğüslerimi aşağı doğru bastıran ve tamamen işlevsel olan tam kapsamlı bir mayo giyiyorum.

Keşke onu düşünmeyi bırakabilsem.

"Gerçekten mi? Üzülmedin mi?"

"Ne hakkında?" Kulağımdaki suyu çıkarmak için başımı sallıyorum.

"Oh kahretsin. Henüz görmedin, değil mi?" Şaşırılmış gibi yapıyor.

İç çektim. Dangalak eski sevgilimin kurduğu başka bir tuzağa düşmeye hiç niyetim yok. "Neden beni rahat bırakmıyorsun, Joey?"

"Bak Stevie, seni geri kazanamayacağımı biliyorum. Anlıyorum ama kendini tekrar incinmeye hazırlamanı istemiyorum. Hazırlıklı olman gerektiğini düşündüm."

"Ne için hazırlandın?" Etrafindan dolaşmaya çalışıyorum ama yolumu kapatıyor ve telefonunu yüzüme doğru tutuyor. Elinden kaptım, havuza atmaya hazırdım. En azından ekranda ne olduğunu görene kadar.

Bishop, yanında minyon bir esmerle. Hiçbir şey olmayabilir. Ama bir şey de olabilir. Özellikle de kameraya öfkeyle bakmadığı için. Eğer bir şey varsa, birlikte yatmanın bir hata olduğunu söyleyen ben olduğum için kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Tam bir aptalım.

"Görünüşe göre onları nasıl seçeceğimi gerçekten biliyorum, ha?"
Telefonu Joey'nin göğsüne vuruyorum.

Uzaklaşmaya çalıştığım da bileğimi kavradı. "Özür dilerim Stevie. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Biliyorum, yani iyi iş . Artık gitmeme izin verir misin?"

"Bu konuda konuşmak istersen seni kahve içmeye götürebilirim. Seninle aramızdaki her şeyi berbat ettim. Düzeltmeyebilirim ama bir arkadaş olabilirim."

Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça nefes veriyorum, bir parça soğukkanlılık arıyorum. "Bana ihanet ettin ve bunu benim hatammış gibi göstermeye çalıştın."

"Ben yapmadım-"

"Kapa çeneni. Yaptığın şey için hiç özür dilemedin. Sadece ben öğrendiğim için üzgündün. Kendi hatamı kendim , ki o da seninle bir yıl boyunca çıkmaktı. Asla birbirimize ait değildik. Senin yanına taşınmayı asla kabul etmemeliydim. Ben seni kullandım, tıpkı senin beni kullandığın gibi, bu yüzden her şeyi açıklığa kavuşturduk." Bu sefer onun etrafında dolandığımda beni durdurmaya çalışmıyor. "Oh, ve geçen hafta o videoyu yükleyen sen olduğunu biliyorum, bu yüzden tüm bu sahte endişeleri bırakabilirsin. Bir daha asla birbirimiz için bir şey olmayacağız." Aylardır bastırdığım hayal kırıklığını sonunda boşaltmak iyi hissettiriyor.

Bu sefer ondan uzaklaştığımda beni takip çalışmıyor.

Yirmi dakika sonra duş aldım ve giyindim, ama kendimi daha iyi hissetmek yerine sonsuz derecede daha kötü hissediyorum. Tek yapmak istediğim kendimi dondurmanın içinde boğmak. Başımı soyunma odasından çıkarıp Joey'den bir iz var mı diye kontrol ediyorum ama sonunda ipucunu almış. Bunu yıllar önce yapmalıydım. En azından kendimi savundum ve belki Joey sonunda beni rahat bırakır, ki zaten tek istediğim de buydu.

Joey'nin telefonunda gördüğüm fotoğrafı sosyal medyada ararken elimde telefon, ne yapacağımı bilemediğim duygularla ağırlaşmış bir halde kendimi ön girişe sürüklüyorum. O fotoğraf üç gün önce çekilmişti: Bishop'ın bana konuşmamız gerektiğini söylediği mesajla aynı zamanda. Ben ona içeride olduğumu söylemeye hazırlanırken o çoktan dışarı çıkmış olabildi.

Pattie'ye mesaj atıp ona yolda olduğumu ve bir galon dondurmaya ihtiyacım olduğunu söylemek üzereydim ki Lainey'den yeni mesajlar aldığımı fark ettim. Baldızımı seviyorum. Tüm bu olaylar sırasında inanılmaz derecede tarafsız kaldı ve taraf tutmamasını içtenlikle takdir ediyorum.

Mesajlarını kontrol ediyorum, kardeşimin ne zaman eve döneceğine dair haber vermesini umuyorum, çünkü bu bana Bishop'un ne zaman döneceğini de söyleyecek.

Lainey: **are you home?**

Ben: **at the clinic**

Lainey: **on a Saturday?????**

Ben: **just went for a swim, needed to burn some energy, heading to Pattie and Jules', what's up?**

Lainey: **Just seeing what you're up to, message me later!**

Yüzü çikolatalı pudingle kaplı Kody'nin beni sevdiğini söylediği bir video bunu takip ediyor. Bütün hafta boyunca günlük kontroller yapıyordu. Ben de bir dizi kalp gözü emojiyle karşılık veriyorum.

Evlerine doğru ilerlerken Pattie ve Jules'a mesaj atıyorum. Yolu yarılamaştım ki bir araba yanıma yanaştı ve yürüme hızıma uyacak şekilde yavaşladı. Bugün kaçırılmak tam da benim şansıma olurdu.

Her kimse ona defolup gitmesini söylemek üzereydim ki arabanın ve onu kullanan kişinin tanıdık fark ettim. "Bırakmamı ister misin?" RJ utangaç bir şekilde gülümser. "Bu saate kadar eve gelmeyeceğinizi sanıyordum. Tünaydın?" En iyi selamlama şekli değil ama doğru.

"Fırtına yaklaşıyordu, biz de erkenden uçtuk. Lainey bana arkadaşlarının evine gittiğini söyledi, ben de seni yolda yakalamaya çalışırım diye düşündüm." Parmaklarını direksiyona vuruyor. "Hızlıca bir kahve falan içebilir miyiz?"

"Tamam. Elbette." Arabaya bindim ve Pattie ile Jules'a kardeşimin yanında olduğumu bildiren bir mesaj daha gönderdim.

Çok fazla bir şey söyleme şansı yok çünkü kahve dükkanı yolun elli adımdan daha az aşağısında. Arabalı servise girdi ve ben de buzlu bir frappé seçtim. Dondurmaya yakın bir şey.

Kahvelerimizi alıp caddeye park ettiğimizde RJ, "Sana bir özür borçluyum," diyor.

"Ne için?"

"Bishop'la ilgili her şey hakkında. Onun hakkında yanılmışım."

Ve tabii ki gözyaşlarına boğuldum, çünkü gerçekten düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim. Hakkını yemeyelim, RJ çoğu erkek gibi panik yapmıyor. Belki de anksiyete bozukluğu olan bir kadınla evlendiği ve bazen bu anksiyete gözyaşlarıyla kendini gösterdiği içindir.

"Hey, sorun ne?" Koltuğun diğer uzanıp enseme sıkıyor, bu da beni daha çok ağlatıyor çünkü Bishop da tam olarak böyle yapardı ve eminim ki ben bu işi berbat ettim.

Bu soruya cevap veremiyorum çünkü sümüklü bir karmaşaya dönüştüm, bu yüzden Joey'nin bana yarım saatten daha kısa bir süre önce gösterdiği resmi açıp RJ'e doğru itiyorum. "Bence çoktan atlattı." diye feryat ediyorum. Ne dediğimin anlaşıldığından bile emin değilim.

"Üzüldüğün şey bu mu?" RJ soruyor.

"Poz veriyor! Bunu asla yapmaz. Asla. İnsanlar onun fotoğrafını çekmeye çalıştığında her zaman kahvaltısına birileri sıçmış gibi görünür, ama burada gerçekten kızgın görünmüyor ve ben son bir haftadır perişan haldeyim!" Tüm bunları hıçkırık ve hıçkırıklar arasında söylüyorum. Bu benim için bile oldukça fazlaydı.

"Bunu bir gülümseme olarak sınıflandırabilir miyim bilmiyorum ve üniversiteden tanıdığım biri. Ve evli."

Küçük bir umut tohumu oluşuyor ama onu bastırıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Yüzük parmağındaki taşı görene kadar resmi büyütüyor. "Ben ve Bishop bundan hemen sonra kavga ettik. Bu fotoğraf çekildikten hemen sonra birbirimizi öldürmekle tehdit ettik."

"Sen ne?" Kardeşime bakıyorum. Herhangi bir yaralanma belirtisi yok, ama sonra tek görebildiğim boynundan yukarısı ve pazularından aşağısı. "O iyi mi?"

"Evet, o iyi. Yani, ben ona birkaç kez yumruk attım, o da bana attı ama bunu aştık. Hatalıydım Stevie ve özür dilerim."

"Yani beni unutmadı mı?"

"Hayır. Biraz bile değil. Senden hoşlanmanın tam tersini yapıyor." orta konsol sayesinde beni garip ve rahatsız edici bir şekilde kucaklıyor. "Seni dinlemeliydim. Olmaması gerektiği halde kendimle ilgili hale getirdim ve müdahale etmemem gerektiği halde müdahale ettim, ama dürüst olmak gerekirse, daha yeni kalbini sökmüştün ve bunu tekrar yaşadığını görmek istemedim."

"Biliyorum ve beni korumak istemeni takdir ediyorum ama bunun tek faydası kendimden daha da şüphe duymam oldu." Geçen hafta çok berbattı. Bilmemek ve belirsizlikten felç olmuş gibi hissetmek.

Beni bırakıyor ve koltuğuna geri yerleşiyor. "Bunun için özür dilerim.

Ben sadece

... Senin ve annemin yanında olamadığım için çok suçluluk duyuyorum.

Babam öldüğünde."

"Ama sen oradaydın."

"Ama gerçekten değildim." Başını sallıyor. "Cenazeye geldim ve gerekenleri yaptım ama hiçbir şey için orada değildim. Senin iyi olduğundan emin olmak için daha fazla elimi uzatmam gerekirken başımı öne eğip hokey oynayarak bununla başa çıktım. O boşluğu doldurmanın bir yolunu bulmak istedim ve sanırım senin için doldurabilirsem bunun bana da yardımcı olabileceğini düşündüm."

Birkaç kelimenin bir insanın algısını tamamen değiştirebilmesi inanılmaz. "Kardeşimden başka bir şey olmana ihtiyacım yok, RJ. Ve senin sadece idare edilmesi kolay ve çılgık atan hayranların olmadığı versiyonunu kabul ederek ilişkimizi zorlaştırdığının farkındayım."

"Yine de neden hoşlanmadığını anlıyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "İlk başladığımda bazı şeylerle başa çıkma konusunda çok iyi bir iş çıkarmadığımı biliyorum ve bu senin için işleri zorlaştırdı."

"Senin tanıdığım bir versiyonun değildi." Ya da özellikle sevdiğim. "Ama şimdi farklı. Sana ya da Bishop'a karşı pek adil davranmadım. Hayatının *tüm* parçalarına uyum sağlamaya çalışmadım, sadece aşına olduğum ve rahat parçalara uyum sağlamaya çalıştım, ama bu çok şey kaçırdığım anlamına geliyor." Yüzümü ona dönebilmek için yer değiştiriyorum. "Senin ilgi odağına girersem, ben olmaktan çıkacağımı ve herkesin senin küçük kız kardeşin olduğunu göreceğini düşünüp duruyordum, çünkü açıkçası lisede kendimi *çok* öyle hissediyordum. Sonra sen o aşamaya geçtin ve bu çok garipti." Özellikle de kızlar bana numaralarını verip kardeşime vermemi istediklerinde. Ya da ona yaklaşabilmek için arkadaşımış gibi davrandıklarında.

"Seçimlerimin seni bu şekilde etkilemesine gerçekten üzüldüm. Ve o zamanlar benimle konuşmaman beni öldürdü."

"Süper kirli bir erkek-fahişe olduğun için sana çok kızgındım. Hayatım boyunca seni örnek aldım ama sonra tanımadığım biri oldun."

"Bu bana çok pahalıya mal oldu Stevie. Sadece seninle ve annemle olan ilişkim değil." "Biliyorum ve o geçmişi deşip durmak ve bizi birbirimize düşürmek istemiyorum.

içinde yuvarlanmak. Ben sadece beni nasıl etkilediğini anlatıyorum."

"Sanırım ödeştik, artık takım arkadaşlarımdan biriyle öpüşürken çekilmiş bir videon var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Jakuzide üçlü yapmakla aynı şey değil RJ, bunu sen de biliyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Bu konulardan bir daha asla bahsetmeyelim."

"Anlaştık."

RJ tekrar konuşmadan önce ikimiz de bir süre sessiz kaldık. "Sanırım aramızdaki şeyleri düzeltmeye çalıştığımızda belki de çok fazla ters yöne savrulduk, özellikle de babam öldükten sonra."

"Bunu görebiliyorum. Ben sadece RJ'i kardeşim olarak istiyorum, bu garip baba-kardeş melezini değil. Aptalca hatalar yaptığımda bile arkamı kollamanı seviyorum ama her şeyden çok eşit olduğumuzu hissetmek istiyorum, bakman gereken küçük kardeşinmişim gibi değil."

"Korumacı olmayacağıma söz veremem, çünkü ben böyleyim ve eğer Bishop sana kazık atarsa, onun kışını tekmelerim, ama sadece kardeşin olmak için elimden geleni yapacağım."

"Onun kışını tekmeleyemezsin."

"Aslında onun iznini aldım."

"Neden sana böyle bir şey yapman için izin versin ki?"

RJ bana "hadi oradan" bakışını attı. "Çünkü sana karşı kötü hisleri var." "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Sanmıyorum, *biliyorum*. Takımımızda nefret ettiğim tek adamla birlikte olduğun gerçeğini konuşabilir miyiz?"

"Bu bir ilişki değil ve onun koridorunun karşısına taşınmama izin verdin, bu yüzden kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

"Fırsatım varken seni havuz evine taşımam gerektiğini biliyordum."

"Öngörü çok kötü bir şey, değil mi?" Bishop'la birlikte öngörü eksikliğimi değerlendiriyorum. "Bütün takım geri mi döndü?"

"Evet. Bishop uçaktan yeterince hızlı inemedi." "Yani şimdi muhtemelen evdedir?"

"İyi bir şans var. Seni eve bırakmamı ister misin?" RJ teklif eder.

Bishop'ı zaten beklediğimden daha fazla bekletmek istemiyorum. "Sanırım eve gitmek benim için iyi bir yer olur."

Arabayı geri döndürüyor ve ben de Pattie ile Jules'a brunch'ı ertelemem gerektiğini bildiren bir mesaj gönderiyorum. Kafamı kuma bırakmanın zamanı geldi.

Bishop'a günler önce göndermem gereken mesajı gönderdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

İÇ ÇAMAŞIRI BEYANLARI

Piskopos

Bir dizi deplasman maçına gitmeden *önce* yapmam gereken şeyler:

- A. temizlikçimi eve gelmeden gün önce gelecek şekilde yeniden planladım;
- B. çamaşırlarımı yıkadım (ya da temizlikçime yıkattım);
- C. Lanet çarşaflarımı değiştirdim;
- D. Stevie'ye benim onun için, onun da benim için olduğunu kanıtlamak ve herkesi sikmek için bir sürü şey sipariş etti.
ve ne düşündükleri;
- E. Taşaklarımı tıraş etti.

Deplasman maçları serisine gitmeden önce yaptığım şeyler:
Yukarıdakilerin hiçbirisi.

Her ne kadar çatı katına çıktığım anda Stevie'nin kapısını çalıp onu benimle ilgilenmeye zorlamak istesem de, halletmem gereken bir sürü iş var.

Nolan kanepede oturmuş televizyon izliyor, havuç ve bir çeşit sos yiyor.

Dairem olan domuz ahırına bakıyorum. "Ben yokken etrafı toparlaman çok hoş."

"Anladığım kadarıyla Stevie'yle hâlâ konuşmamışsın," diyor ağzındaki çiğnenmiş sebzelerin arasından.

"Henüz değil." Duraksıyorum ve sehpanın üzerinde duran kutuyu elime alıyorum, kardeşimi azarlamaya hazırım çünkü daha öğlen bile olmadı ve o içiyor, ta ki etiketi okuyana kadar. "Ne zamandan beri alkolsüz bira içiyorsun?"

"Sanırım geçen haftadan beri." Nolan ellerini uyluklarının üzerinde gezdiriyor, sanki gerginmiş gibi.

"Ben yokken bir şey mi oldu?" Nolan çoğu zaman light bira içiyor ve ona altılı paket sahte bira aldığımda her zaman bana karşı çıkıyor, çünkü aslında hiç içmemesi gerekiyor.

"Bir süre bir olay yaşadım." Tırnağını çiğniyor. "Ne tür bir olay?"

"İnsülinimi kaybettim ve Stevie bana yardım etti."

"Ne? Bu ne zaman oldu?" Ve Stevie neden bana bir şey söylemedi?

"Son deplasman seriniz sırasında, viral videodan önceydi. Ondan hiçbir şey söylememesini istedim çünkü zaten olduğundan daha fazla endişelenmeni istemedim. Beni acil bakıma götürdü ve kendime daha iyi bakmam konusunda konuştuk."

Aramızı gösteriyorum. "Sen ve ben bu lanet konuşmayı her zaman yapıyoruz."

Omuz silkiyor. "Biliyorum. Sanırım bunun senin için ne kadar zor olduğunu hiç fark etmemiştim. Ya da o söyleyene kadar ne kadar bencil olduğumu. Bu yüzden kendime daha iyi bakmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm, böylece mümkün olduğunca uzun süre başının belası olmaya devam edebilirim."

Boğazımda bir sıkışma hissediyorum. "Tamam. Tamam. Bu iyi bir şey. Buna sevindim."

"Evet." Kafasını sallıyor.

"Seninle için her zaman burada olacağım," diyorum, çünkü bu doğru. "Ama hayatına benim kadar değer versen harika olurdu."

Boğazını temizler. "Biliyorum. Bunu anlıyorum. Benim hayatımı yaşama şeklimden korktuğun için kendi hayatını yaşayamıyormuşsun gibi hissetmeni istemiyorum. Bunu kolaylaştırmanın en iyi yolunun diyabetimi ciddiye almam olduğunun farkındayım, böylece sen de endişelenmek zorunda kalmazsın."

Birkaç kez göz kırpıyorum ve enseme ovuyorum. "Bunu duyduğuma çok sevindim Nolan."

"Eninde sonunda flört tavsiyesi için bana ihtiyacın olacağını düşündüm." Sırıttırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Sana zaten söyledim. Randevu tavsiyesine ihtiyacım yok." "Gerçekten mi? Bu Stevie ile aranı düzelttiğin anlamına mı geliyor?"

"Henüz değil. Ama bu pisliği temizledikten hemen sonra temizleyeceğim." Kendi kendime işaret edip koridora yöneliyorum, geçerken omzunu sıkmak için duraklıyorum. Ona karşı en fazla bu kadar duygusal olabiliyorum.

"Ben de seni seviyorum kardeşim!" diye sesleniyor arkamdan.

"Evet, evet," diye mırıldanıyorum ama çantamı yatağımın üzerine bırakırken gülümsüyorum. En azından endişelenmem gereken bir şey daha azaldı.

Stevie'nin evinde konuşabileceğimiz için evimin temizliği ilk önceliğim değil, ancak kişisel bakım ve hediye alma işlerinin kapı çalmadan önce yapılması gerekiyor.

Duş alıyorum, tüm önemli yerlerimi tıraş ediyorum ve kız arkadaşım olmasını istediğim kadın için güzel şeyler almak üzere dışarı çıkıyorum, günün sonunda tam olarak öyle olacağını umuyorum. İki yüz dolar değerinde çikolata ve bir o kadar pahalı bir buket çiçek alırım. Durup bir pizza alacağım, çünkü bu bizim olayımız, ama daha sonra öpüşürsek diye zeytin-ananas nefesi olmamasını tercih ederim. Ayrıca, ellerim zaten oldukça dolu.

Kaldırıma çıktım, daireme dönmeye ve Stevie ile gecikmiş bir konuşma yapmaya hazırlandım. Güneş bulutların arkasında kayboldu ve yağmur yağmaya başladı. Mükemmeldi. Yanımda şemsiye getirecek kadar ileri görüşlü değildim, bu yüzden yağmurdan saklanmanın bir yolu yok. Yaya geçidinde ışığın yanmasını beklerken telefonum çalıyor. Devasa çiçek buketinin yerini değiştiriyorum ve ön kolumdaki dolaşımı kesen çikolata poşetini cebimden çıkarabilmek için ayarlıyorum.

Ekranı Stevie'den yeni bir mesaj aldığıma dair bir uyarı yanıyor. *Sonunda*. Kodu giriyorum, yavaşlayıp doğru yazmadan önce iki kez yanlış giriyorum ve sonunda Stevie'nin mesajı çıkıyor.

Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Ne zaman konuşmaya hazırım.

Evde olup olmadığını soran ve birazdan orada olacağımı söyleyen bir yanıt hazırlamaya başlıyorum ki ışıklar değişiyor ve insanlar hareket etmeye başlıyor. Grubun arkasına takılıyorum çünkü çoklu görevlerde pek iyi değilim ve gözümün bir şemsiye tarafından çıkarılmasını önlemeye çalışıyorum.

Bir an elimde telefonum, gönder tuşuna basmak üzereyim ve bir an sonra çılgın bir bisikletli benimle yaşlı bir kadının arasına dalıyor. Neredeyse kadını indirecekti ama son anda direksiyonu kırdı ve bana çarptı. Telefonum uçarak kaldırıma savruluyor, ki bu iyi bir şey, ancak lanet olası bir taksi öne doğru çekip üzerinden geçiyor. Çıtırtıya bakılırsa, telefonumu değiştirmem gerektiğini düşünüyorum.

Gökyüzüne bakıyorum. "Bu konuda ciddi misin?"

Belli ki karma benim gibi bir pislik, çünkü çiseleyen yağmur sağanağa dönüşüyor.

Bisikletli tarafından neredeyse ezilecek olan küçük yaşlı kadın bana onaylamayan bir bakış atıyor ve şemsiyesinin altında caddenin karşısına geçiyor. Mahvolmuş telefonumu elime alıyorum. En iyi plan, değiştirmeyi düşünmeden önce eve gidip Stevie'nin orada olup olmadığına bakmak. Ayrıca, SIM kart hâlâ çalışıyorsa, mutfağımdaki hurda çekmecesinde duran eski telefonlardan birine takabileceğime eminim.

Daireme vardığımda sıırıslam olmuşum. Oturma odası boş ve kapıya yapıştırılmış bir not var. İlgilenmem gereken daha acil şeyler olduğu için okumaya zahmet etmiyorum. Her şeyi sehpanın üzerine bırakıyorum ve ıslak kıyafetlerimi çıkarıyorum. Kapı çalındığında boxer külotuma kadar inmişim.

Kapıyı açarken kıyafet eksikliğimi düşünmüyorum.

Stevie koridorda duruyor, lavanta rengi saçları omuzlarına dökülüyor. Üzerinde spor sutyeni ve koşu şortu var, yanakları koşmuş gibi kızarmış.

"Merhaba." Gözleri üzerimde geziniyor ve ayak ayak üstüne atıyor.

"Selam." Harika bir başlangıç yaptık.

"Sen-"

"Ben sadece-"

Dudağını ısırıyor, sonunda ısırarak için haftalarca beklediğim ve tekrar ısırmayı çok istediğim o pelüş alt dudağını, ama konuştuktan sonra.

"Bir dakika önce asansörün sesini duyduğumu sandım," diyor.

"Mesajını aldım ama sonra telefonumu bir taksi ezdi ve cevap veremedim, ben de doğruca eve geldim. Senin kapını çalmayı planlıyordum.

kapı."

"Ama önce bu durum için giyinmek istedin?" Boxerımı işaret ederken ağzının bir köşesi belirsiz bir yarım gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Kasıklarında bir boğa gözü var.

"Yağmur yağıyor ve şemsiyemi unuttum; kıyafetlerim sırlıslıkla oldu." Ellerimi ceplerime sokmak istiyorum ama ceplerim yok. "Konuşabilir miyiz?"

"Yapabileceğimizi umuyordum."

"Burada mı? Yoksa senin evine mi gidelim?" Kapıya yapıştırılmış notu okumadığım için kardeşimin hâlâ evde olup olmadığından emin değilim.

"Benim evim çalışıyor." Stevie dairesine doğru birkaç geri adım atıyor, ben de onu takip ediyorum. Evine girene kadar pantolon giymem gerektiğini fark etmiyorum, ama artık buradayım ve bir daha ayrılmak istemiyorum.

Ön kapıdaki kancaya asılı kapüşonlu tişörte uzandı. Ama ben kendi elimle onun elini kapatıyorum. "Bunu yapmana gerek yok."

"Yani ilişki konuşmamızı yarı çıplak mı yapacağız?"

"En iyi konuşmalarımız bu şekilde gerçekleşiyor gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?" Ortamı yumuşatmaya mı çalışıyorum? Kesinlikle. Saptırmaya mı? O da evet.

Yine de örtbas etmek için başka bir hamle yapmıyor, belki de kabul ediyordur.

"Özür dilerim," diyoruz aynı anda.

Muhtemelen yüzümdeki şaşkın ifade karşısında, "Bütün bir hafta boyunca sessiz kalmam adil değildi," diye ekliyor.

"Zamana ihtiyacın vardı." Geçen Pazar söylediği sözleri ona geri veriyorum. Genelde bir şey olur olmaz ilgilenirim ama kızların farklı olduğunu anlıyorum ve bu oldukça berbat bir durumdu. Benim bununla ilgilenmemem de pek yardımcı olmadı. "Ve videoyu ele almalıydım ya da onu yönetmek için bir yol bulmalıydım, ancak genellikle sosyal medya olaylarını görmezden gelme eğilimindeyim, bu durumda muhtemelen en akıllıca hareket bu değildi. En azından herkes bana böyle söylüyor." Keşke başparmaklarımı sokabileceğim ceplerim olsaydı ama pantolonumun olmaması bunu imkânsız kılıyor. "Herkesin özel hayatımla ilgilenmesine pek alışık değilim."

"Ben de öyle. Bu genellikle ağabeyimin işi, benim değil."

"Ama hiçbir şey yapmamak yerine bir şeyler yapmalıydım. Ben sadece ... Ne yapacağımı bilemedim. Sen de benimle konuşmadın. Bu yüzden kız arkadaşım olmanı istediğimi ama hala ilgilenip ilgilenmediğinden emin olmadığımı söylemek oldukça zayıf görünüyordu. Bunun daha iyi olduğundan değil. Çiçeklerim ve çikolatam var.

Senin için, ki bunu yüksek sesle söylediğimde de kulağa oldukça zayıf geliyor." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Kahretsin. Belki de Nolan'ın dediği gibi flört konusunda gerçekten biraz derse ihtiyacım var. Belki de kendimi daha fazla ortaya koymalıyım? Sana olan hislerimi açıklayan bir video falan çekebilirdim." Keşke bunu daha önce yapmayı düşünseydim. Her şeyi çok daha hızlı açıklığa kavuşturabilirdi.

Stevie dudağını ısıırıyor ve kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Bir videoyla bir videoyla mücadele etmene ihtiyacım yok, Bishop."

"Tamam. Bunu yapmayacağım o zaman." Bu konuda biraz rahatladım. Genel olarak röportajlardan nefret ederim ve açıklama videoları hazırlama konusunda hiç deneyimim yok. "Keşke ertesi sabah ya da seni öptüğüm zaman da yapabilseydik. Sadece ikimiz olsaydık daha iyi olurdu."

"Ben de öyle. Yani, keşke ertesi sabah da farklı tepki verseydim." Stevie parmaklarını birbirine geçirdi. "Sana karşı gerçekten adil davranmadım, Bishop."

"Uh, tamam mı?" Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmam ya da en azından videoyla ilgilenmediğim ya da onu konuşmaya zorlamadığım için arka arkaya birkaç kez özür dilemem gerekeceğini tahmin ediyordum. Çoğu zaman diz çökme kısmını yapacak kadar yatırım yapmıyorum. Ama bu sefer durum farklı. "Bunu biraz daha açabilir misin?"

"Gel benimle otur." Parmaklarımızı birleştiriyor ve beni kanepeye doğru götürüyor. Ben köşeye yerleşiyorum, o da benimkinin yanındaki mindere oturuyor ve parmaklarımız birbirine kenetleniyor. "Geçtiğimiz on yılı kardeşimin kim olduğunu saklayarak, şöhretinin benden başka herkesi nasıl etkilediğini hesaba katmayarak geçirdim ve bunu yaparak kendimi bir kutunun içine hapsettim ve sen de dahil olmak üzere değer verdiğim tüm insanları da benimle birlikte bir kutunun içine hapsettim."

"Yine de neden kendinizi bu şekilde riske atmak istemediğinizi anlıyorum. Demek istediğim, basın ve sosyal medya ile uğraşmak zorundayım, ancak bunları benim için yönetmesi için birine ödeme yapabilirim, siz yapamazsınız."

"Durumumu anladığınız için teşekkür ederim ama benim için bahaneler üretmenizi istemiyorum." Başını yana doğru eğiyor. "Aslında kardeşimin takım arkadaşlarından biri olman hoşuma gitti. Bu, sana yardım etmemden başka bir nedenle benimle birlikte olmak istemen konusunda endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyordu. Birbirinizden nefret ediyordunuz, bu da benim için bir başka kazanımdı, çünkü onunla birlikte olmak istediğin için sürekli benimle birlikte değildin. Bunun RJ ile hiçbir ilgisi yoktu ve bunu kimseyle paylaşmak istemedim."

"Ama sonra o etkinliğe seninle birlikte geldim," diye arz ettim.

Başını sallıyor. "Tüm bu ilgiyi beklemeliydim ama bunun yerine her zaman yaptığım gibi kafamı kuma gömdüm. Birlikte olduğumuz her gece gibi olacağına inanarak kendimi kandırdım ve bu benim hatam. Seni benimle birlikte saklanmaya zorlamamalıyım. Bu konuda sakın olsaydım, belki de sosyal medyada ikimizle ilgili ilk şey, ben dahil herkesin çıldırdığı aptal bir viral video olmazdı."

"O gecedен önce bir hamle yapsaydım, viral bir video olmayabilirdi." Bunun için biraz suçu üstlenmem gerektiğini hissediyorum.

"Koçunun emirlerini yerine getirmeye çalışıyordun." Stevie usulca gülümsüyor ve iç çekiyor. "Verdiğim tepki için, bununla başa çıkamadığım için ve düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyleyip mesajına hemen yanıt vermediğim için özür dilerim ama açmam gereken çok fazla duygusal yük vardı."

"Peki şimdi paketini açtığına göre, her şey hakkında ne hissediyorsun?"

"Keşke her şeyi en başta farklı şekilde ele alsaydım gibi." "Tıpkı benim de sen ilk geldiğinde böyle bir pislik olmamış olmayı dilemem gibi. taşındı." Ona yarım bir gülümseme verdim.

"Ereksiyon kesici hakareti oldukça unutulmazdı."

"Havamdaydım." Kenetlenmiş ellerimizi kaldırıyorum ve dudaklarımı parmak boğumuna bastırıyorum.

"Senin için çok nadir."

"Ereksiyon öldürücü yorumun zaten saçmalıktı ve sen de bunu biliyorsun." Daha yakına eğilip soluk lavanta rengi saçlarımın bir tutamını parmaklıyorum. "Sensiz geçen hafta berbattı. Nefret ettim. Seninle konuşamamaktan, antrenmanlar konusunda beni sıkıştırmandan, aptal küçük bir ekranda bile olsa yüzünü görememekten nefret ettim."

"Ben de bunların hepsinden nefret ederdim."

"Döndüğümde sen yanımda olduğun sürece deplasman maçlarıyla başa çıkabilirim." "Seni uzatmak için mi?"

Gözlerimi deviriyorum, ki bunun genellikle benim değil onun tepkisi olduğunu fark ediyorum. "Hiç özlü konuşmaz mısın sen?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bu benim savunma mekanizmam olabilir." "Bir saniyeliğine kapat, tamam mı?"

"Özür dilerim." Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Ananasının zeytini olmak istiyorum." Başparmağımı çenesinin kenarında gezdiriyorum ve o da başını geriye doğru eğiyor: bilinçsiz bir tepki,

Eminim, ama kelimelerin anlatamayacağı her şeyi anlatıyor. Pek çok nedenden dolayı muhtemelen birbirimize uymamalıyız ama uyuyoruz.

Gülüyor. "Sana büyüyeceğini söylemiştim."

"Yine de hoşlandığımı asla açıkça itiraf etmeyeceğim." Yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum ve eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Sen içindeyken tüm dünyam daha güzel Stevie."

"Benimki de."

"Seni randevulara, halka açık yerlere götürmek istiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum."

Titreyerek nefesini veriyor ve fısıldıyor, "Ben de aynısını istiyorum." "Artık sana karşı hissettiklerimi saklamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Ben de."

Onu belinden kavıyorum ve kucağıma oturması için kaydırıyorum. Bunu yapabileceğim milyonlarca daha romantik yol var ve çiçek ve çikolata almak için koridorun karşısına koşmayı düşünüyorum, ama buradayız ve çoğunlukla çıplağız ve bunun oldukça uygun bir kurulum olduğunu düşünüyorum, bu yüzden çiçekler bekleyebilir.

"Sana önemli bir şey söylemek istiyorum."

"Tamam." Parmaklarını boynumun arkasına geçirdi. "Seni seviyorum."

Gözleri yumuşak ve biraz sulu. "Ben de seni seviyorum, Shippy."

"Bu lakaptan nefret etmek istiyorum ama senden duyunca o kadar da kötü değil." "Çoğunlukla soyunmuş olmamın ve senin üzerinde oturmamın ereksiyon."

"Muhtemelen."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve sonraki iki saati birbirimize nasıl hissettiğimizi hareketlerimizle göstererek ve çok fazla kelime kullanmayarak geçiriyoruz - bazı müstehcen olanlar hariç.

BÖLÜM 28

KILIK DEĞİŞTİRMeye GEREK YOK

Stevie

Bir hafta sonra

"Lütfen bana her oyun için bu kadar zahmete girmediğini söyle." Şu anda bir kaplıcada şımartılıyorum. Kaplıcalar ve şımartılmak hiçbir zaman bana göre olmamıştır. Birine saçımı, makyajımı ve tırnaklarımı yaptırmak aşırı derecede şımartıcı ama bana da iyi gelebilir.

"Sezonun neresinde olduğumuza bağlı. Playoff maçları için her şeyi yaparım ama normal sezonda hayır" diyor Violet. Bir estetisyen şu anda elinin üzerine eğilmiş, tırnağına bir mücevher ve minik bir Seattle takımı çıkartması yapıyor. Sanırım bu beni çıldırttı ama o bunu seviyor gibi görünüyor. "Alex'in buzda olduğu zamanlarda, özel maçlar için kunduzuma BeDazzled yaptırırdım."

"Kunduzun mu?"

Belden aşağısını gösteriyor.

"Ciddi misin?" Gülmüyor, bu yüzden ya harika bir deadpan'i olduğunu ya da kadınlık organlarını gerçekten BeDazzled ettiğini varsaymak zorundayım.

"Evet, eğer iş konusunda çok gayretli değilseniz, bir hafta kadar dayanır. Eğer ilgilenirsen burada da yapıyorlar."

Kesinlikle ciddi. "Uh, sanırım pas geçeceğim."

Violet gülümsüyor ve bilerek başını sallıyor. "Muhtemelen akıllıca, çünkü bu senin açılma partin ve erkek arkadaşının daha sonra aşağı inmek ve kirlenmek isteyeceğini varsayıyorum. Kunduz göz kamaştırıcılığını gerçekten takdir edebileceği bir zamana sakla."

Violet'ten gerçekten hoşlandığıma karar verdim, her ne kadar onunla konuşurken yüzüm kızarıyor olsa da.

Spa'da üç saat geçirdikten sonra hazırlanmak için Lainey'nin evine döndük. Saçlarımı geçen hafta yeniden boyadım: uçları yavaş yavaş parlayan soluk bir aqua. Bu benim Bishop'ın kız arkadaşı olarak ilk resmi maçım olacak ve onun bu konuda heyecanlı olduğunu söylemek çok hafif kalır.

Kot pantolonumu ve arkasında Bishop'ın adı ve numarası yazan kapüşonlu tişörtümü giyiyorum; saçım, tırnaklarım ve makyajım yapıldı diye rahatımdan vazgeçecek değilim. Lainey formasını giyiyor ama onunkinin arkasında **BAYAN BOWMAN** yazıyor ki bu çok şirin.

Kardeşimin bu tür etkinlikler için George adında bir şoförü var, o yüzden giyinip hazırlandıktan sonra arenaya gidiyoruz. Herkesle aynı kapıdan geçmek zorunda değiliz ve bizim için ayrılmış bir loca var, ancak en iyi koltuklarda oturmak istiyorsak bunu da yapabiliriz. Bandajı hemen yırtmam gerektiğine karar verdim, bu yüzden yedek kulübesinin arkasında, buza yakın bir yerdeyiz.

Başlığımın altına saklanma dürtüsü güçlü, ama koltuklarımıza yerleşiyoruz, diğer kız arkadaşlar ve eşler etrafımızdakileri kaplıyor. Bu kadınların çoğuyla Violet'in "sinema kulübü" sayesinde tanıştım. Aslında bu daha çok erkekler evde yokken bir araya gelmek, atıştırmalıklar yemek, içmek ve film boyunca konuşurken takılmak ya da kahramanlar gömleksizken sahneleri durdurup geri sarmak için bir bahane. Şimdiye kadar tema süper kahraman filmleri gibi görünüyor. Ne olursa olsun, eğlenceliydi.

Orada oturup taraftarların heyecanını özümserken ve bu erkekleri destekleyen ve seven bu muhteşem kadın grubuna bakarken, son birkaç yıldır çok şey kaçırdığımı fark ediyorum. "Bir maça daha erken gelmeliydim."

Lainey elimi sıktı. "Şimdiye kadar hazır olmaman sorun değil. Bazen bebek adımları atmamız gerekir. Ben daha geçen sezonun sonunda yedek kulübesinde oturmaya başladım, bu yüzden iki ayağınla birden atlıyor olman iyi bir şey. Ve RJ'in hatırı için burada olma sebebinin gerçekten o olduğunu varsayabiliriz." Bana göz kırpmıyor.

Seattle buza çıktığında kalabalığın sesi çılginca bir seviyeye yükseliyor. Daha dik oturuyorum, herkesle birlikte alkışlıyor ve ıslık çalıyorum. Bishop pistte kayıyor, yüz ifadesi ciddi, ki bu oldukça tipik bir durum, ta ki RJ ona dirsek atıp bize doğru başını sallayana kadar.

Bishop'ın bakışları onunkileri takip ederek arenayı tarıyor ve beni bulduğunda yüzündeki o ciddi ifade kocaman bir sırıtışa dönüşüyor. Bana doğru göz kırptığında yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum ama dikkatleri üzerime çekecek bir şey yapmıyor.

"Aman Tanrım, şu çocuğun nasıl aşık olduğuna bak. İyi ki bu akşamki maça senin çıkışın için bahis oynamışım," diyor Violet bana genişçe sıratarak.

"Saç, tırnak ve diğer şeyler bununla mı ilgiliydi?" Ben soruyorum.

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum. Biliyorsun, sezon öncesi partisinde söylemiştim. Winslow'un çok geçmeden aramızda bir kız arkadaşı olacağını biliyordum ve işte buradasın." Kendisiyle gurur duyuyor gibiydi, sanki birlikte olmamızın sebebi oymuş gibi.

Lainey, Violet'e hitap edebilmek için öne doğru eğilir. "Stevie'yi Kingston'la tanıştırmamı istemiyor muydun?"

"Aman Tanrım, ciddi misin?" Kıs kıs gülüyorum. "Sanki." Kingston gerçekten iyi bir adam, ama hayatım boyunca bu kadar düz biriyle tanışmamıştım. Kapı kapı dolaşıp insanları yeni dinine katılmaları için ikna etmesi gerekiyormuş gibi görünüyor. "Ayrıca, King'in uzun zamandır bir kız arkadaşı var."

"Bu konunun dışında. Bishop'ı kızdırmaya çalışıyordum ve işe de yaradı: RJ ile birbirlerine girdiler ve ben de bir şeyler döndüğünü anladım." Violet bebeğinin karnını okşuyor ve gülümsüyor. "Ve haklıydım. Belki de yarı medyumum."

Lainey, "Belki de takım koçuyla evli olduğun için Stevie ve Bishop'ın komşu olduğunu zaten biliyordun," diye teklif ediyor.

"Psişik güçlerim varmış gibi davranmak daha eğlenceli."

Violet'in dikkati sağ tarafa kayar ve coşkuyla el sallayarak bankın olduğu yöne bir öpücük gönderir.

Takımın koçu, yani kocası, takımın geri kalanı yedek kulübesine doğru ilerlerken ona bir göz kırptıyor. Bishop yerine oturduktan sonra dönüp "seni seviyorum" hareketi yapıyor, bu da yanındaki takım arkadaşının onu azarlamasına ve kardeşimin gözlerini devirmesine neden oluyor.

Kalbim göğsümde hafifçe çarpıyor, en azından maç başlayana kadar. Canlı hokey izlemenin ne kadar heyecan verici olabileceğini unutmuşum. Bu bana babamı özletiyor ve kardeşimin maçını izlemek için pek çok fırsatı kaçırdığım için bir an üzülüyorum, çoğunlukla kendi korkularım yüzünden, ki bunların o kadar da mantıklı olmadığını görmeye başlıyorum.

Özellikle Bishop'un ikinci periyotta attığı golle öne geçmeleri ve RJ'nin üçüncü periyotta attığı golle oyun inanılmaz bir hal alıyor. Seattle maçı bitiriyor.

maçı 4-2 kazandık. Arenadan ayrılmadan önce kalabalığın dağılmasını bekliyoruz ve takımla birlikte kutlama yapmak için restorana gidiyoruz.

Maçın önemli anları ve röportajlar barın üstündeki televizyonlarda gösteriliyor, ancak ses kapalı. Bishop ekranda beliriyor, ciddi ifadesi sorulardan birine cevap verirken gülümsemeye dönüşüyor ve ekrana göz kırpmıyor. Bunu daha sonra, eve gittiğimizde izlemem gerekecek.

Takım gelmeden yarım saat önce oradaydık ve restoranın arka odası onlar için ayrılmış olmasına rağmen, çok sayıda taraftar dikkatlerini çekmek için yaygara koparıyordu.

Bishop hayranlarını açıkça görmezden gelmiyor, ancak kalabalığı tararken dikkatinin dağıldığı ve insanların çekmeye devam ettiği fotoğraflara gülümsemediği belli oluyor. Sadece odanın diğer ucundan beni gördüğünde sırtıyor. Birisi ona bir şey söylemek üzereydi ve o da uzaklaştı.

Başımı sallıyorum, bana ulaşmak için insanların arasından buldozer gibi geçerken gülüyorum. Bana ulaştığında kollarını belime doluyor ve ayaklarım artık yere değmeye kadar beni kaldırıyor. "Sezonun ilk golünü sana ithaf ettiğimi duydun mu, bae?" diye mırıldanıyor kulağıma, dudakları boynumda geziniyor.

"Ne?"

Beni tekrar ayağa kaldırıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Benimle röportaj yaptıklarında, ilk golümün sana ait olduğunu söyledim."

". "

"Yaptım." Gülümsemesi duraksıyor. "Sorun olur mu?"

Yanağına güven verici bir avuç içi koyuyorum ve ona gülümsüyorum. "Elbette sorun değil ama o golle benim hiçbir ilgim yok. Hepsi senin sayende oldu."

"Burada olmanız çok yardımcı oldu. Bundan sonra evimdeki tüm maçlara gelmeni istiyorum. Bu tamamen mantıklı, değil mi?"

"Ne yapabileceğime bakacağım." Kravatını çekiştiriyorum. "Buraya gel." Dudaklarımız birbirinden bir santim uzaklaştığında, başlığımı yukarı çekiyor.

"Bunu yapmana gerek yok. İnsanların benim senden, senin benden olduğunu bilmeleri umurumda değil."

Sırtıyor. "Bildiğim iyi oldu, ama bunu gizli tutmayı planlamıyorum, bu yüzden biraz gizlenebileceğimizi düşündüm."

Kapüşonumun kenarlarından tutuyor ve beni öpüyor. İnsanların izliyor olması ya da muhtemelen fotoğraf çekiyor olmaları umurumda değil. Sadece bağırış çağırışlar ve bir odaya gitmemiz için bağırımlar yüzünden hava almaya çıkıyoruz.

"Kız kardeşimi hırpalamayı bırak, Winslow!" RJ omzuna vurur.

Bishop beni koruyucu bir şekilde kendine doğru çekti. "Kız arkadaşına merhaba diyordum."

Göğsüne bastırıyorum ve o da beni serbest bırakıyor, yüz ifadesi endişesini yansıtıyor. Kardeşimin belirsizliğiyle birlikte onu da oraya ben koydum, bu yüzden tüm bunların benim için çok fazla olduğu korkusunu hafifletmek için düşünebildiğim tek şeyi yapıyorum. "Lainey, bir fotoğrafımızı çekebilir misin?"

"Tabii ki."

Ona telefonumu uzattım ve kardeşim uzaklaştı ama ben onu kolundan tuttum. "En sevdiğim hokey oyuncularının ikisinin de olduğu bir tane istiyorum."

İlk başta şaşırmış gibi görünüyor ama sonra yüzü aydınlanıyor ve bunun uzun zamandır beklediğim bir şey olduğunu ve bizi eskiden olduğu gibi birbirimize yakınlaştırmak için tam da ihtiyacımız olan şey olduğunu anlıyorum.

Kapüşonumu geriye itip saçlarımı düzeltmek için parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, sonra Lainey önce RJ ile, sonra onların arasına sıkışmış ve en sonunda da sadece ben ve Bishop'un fotoğraflarını çekerken gülümsüyorum. Sonra gecenin geri kalanını en sevdiğim insanlarla vakit geçirerek geçiriyorum ve kiminle çıktığımdan ya da kardeşimin kim olduğundan bağımsız olarak kim olduğumun hiç değişmediğini anlamamın neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum.

EPİLOG

BAE, SONSUZA KADAR

Stevie
Sekiz ay sonra

"Bishop? Gitmeye hazır mısın?" Kody için yiyecek ve birkaç rastgele hediye el çantasına doldururken sesleniyorum. Doğum gününün üzerinden iki aydan fazla zaman geçti ama gördüğüm sevimli bir şeyi almamak için kendimi zor tutuyorum. Teyzesi olarak onu şımartmak benim görevim. Ayrıca, parti alışverişine gittiğimizde Bishop da benimleydi ve beğendiğim bir şey gördüğüm anda hemen sepete atıyor. Eğer rafa geri koymaya çalışırsam, olay çıkarmakla tehdit ediyor.

Çıkmaya başladığımızdan bu yana geçen aylar içinde Bishop hakkında öğrendiğim bir şey var: İnsanların ne düşündüğünü hiç umursamıyor. Birlikte vakit geçirmeye başladığımız ilk zamanlarda beni rahat ve ifşa olmamış hissettirmek için gösterdiği çabayı takdir etmemi sağlıyor.

"Neredeyse. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kafamı kaldırdığımda erkek arkadaşımın paketini göz hizamda buluyorum. Önünde uyarı işareti gibi sarı harflerle yazılmış **PAKETİMİ KONTROL ET** ibaresi bulunan bir çift boxer ile örtülmüştü.

"Ciddi misin? Yarım saat içinde kardeşimde olmamız gerekiyordu. Lainey'e hazırlanmasına yardım edeceğimi söyledim. Bütün balonlar da bende." Önce takımın yılsonu partisine götüreceğim saçma sapan sayıdaki çanta ve kutuyu, sonra da onun çoğunlukla çıplak olan vücudunu işaret ediyorum.

Lainey bu parti için her şeyi sipariş etmekten çok mutlu olurdu, ama ben dekorasyon ve el işi yapmayı seviyorum - uğraşmak zorunda kalmadığım sürece

Joey gibi insanlarla, ki kendisi birkaç ay önce birkaç müşterisiyle takıldığı için kovulmuştu. İlişkiye girme kısmı, cinsel taciz sorunları nedeniyle genel olarak hoş karşılanmıyor. Kadınlar onun birden fazla müşterisiyle yattığını öğrendiklerinde durum daha da kötüleşti. Daha da iyisi, spor salonunun ortasında birbirleriyle ve onunla yüzleştiler. Destansı bir olaydı. Ve karmik.

Bishop ellerini arkasında birleştirmiş, yarım bir sırtışla duruyor. "Bolca vaktimiz var ve size bir hediyem var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni seviyorum Shippy, ama bana hediye olarak sikini sunman işe yaramayacak."

"Benim aletim hediye değil. En azından şu anda değil." "O zaman neden hâlâ donunla geziyorsun?"

"Çünkü sana aldığım şey için heyecanlandığında kıyafetlerimi kırıştırmamı istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ama pes ediyorum çünkü o istediğini elde edene kadar hiçbir yere gitmeyeceğimizi biliyorum. "Peki, tamam. Hediye nedir?"

"İki tane var. Bir el seç."

Sol omzuna dokunuyorum ve elini arkasından çekiyor. Yumruğunu açıyor ve **üzerinde HOME SWEET HOME** yazan bir anahtarlık ortaya çıkıyor. "Evi aldık."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman? Aman Tanrım!" Kendimi ona doğru fırlatıyorum, bir koala ayısı gibi etrafını sarıyorum.

Gülüyor ve beni tezgâh olan bel hizasındaki en yakın yüzeye bırakırken bana sarılıyor. "Telefonu bu sabah aldım. Yarın imzalamamız gereken belgeler var ama kardeşine gitmeden önce sana söylemek istedim, böylece iyi haberi onlarla paylaşabiliriz."

"Bu çok harika!" Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpüyorum ve daha da derinleştirmeden geri çekiliyorum. "RJ çok heyecanlanacak! Bu mükemmel bir şey! Kody'ye yardım edebilirim, bu yaz barbekü yapabileceğiz ve artık annem de gelip bizimle ya da RJ'le kalabilir - hangisi daha kolaysa." Onu tekrar öpüyorum. "Kardeşimle aynı sokakta yaşamayı kaldırabileceğinden emin misin? Muhtemelen her zaman uğrayacaktır. Muhtemelen habersiz." Dudaklarımı tekrar onunkilere yapııştırıyorum.

"Kapıyı çıplak açarsam önceden aramayı öğrenir," diye mırıldanıyor Bishop, ben dilimle ağzını süpürmeden önce.

Birkaç hafta önce, kardeşimin sokağının aşağısındaki bir ev satışa çıktı. Çatı katının kira sözleşmesi Haziran sonunda bitiyordu.

Emlakçıyı aramanın iyi bir fikir olacağını düşündüm. Büyük bir ev, ihtiyacımız olandan daha büyük ama büyümek ve annem, Kyle ve ailesi ve Bishop'un annesi gibi misafirleri ağırlamak için bolca yeri var. Nolan kısa süre önce çatı katından taşındı ve Pattie ile birlikte kendi dairesine yerleşti. Sonbaharda bir maçta tanıştılar ve birbirlerine numaralarını verdiler, o zamandan beri de birbirlerinden hiç ayrılmadılar.

Hızlı bir orgazmla kutlamaya hazır bir şekilde gömleğimin eteğine uzanıyorum ama Bishop ağızlarımızı ayırıyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor. "Bu düşünceni unutma. Hâlâ iki numaralı hediye var."

"Bir evin üstünü nasıl kapatacaksın?" Dudağını ısırığında ve aniden gergin görüldüğünde sırtışıım bozuluyor. "Bishop?"

"Seni seviyorum,"
diyor. "Ben de seni
seviyorum."

Kararlıymış gibi başını sallıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Yüzünü kasıklarım ile aynı hizaya getiriyor.

"Uh, ne yapıyorsun?"

"Bu kafamda çok daha düzgün çalıştı." Tezgâhın kenarından tutuyor ve ayağa kalkmak için geri itiyor. İşte o zaman yumruğunda küçük bir kutu tuttuğunu fark ediyorum.

"Nedir bu?" Elini iki elimle tutup açmaya çalışıyorum ama Bishop benden çok daha güçlü.

Kadife bir mücevher kutusunu ortaya çıkarmak için yavaşça açıyor. Kalbim tekliyor ve bakışlarını kendi sorgulayıcı bakışlarımla karşılıyorum. Böyle bir kutuyu en son kardeşimin Lainey'nin nişan yüzüğünü seçmesine yardım ettiğim zaman görmüştüm.

"Başlangıcımızın o kadar da ateşli olmadığını biliyorum ve başa çıkılması en kolay adam olmadığımı, huysuz ve zor biri olabildiğimin ve çok fazla nezaket sahibi olmadığım için bazen ayağımı ağzıma soktuğumun da farkındayım, ama seninleyken çok daha iyi bir versiyonum Stevie. Seni o kadar çok seviyorum ki. Ve söz veriyorum seni hak ettiğin gibi sevmek için çalışmaya devam edeceğim ve eğer izin verirsen bunu hayatımın sonuna kadar yapmaya çalışacağım." Kapağı çevirerek açıyor ve soluk pembe pırlantalı muhteşem bir yüzük ortaya çıkıyor.

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" Aptalca bir soru -tabii ki istiyor- ama ben biraz şaşırdım. Bishop kalpler, çiçekler ve mücevherlerden hoşlanan bir adam değil, her ne kadar denese de. Mümkünse kesme çiçek yerine saksı bitkisi almayı seviyor, çünkü onları daha yavaş öldürüyorum. Genellikle

daha çok bir pizza ve bir ev alalım adamı. Ya da en azından ben öyle sanıyordum, şimdiye kadar.

"Planımız buydu, tabii buna hazır değilsen. O zaman yüzüğü unutur ve bunlar hiç olmamış gibi davranırız. Belki de ev şimdilik yeterlidir? Bir yıl sonra tekrar deneyeyim mi?" Gözleri etrafta geziniyor ve kutuyu kapatıp arkasına saklıyor.

"Bir yıl içinde sormanı istemiyorum." Yüzüğü saklayan kolu çekiştiriyorum. "Bana şimdi teklif etmeni istiyorum."

"Emin misin? Çünkü eğer istersen bekleyebilirim."

"Olumlu." Kulağına yaklaşıp fısıldıyorum, "Eğer bana sorarsan, söz veriyorum evet diyeceğim."

Beni öpüyor ve kapağı tekrar açıyor. "Benimle evlenir misin? Lütfen?"

"Dünyada beni daha mutlu edecek hiçbir şey yok."

Yüzüğü yastıklı yuvasından çıkarıp parmağıma takıyor. "Yüzüğü beğendin mi? Çok fazla olmasını istemedim ama beğenmezsen mağazaya geri dönüp başka bir şey bulabiliriz-"

"Mükemmel, Shippy."

"Öyle mi?"

"Evet. Bayıldım." Yüzünü ellerimin arasına alıp ağzını kendime yaklaşıtıyorum. "Ve seni, çok."

"Hayatının geri kalanında her gün benimle uğraşmak istiyorsan bunu yapmalısın." Beni kollarıyla sararken gülümsemesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

"Sensiz bir hayat düşünemiyorum ve senin saçma iç çamaşırların o."

"Güzel, çünkü ben ve iç çamaşırlarım artık sonsuza dek sizin."

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, hubs ve kidlet, siz benim dünyamsınız. Hayallerimi desteklediğiniz ve çamaşırları ve ofisimin durumunu olması gerekenden daha sık görmezden gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Kimberly, sen tek boynuzlu bir atsin. Hesap tablolarına benim kadar düşkün olduğun ve ekibimde yer aldığın için teşekkür ederim.

Montlake'deki ekibime: bunu harika bir deneyim haline getirdiğiniz ve hokey çocuklarıma muhteşem bir ev verdiğiniz için teşekkür ederim.

Deb, Florida'daki o emeklilik köyü çağırıyor. Bundan yıllar sonra torunlarımızı uygunsuz hikayelerle utandırdığımızı görebiliyorum. Hiç değişmeyelim.

Leigh, mesajlarına girdiğim ve seni rahatsız etmekten hiç vazgeçmediğim için sana minnettarım. Arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Anne, baba ve Mel: Sizi seviyorum. Sizler inanılmaz amigolarsınız ve desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Sarah ve Hustler'larım: yanımda olmanız benim için bir onurdur. Kitap sevginiz ve tüm muhteşem desteğiniz için sonsuza dek minnettarım.

Jenn, Sarah, Brooke ve SBPR'deki muhteşem ekibime: kelime bebeklerimi dünyaya getirmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Sizler patron kadınlardan oluşan muhteşem bir grupsunuz ve sizinle çalışmaktan gurur duyuyorum.

Gel, Sarah ve Angy: muhteşem yeteneklerinizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Böyle inanılmaz yaratıcı kadınlarla çalıştığım için şanslıyım.

Okur grubuma: Yeni kitaplar için her zaman bu kadar heyecanlı olduğunuz için, bir sonraki kitap için ve bu çılgın yolculukta benimle geldiğiniz için teşekkür ederim!

Okurlar, blog yazarları ve Bookstagrammer'lar: sizler bu topluluğun ayrılmaz bir parçasısınız. Yeni hikayeler için duyduğunuz heyecan ve coşku bulaşıcı ve ilham verici. Yaptığınız her şey için teşekkürler.

Bu topluluktaki yazar arkadaşlarım inanılmaz bir ilham kaynağı. Böylesine etkili bir grubun parçası olduğum için çok şanslıyım.

Kadınlar. Deb, Leigh, Tijan, Kellie, Ruth, Erika, Susi: tutkunuz, adanmışlığınız ve sürekli desteğinizle bana ilham veriyorsunuz. Hepinize tapıyorum. Marine, Julie, Kathrine, Laurie ve Lou: Böyle muhteşem arkadaşlar olduğunuz için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2018 Sebastian Lohnghorn

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Helena Hunting, inanılmaz derecede hoşgörölü ailesi ve orta derecede hoşgörüsüz iki kedisiyle Toronto'nun eteklerinde yaşıyor. Yeni yetişkin endişesinden romantik komediye kadar değişen çağdaş romantizm yazıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.